21e Jaargang MAART 1935 - No. 3 Prijs 25 cent

DE VERKENNER

GEÏLLUSTREERD MAANDBLAD ONDER REDACTIE VAN JAN SCHAAP

REDACTIE-ADRES: VAN AERSSENSTRAAT 42 - DEN HAAG - TELEFOON 555002
ADVERTENTIES: ADVERTENTIE-BUREAU B. WESSEL - MAUVESTRAAT 32 - DEN HAAG - TEL. 110978

ABONNEMENTSPRIJS: BIJ VOORUITBETALING ƒ 2.50 PER JAAR; PER HALF JAAR ƒ 1.40; KOLONIËN ƒ 2.50 PER JAAR; BUITENLAND ƒ 3.— PER JAAR

ADMINISTRATIE: SCHEFFERDRUKKERIJ - DORDRECHT - WIJNSTRAAT 47 - TELEFOON 5700 - POSTREKENING 2456

Gevangen in de Duivelsgrot.

Toen de padvinders van de Dassenpatrouille dien morgen hun kamp verlieten, vermoedden ze niet, dat ze er niet meer zouden terugkeeren.

„Zorgt, dat jullie eten en kaarsen bij je hebt," herinnerde Peter Mitchell hen, „de knecht van de boerderij Godley zal op onze tent passen."

„Ik hoop, dat we genoeg eten zullen hebben," zei Geofrey Gunston, die bezig was zijn tasch en rugzak vol te laden."

„Ik geloof, dat Guzzler van morgen vroeg al naar het dorp is geslopen, om meer etenswaren te te koopen," lachte Bobbie Corwell, beschuldigend naar deze wijzend.

„Nu en wat zou dat, als ik dat deed, heb ik er ook voor betaald, zou ik denken."

Hij rukte zijn zwaren, uitpuilenden rugzak recht.

„Dat is wel goed zoo," zei Horace Allan, „want als we in het hol verdwalen, zullen de extratjes ons in het leven houden, totdat we hem zelf gaan verslinden."

„Nu, wat mij betreft, zou ik liever sterven, dan een menscheneter worden," bekende Bobbie.

De vijf jongens waren het overschot van een roemruchtige patrouille en vormden eigenlijk geen patrouille meer. De „Dassen" hadden twee jaar geleden veel pech gehad. Hun Groepleider was naar Calcutta gezonden om de belangen van zijn firma te behartigen, hun vaandrig moest op raad van zijn dokter het werk opgeven, de patrouille-leider toog naar Canada, terwijl de kerk ,waaraan ze verbonden waren maar geen plaatsvervanger kon krijgen. Er bevond zich een troep aan het andere einde van de stad maar die behoorde tot een andere kerk en het werd niet netjes geacht van kerk te veranderen.

Peter Mitchell had er op gestaan, dat de patrouille bij elkaar zou blijven tot er een nieuwe leider zou gevonden zijn en hij zou er voor zorgen, dat het jaarlijksche kamp toch doorging.

Drie van de trouwe overlevenden, bij een drogist in de leer en het was voor het vijftal onmogelijk dien zomer te gaan kampeeren. Maar ze konden met Paschen uitgaan van den Zaterdag tot den Dinsdag, ze hadden zich in het week-einde kostelijk geamuseerd en het weer was prachtig geweest. Nu was de grootste attractie gekomen. Eerst een wandeling langs den hoofdweg, waar ze een bus vonden, die hen zeven kilometer verder naar hun doel bracht. Toen ze de bus verlieten, volgden ze een smalle laan, die naar de heuvelen voerde, waar de beroemde „Duivelsgrot" lag.

Gunston kwam met zijn plunjezak, rugzak en een aantal steenen naar beneden vallen.

„Wat een heerlijken dag," zei de altijd vroolijke Bungs, toen het begon te regenen. „Nu zal het wel wat frisscher worden en onze hoofden afkoelen."

Niets kan Bungs' goed humeur bederven.

„We zijn nog twee kilometer van de grot af," zei Peter, die al eerder op verkenning was uitgeweest, „denkt er aan, jongens, het is geen gemakkelijk werkje, er zijn zooveel gangen en bochten in de grot, een echt netwerk, zoodat ik er jullie wel in kan brengen, maar niet zeker ben, er jullie ook weer uit te leiden."

„Dan ga ik liever niet verder," zei Bobbie de voorzichtige, die al zoo dikwijls beet genomen was, dat het geen wonder was, dat hij er nog niet genoeg van had. „Mijn ouders zouden zich ongerust maken."

„Bobbie, beste jongen," lachte Peter, „dan mag je op een paddestoel zitten, tot we terugkomen. We zullen niet langer dan drie uur wegblijven."

„Neen, zoolang kan ik niet zitten wachten," antwoordde Bobbie, zijn wijs hoofd schuddende. „Je wordt zoo nat in dien regen, ik denk, dat ik stukjes papier zal strooien, om den weg terug te vinden."

„Ik heb een klos touw," zei Bungs, „maar ik zal die niet gebruiken. Peter zal het er wel weer goed afbrengen."

„Nu, iedereen, hoe knap ook, heeft wel eens een ongeluk," zei Horace.

„Ach, schei uit, ongeluksprofeet, anders sturen we je naar je boter terug," zei Peter.

Horace was namelijk werkzaam in een boter- en kaaswinkel.

Het bleef gestadig regenen, zoodat de jongens dankbaar waren toen zij den mond van de grot bereikten. Ieder van hen had vier kaarsen bij zich en Gunston had er nog zes extra, maar dat wisten de anderen niet. Hij had 's morgens vroeger bij den kruidenier zes kaarsen en een half p nd kaas gekocht. Ook een pakje chocolade van dertig cents en een flesch limonade.

Het was een heele nuttige uitgave geweest.

De kaarsen werden aangestoken en Peter ging hen vóór door een gang, vrij

hoog, glad en vochtig ruikend, maar er heerschte een frissche temperatuur, grotten zijn 's zomers koel en 's winters warm, vertelde Peter hen. Bungs struikelde en kwam hard op zijn zitvlak neêr.

„Een leuk glijbaantje," zei hij terwijl hij lachend overeind krabbelde.

„Zeg, als Peter nu eens den uitgang niet meer kan vinden en we het spoor terug kwijt zijn " opperde Bobbie, die als „haas" fungeerde, „ik heb thuis niet verteld, dat we hierheen gingen."

„Ik ook niet," zei Bungs.

„Ik ook niet," zei Gunston, „ik had het te druk met mijn voedselvoorziening."

„Gunston, „ik had het te druk met mijn voedselvoorziening."

Zijn vader was kruidenier en hem was opgedragen, de etenswaren in te slaan. De jongens wisten, dat ze dan niets te kort zouden komen.

„Ik ook niet," zei Horace, „als ik hier omkom zal mijn oom ten minste geen begrafenis hoeven te betalen."

Peters gelaat werd een oogenblik ernstig. Hij had aan niemand, behalve aan de padvinders van hun tocht verteld.

„Houdt je mond, Horace," zei hij norsch, „anders gooi ik je naar beneden in de rivier."

Rivier ! dat leek interessant. Peter moest hun uitleggen dat een vrij breede stroom in de onderste galerij van de grot te zien was. „Als het water uit de grot twee kilometer verder stroomt, is het werkelijk een rivier. Doch niemand is door de gaten, die het vormt, heen geweest. Het water dat door de krijtlagen heendringt is gelijk met het dak van het gewelf. Een zwemmer zou zijn hoofd er aan stooten, maar geen lucht vinden om te kunnen ademen. Ze namen een proef met een armen hond en het dier kwam er dood uit evenals het een zwemmer zou gaan. Als het verhaal ten minste waar is. Een oude Romein beschreef deze rivier als een der wonderen van Engeland."

„Heel interessant," meende Bungs, die door een gat in den vloer van de grot gluurde. „Zeg Peter, moeten wij ons door die opening laten vallen ?"

„We kunnen de tweede galerij, die hier beneden loopt niet bereiken, als we niet de Duivels Glijbaan afgaan," verzekerde Peter, die op de kristallen rots aan de kant van de grot ging zitten. Hij hield zijn aangestoken kaars in de hoogte en gleed uit het gezicht van zijn makkers, roepende :

„Komt jongens ! één voor één."

Bobbie, hoewel hij geen begrip van humor had, was geen achterblijver en hij gleed dadelijk achter Peter de diepte in. Gunston wilde volgen maar met zijn rugzak vol levensmiddelen van voren en zijn tasch van achteren zou hij zeker in den nauwen doorgang zijn blijven steken, daar deze over de geheele lengte met stalagmieten bedekt was.

„Je zult je etensboel voor je uit moeten schuiven," zei Bungs, „anders komt er niets van terecht."

Met veel duwen en persen volgde Gunstan toch zijn makkers naar beneden. Daar moesten ze flink klauteren tusschen groote stukken steen, waar de stalagmieten van de zoldering afhingen en hier en daar met de staande stalagmieten vergroeid waren. Vele zijgangen voerden naar rechts en links en het was aan de goede leiding van Peter te danken, dat ze niet meer dan eens verdwaalden.

Ademloos van inspanning kwamen de jongens aan een opening in den grond. zooals ze al een ontmoet hadden, maar toch in één belangrijk opzicht heel verschillend.

„Er is hier geen laag van kristallen om het glijden makkelijk te maken," verklaarde Peter, hier en daar zitten de steenen los en we mogen wel voorzichtig zijn, dat de rotsblokken niet gaan afbrokkelen. We zullen weer één voor één gaan, zoodat als door onze voeten een stuk los gaat, de jongen beneden dat niet op het hoofd krijgt. We moeten met onze voeten den weg naar beneden uitvinden. Ik ga eerst en zal roepen als ik beneden ben."

Drie minuten later schreeuwde Peter naar boven, dat Bobbie moest volgen. Toen Gunston aan de beurt was, verklaarde hij, dat hij nog niet met zijn voedselzak klaar was.

„Laat je kruidenierswinkel maar achter," ried Bungs, maar dat wilde Gunston niet.

„In ieder geval de limonade," zei zei Horace, toen hij aan de beurt was, den steilen tocht te ondernemen. Ik ga naar mijn graftombe, en als jij volgt, kan je wel de flesch achterlaten."

Maar Gunston weigerde van zijn flesch te scheiden. Zelfs toen Horace als een laatst argument verkondigde, dat er beneden wel genoeg water zou zijn om zijn dorst te lesschen. Het duurde zoo lang met Gunston, dat Peter driemaal moest roepen vòòr hij besloot den verraderlijken doorgang af te gaan. De dikke jongen hijgde en blies, toen hij met in één hand zijn tasch en in de andere zijn rugzak, begon af te dalen. Een regen van steentjes rolde naar beneden.

„Pas op ezel !" riep de verschrikte Peter.

„Ik zit vast!" riep Gunston met de doffe stem.

Er klonk een geluid van hevig worstelen en meer vallende steenen. En toen kwam Gunston, met brokkelend puin beladen, naar beneden. — Maar er zou nog meer gebeuren. Een hevig gekraak en een trilling alsof de fundamenten van de grot aan het wankelen waren en een stuk van de zoldering viel ratelend door de opening, vergezeld van brokkelende steenen. Peter pakte Gunston beet en trok hem op zij uit de naderende lawine. Het regende brokken steen van de zoldering, met het geluid als van een aardbeving. De grond beefde onder de voeten.

„Loopt wat je loopen kan !" schreeuwde Peter boven het lawaai uit. Hij hield zijn kaars in de hoogte en vluchtte terug door den met steenen bezaaiden gang, weg van 't tooneel van de ramp. Gunston schreeuwde niet zoo zeer uit angst, als wel om het dreigend verlies van zijn proviand, maar het lukte hem toch, rugzak en tasch mee te trekken uit het bereik van de neervallende massa, die in den gang, die ze juist hadden verlaten neerplofte.

Strompelend snelden de doodelijk verschrikte jongens, voor zoover het mogelijk was van de plek des onheils totdat al de kaarsen door den wind van hun vlucht waren gedoofd. Toen het wat stiller werd, hoorde men het eerst Bung's vroolijke stem :

„Nog al een leuk avontuur, hè jongens ?' riep hij, „nu zal 't niet meer tochten boven ons hoofd."

„Ja, maar hoe komen we er uit ?" vroeg de praktische Bobbie, „mijn papieren spoor zal wel weggewaaid zijn."

„We zijn levend begraven," zei Horace met een grafstem.

„Houdt jullie je kalm," klonk Peter's

HOLLAND—DUITSCHLAND.

IMPRESSIES. HET GEBEURDE DAT:

de voetbalwedstrijd Holland—Duitschland moest gaan gebeuren,

DAT de leider en een vrind daarheen zouden rollen in een knalroode '5 pk. F.N.,

DAT de padvindersoefening dien morgen niet erg vlotte, omdat hij vreesde, dat zijn vrind hem niet in de jachtvelden zou kunnen vinden,

DAT het geronk van den motor aan deze onzekerheid een eind maakte,

DAT de tocht naar Mokum zeer goed verliep,

DAT we op het parkeerterrein bijna een „zesdaagsche" maakten door zesmaal het parkeerterrein rond te rijden voor we „verkeersgeregeld" waren,

DAT het vinden van onze plaatsen in het stadion een niet te onderschatten speuroefening bleek te zijn,

DAT we tenslotte vlak bij de „vijandelijke" supporters zaten,

DAT het toen een wedstrijd werd wie de grootste wafel kon opzetten,

DAT in het begin de Hollandsche goal de meest gastvrije was,

DAT bij den stand 2—2 het publiek gilde 10—10, waaruit bleek dat er nog veel idioten vrij rond loopen,

DAT met den uitslag 2—3 het eind kwam, en hiermede ook een eind van deze wartaal.

„Sport-Medewerker".

Hero Perl Het heerlijkst Vocht! Op Uw fiets-of wandeltocht!

bedaarde stem door de duisternis. Hij probeerde een lucifer aan te steken.

„We moeten zuinig zijn met onzen lichtvoorraad."

Ze wilden alle vijf de plek zien waar het ongeluk gebeurd was. Voorzichtig teruggaande, uit vrees voor een nieuwen steenregen zagen ze, dat hun weg was versperd door een hoop steenen, die de grot van den vloer tot de zoldering vulde.

„We zitten in onze steenen doodkisten," zei Horace, op een toon, alsof hij het aardig vond.

„Steekt allemaal je kaars aan," zei Peter, „en ziet of er ergens nog een doorgang is."

De jongens klommen voorzichtig over de puinhoopen maar na vijftien minuten zoekens, was er geen sprankje hoop, dat ze er op die manier konden uitkomen. Toen doorzochten ze de kleine zijgangen maar deze kwamen weer uit in de hoofdgalerij of liepen dan dood. Ze stonden besluiteloos, het ongelukkige vijftal, in het licht van Peter's kaars. Hij had de andere kaarsen laten uitblazen. Het was Bungs die de spanning verbrak.

„Nu we toch hier zijn, Peter," zei hij, „konden we wel eens naar die beroemde rivier gaan kijken. Ik heb er nog niets van gezien."

Peter stemde toe. Hij wist niet, hoe hij de angst uit de gezichten der jongens kon doen verdwijnen. Het was niet alles, onder de aarde gevangen te zijn zonder uitweg, terwijl niemand wist waar ze zich bevonden.

„Hoera, voor de rivier!" riep Bungs, den weg leidend „en als we daar zijn, gaan we lunchen."

„En wat drinken; maar niet te veel eten," zei Horace, Gunston aankijkende, „we moeten hier misschien weken leven op een kruimel per dag."

Ze kwamen nu aan de rotsige kanten van den stroom en vier hunner knielden neer om te drinken. Gunston verdween in de duisternis, zijn limonadeflesch liet zich zoo gemakkelijk ontkurken. Toen hij terugkwam, waren zijn kameraden druk aan het praten.

„Gunston, wat heb je uitgevoerd?" vroeg Bobbie, „er zit jam aan je bovenlip en hoe staat met de limonade?"

Het was niet moeilijk te raden. Peter zei niets maar keek verstoord en nam de voorraden van Gunston in beslag. Een onderzoek leerde, dat de flesch limonade verdwenen was.

„Ik heb de flesch weggegooid", zei Gunston verlegen.

„Hoort eens, lui, we moeten hier in dit geval allemaal samenwerken. Onze bezittingen doen we bij elkaar en we stellen onszelf op rantsoen. Als niemand ons te hulp komt, want zelfs al gaat men de grot bezoeken, hoe weet men dan, dat wij aan den verkeerden kant van het ingestorte gewelf zitten, dan kan ik misschien door de ondergrondsche rivier naar buiten zwemmen. Ik kan lang onder water blijven."

„Dat zou zelfmoord zijn," verklaarde Horace.

„Houdt je mond!" riepen de anderen, omdat ze begrepen, dat de ongeluksprofeet ditmaal gelijk had.

.. ..

De jongen Ian Maynard besloot te gaan visschen en begaf zich naar den vijver. Het was een kilometer van de Hall, waar hij zijn dagen versliep en een halve kilometer voorbij de rots, waar de rivier haar weg baande uit de grot waar ze ontsprong. De vijver was een wijd gedeelte van de rivier, dat een kleine kom vormde, die het opgehoopte water van den ondergrondschen stroom, vóór die weer zijn gewonen breedte had, tien kilometer verder in de zee uitmondde.

De jonge grondbezitter wilde juist zijn lijn uitwerpen, toen zijn aandacht viel op iets, dat op het water op en neer schommelde. Hij trok het aan land.

„Iemand is weer op verboden terrein geweest," bromde hij, „en heeft zijn flesch in den vijver gegooid."

Ian had juist de Universiteit verlaten en vond het buitenleven heel vervelend, na zijn vroolijken omgang met andere studenten.

„Kijk, er zit een briefje in de flesch."

De flesch was van zijn inhoud ontdaan maar bevatte nog een beetje grint, dat er waarschijnlijk ingedaan was om haar iets te doen zinken. Zij was stevig dichtgekurkt en aan lapje, stuk van een zakdoek, er om gewonden den stop bevestigd. Met 'n lang potlood vischte Jan 't opgerolde stukje papier er uit en las:

„Ik zelf met vijf padvinders zitten gevangen in de Duivelsgrot. Helpt ons! — Geoffrey Gunston."

De jonge man stond versteld. Was dit waar of was het maar een misplaatste mop? Als het briefje waarheid bevatte, kon het in geen betere handen gevallen zijn. De Duivelsgrot was zijn eigendom, maar steeds open voor ieder, die ze wilde bezoeken. Hijzelf kende, sedert hij een kleine jongen was, ieder hoekje en gaatje en als die jongens hun kaarsen of ander licht hadden opgebruikt, konden ze uren lang in het doolhof loopen dwalen.

De grot was een ingewikkeld netwerk van eindelooze gangen aan de overzijde van den stroom, maar er was nergens een uitgang. Het was dus noodig te gaan onderzoeken. Padvinders waren altijd nette jongens.

Hij herinnerde zich nu een collega van hem, een student, die dol op de padvinders was en die hem gevraagd had, een troep te vormen, zoodra hij voor goed op zijn landgoed zou zijn. Hij had dit half beloofd, daar hij in Malborough in een troep geweest was en goed op de hoogte van alles. Ja, hij zou de verdwaalde jongens in de grot gaan zoeken.

.. ..

„Is het nog geen theetijd?" vroeg Gunston hongerig. De jongens waren doodmoe van al de inspanning en het onderzoeken van alle gangen, die, zooals Peter hen verteld had, de „Doolhof" genoemd werden.

„Het is half vijf," zei de patrouilleleider op zijn armbandhorloge kijkende, we zullen ons rantsoen gaan gebruiken en zooveel water drinken als we willen.

Hij sneed een klein stuk van Gunston's kaas af en een kleine portie brood en ze dronken het heldere, koele rivierwater er bij. Ze voelden zich wat opgewekter, totdat Horace zei:

„We zijn zoo goed als verdronken en dood en als al het eten op is, deden we het beste in de rivier te springen. Op die manier zullen we er dan uitkomen.. als lijken."

„Als we gegeten hebben zullen we eens gaan kijken, of de doorgang heelemaal versperd is" zei Peter haastig.

Natuurlijk niet . . . . . No. 4

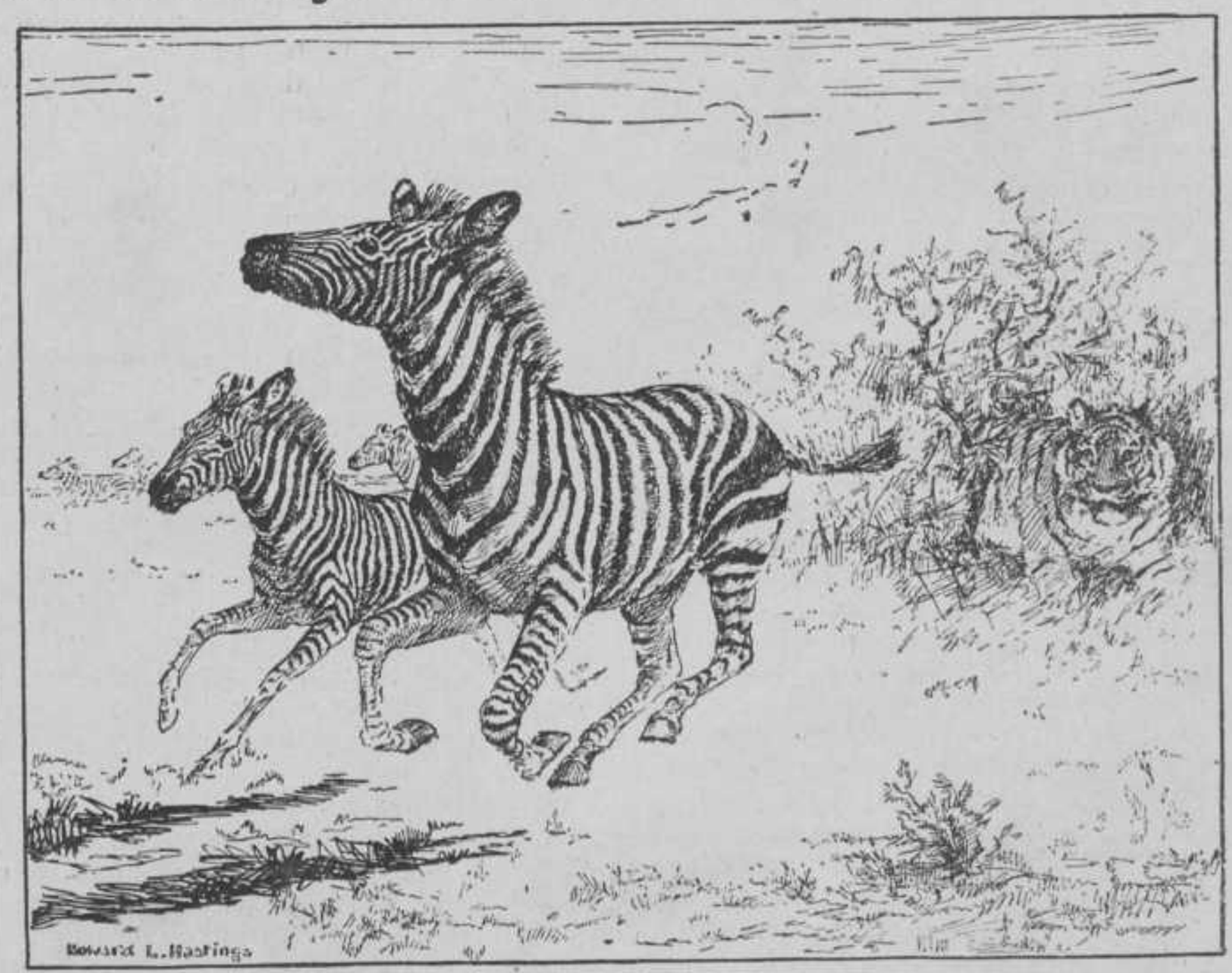

Er is iets onnatuurlijks in deze teekening. Weet je wat het is? Eerst goed kijken en verzinnen. Weet je het dan nog niet, kijk dan maar op pagina 89.

Padvinders-Karikaturen

XVI.

„misschien is er nog een gaatje, waar we doorheen kunnen kruipen."

Peter's voorstel volgende, ontgingen de jongens ter nauwernood een tweede ongeluk. Er plofte een groot stuk rots naar beneden en raakte bijna Bung's hoofd.

Peter toonde nu voor het eerst, dat hij angst kreeg.

„Ik weet geen raad," zei hij, „ik hoop, dat jullie me zult vergeven, dat ik je hier bracht!"

„Het is jouw schuld niet," zei Bobbie, hem hartelijk de hand schuddende. Maar de schuld van dien ezel Gunston."

Deze liet het hoofd hangen en wilde juist vertellen, wat hij met de limonadeflesch had gedaan en van het papiertje, dat hij er in gestopt had, maar ze keken hem allemaal zoo verwijtend aan, dat hij begreep, dat ze dat even idioot zouden vinden als hijzelf. De flesch zou natuurlijk in de ondergrondsche rivier gebroken zijn, of gevonden worden, als ze allemaal dood waren, of onopgemerkt naar zee drijven. Neen, hij zou hun maar niets van zijn stomme handeling vertellen.

Peter had dadelijk Bobbie's beschuldiging tegengesproken.

„Gunston is een goede jongen," zei hij en klopte hem op zijn gevulden schouder. „Hij was flink genoeg, die twee zware zakken mee te slepen en jullie zult hem nog dankbaar daarvoor zijn. En vergeet niet, dat we nu al geen kaarsen meer zouden hebben als Gunston er niet zes extra bij had gekocht."

Er bleven voortdurend steenen vallen en Peter die aandachtig luisterde, hoorde in de bovengalerij vreemde, doffe slagen alsof de storing in de grondlagen zich uitbreidde en langzamerhand het troepje jongens zou bedelven, maar hij zei niets.

„We zullen een vergadering houden in dat gezellige hoekje boven in de doolhof," verklaarde Peter en leidde de jongens den weg terug. De arme padvinders bevonden zich in een treurigen toestand, uitgeput en in hun hart vol angst voor 't geen er gebeuren kon. Ze waren van het hoofd tot de voeten met slijk bedekt, hun knieën en handen bloedden en waren vol schrammen en hun kleeren waren overal door de puntige rotsblokken gescheurd. Maar behalve Horace, die van akeligheid hield, hielden ze zich goed en klaagden niet.

Ze besloten te gaan graven in de hoogste galerij. „Het komt me voor," zei Bungs, „dat iemand hier al eens is begonnen te graven, vóór onze komst."

Er waren teekens van gereedschappen op de steenen en veel puin beneden.

„Men zou zeggen, dat ze het hebben opgegeven. Er is waarschijnlijk een kilometer tusschen ons en de buitenwereld," zei Horace somber.

„Maar misschien ook maar een halve meter," antwoordde Bungs, die met een puntige steen aan 't werk toog. „Ik wed, dat vóór de dag om is, we er uit zijn."

Met twee tegelijk, want er was geen plaats voor meer, groeven ze in de losse steenen, die hun den weg versperden en wierpen het puin op het pad achter zich. Nu en dan kwamen ze aan groote rotsblokken, die ze met hun vijven, met groote moeite moesten verwijderen. Na een uur hadden ze den tunnel vier voet doorgegraven en waren geheel uitgeput.

„Ik vind, dat het tijd is om wat te eten," zei Horace.

„Hoorden jullie niet iets?" riepen ze allen tegelijk.

Er werd vlak bij hen gegraven.

„Dat is het gevolg van mijn flesch!" riep Gunston opgewonden, „er komt hulp"

En hij vertelde nu wat hij stil gedaan had, toen ze dachten, dat hij de limonade had uitgedronken.

Allen klopten Gunston op den schouder en vroegen hem vergiffenis.

„Ja, maar ik heb toch de flesch leeggedronken en een boterham gegeten," bekende deze.

* * *

Ian Maynard was met een van zijn boerenknechts naar de Duivelsgrot gegaan en toen hij zag wat er gebeurd was liet hij een troepje mannen met schoppen komen. De doffe slagen die Peter gehoord had, kwamen van de redders. Maar dezen merkten, dat redding van binnen hopeloos was. Gelukkig herinnerde Ian zich zijn ronddwalingen daar als schooljongen toen hij en een troep Marlburians daar onderzoekingen en berekeningen gemaakt hadden en tot hun voldoening ontdekt hadden dat een der gangen, niet ver van de oppervlakte kon zijn. Een tweetal mannen had van uit 't doolhof d.e anderen van af den buitenkant bereikt, maar het groote plan was nooit voltooid geworden. Dat was een half dozijn jaren geleden geweest, maar Ian vond spoedig de plek, waar zij als jongens hadden getracht den heuvel te doorboren. Na een half uur graven, door gewillige, sterke kerels, grondwerkers van beroep, hoorde Ian Maynard het welkome geluid van schrapen en schuren binnen in het doolhof. Na nòg een half uur, werden de jongens één voor één door een opening aan den heuvelkant, getrokken.

Ze konden niet meer staan van vermoeienis door het harde ongewone werken. Maynard zond een boodschap naar de boerderij van Godley om te zeggen, dat alles in orde was.

De jongens werden naar de Hall overgebracht waar ze een warm bad kregen, warme dekens, warm drinken en een warme begroeting van Ian's moeder.

Maar daarbij bleef het niet.

Hij is nu leider van een padvinderstroep geworden, waar niet alleen de Dassenpatrouille toe behoort, maar ook een tweede, die gevormd was geworden. Horace zegt, dat de nieuwe patrouille de Duivelspatrouille moest heeten, daar hij het gevolg is van het avontuur in de Grot. Maar Gunston zou de Limonade Patrouille beter vinden.

Geen der twee namen is goed genoeg voor de nieuwe, nette en flinke Patrouille en daar hij nu A.P.L. is geworden, kan hij het weten.

WAAROM P.V.-HOEDEN

Waarom dragen Verkenners hoeden met breeden, platten rand?

De Chief Scout antwoordt: „Deze hoeden beschermen de oogen en de nek tegen de zon, en het water loopt niet in je hals of in je oogen als het regent. Vooral bij avond beschermt de hoed je gezicht en je nek tegen takken, die je niet hebt opgemerkt. De platte rand koos ik om de volgende reden: in Zu'd-Afrika droegen de beroepssoldaten den rand rechts opgeslagen, de vrijwilligers links opgeslagen. De Verkenners van het leger hadden echter de onderscheiding, dat de hoed aan geen van beide zijden opgeslagen was, zooals bij de cowboy-hoed of het hoofddeksel van de Canadeesche Bereden Politie. Je kunt den rand stijf houden door hem te bevochtigen met suikerwater of rijstwater en daarna te strijken. Leg den hoed plat op den grond neer."

VAN DE REDACTIE

DE 20STE VERJAARDAG.

Op 1 Maart l.l. bereikte ons blad den aanvalligen leeftijd van 20 jaar. Het eerste Nederlandsche padvindersblad, het weekblad „De Padvinder", dat in 1911 werd opgericht en onder redactie stond van Gos de Voogt, was saamgesmolten met een later opgericht padvindersorgaan, tot „Het Padvindersblad", waarin beide partijen, want er waren toen nog partijen, elkander ontmoetten. Helaas kwam de strijd, of de Chief moest worden gevolgd of dat een karakteristiek Nederlandsche padvinderij moest worden gecreëerd, in dit weekblad op zoodanige wijze tot uiting, dat de jongens er geen pleizier in hadden. Reden waarom wij in Maart 1915 het maandblad „De Padvinder" stichtten. Wij, d.w.z. Baron Ph. van Pallandt van Eerde, de lt. vliegenier L. F. E. Coblijn, de luit. vliegenier A. W. Coblijn, G. Opzoomer, J. J. H. Martijn, C. Verburg en ondergeteekende, die de redactie voerde. We begonnen als officieel orgaan voor de afd. den Haag N.P.O., daarna den Haag en Leiden, en na eenigen tijd als algemeen orgaan. Een groote attractie in die eerste jaargangen waren de prachtige p.v.foto's van Bn. van Pallandt. Het maandblad werd in dien tijd uitgegeven door den boekhandel van Hoogstraten, Noordeinde 98, den Haag.

Er zouden uit die eerste jaargangen, uit de geschiedenis van die eerste jaren, tal van interessante bijzonderheden op te diepen en te vertellen zijn, maar dan zouden we „padvindersgeschiedenis" moeten gaan schrijven. En die padvindersgeschiedenis heeft alleen zin, indien men haar in verband kan brengen met het feit, dat de padvindersbeweging in ons land de Beweging was, die de eerste stooten opving der conflicten, welke het gevolg waren van een komenden nieuwen tijdgeest, schermutselingen van een opgroeienden peuter tegen een aftakelenden kolos. Daarom: basta.

Als het padvindersflguurtje, dat 20 jaren lang den kop van ons blad heeft versierd, kijken en streven we voorwaarts. Naar beste weten hebben we, ook bij storm en ontij, het ideaal en de idee van onzen Chief, den officier, verkenner en kunstenaar Lord Baden Powell, gediend en we zullen dit blijven doen. Vol moed en plannen gaan we het nieuwe decennium in.

JUBILEUMS-PREMIE.

Dit, door de tijdsomstandigheden eenvoudige, jubileumsnummer, heeft vier pagina's meer dan onze gewone afleveringen. We doen echter nog iets.

Voor hen, die vóór 15 April a.s. een nieuwe abonné (jaarabonnement) aanbrengen, stellen we beschikbaar een door Titus Leeser speciaal voor ons blad vervaardigde, en in frissche kleuren uitgevoerde padvindersplaat. Van deze plaat, waarvan de afmetingen ± 25 bij 32 cm. zijn, geven we hierbij een verkleinde reproductie. We zenden van deze plaat gratis en franco 2 exemplaren aan den aanbrenger, één voor hemzelf en één voor den nieuwen abonné. Nieuwe abonné's, die zich zonder bemiddeling vóór 15 April a.s. opgeven, krijgen deze plaat eveneens toegezonden.

Voor het aanbrengen van 3 of meer abonné's krijg je zelf de plaat *ingelijst*, met evenveel niet-ingelijste exemplaren, als je abonné's hebt aangebracht.

De plaat wordt op mooi, zwaar papier uitgevoerd en is, vooral ingelijst, een artistieke en frissche wandversiering. Op het gebied van padvindersplaten is er nog zoo weinig nieuws in den handel, dat we alle hoop hebben, dat honderden, ja duizenden jongens zullen trachten deze wandversiering te verdienen voor hun troeplokaal of kamertje *).

* * *

Ons doel met deze campagne is natuurlijk om „De Verkenner" een grooter oplaag te doen bereiken. Een grooter oplaag beteekent voor jullie weer een beter en dikker tijdschrift. Kom jongens, als jullie allen „De Verkenner" op zijn verjaardag een nieuwe abonné als verjaringscadeau kunt bezorgen, nou, dan springt hij een huis-hoog van pleizier. En als je een beetje moeite wilt nemen, kan je het best.

* * *

ONZE GELUKWENSCHEN!

Weet je het nog, hoe we verleden jaar, vereenigd als een jolig, opgewekt, groot gezin, rondom den Hoofdverkenner als de Pater Familiae, diens 70en verjaardag hebben herdacht? We kunnen helaas niet elk jaar met ons allen naar den Haag komen om feest te vieren, doch niet minder hartelijk zullen onze gelukwenschen zijn als de Hoofdverkenner, Z.Exc. J. J. Rambonnet verjaart. Je weet, de datum is 8 Maart. Ook dit jaar mocht de Hoofdverkenner zijn geboortedag gelukkig weer in goede gezondheid herdenken. We hopen en wenschen: nog vele jaren!

* * *

VOLGT HET SPOOR.

Ton Koot's Voortrekkersboek „Volg het Spoor" is bij de Wereldbibliotheek verschenen. De directie van de W. B. heeft besloten om nog korten tijd (tot nader aankondiging) den verlaagden prijs van *f* 2.10 voor N.P.V. leden te handhaven,

mits het boek wordt betrokken door bemiddeling van Oubaas Ton Koot, 18 Des Présstraat, Amsterdam Zuid, aan wien een postwissel voor genoemd bedrag moet worden gezonden. De handelsprijs van het boek bedraagt *f* 2.90. In een volgend nummer zullen we 't werk aankondigen.

* * *

AFDEELINGSBERICHTEN.

Ik heb tegenwoordig zooveel stof voor het redactioneel gedeelte van „De Verkenner", dat ik nogmaals afdeelingscorrespondenten met klem moet verzoeken beknopt te zijn. Publiceer slechts datgene, wat voor allen van belang is en doe het kort. Mijn bedoeling was en is, dat de afdeelingsberichten in de eerste plaats dienen voor het verschaffen van ideeën voor de groepsprogramma's. Dat de leider of Verkenner, die deze berichten leest, nu en dan kan zeggen: „kijk, dat is een aardig idee", of: „o ja, dat kan ik ook wel weer eens doen", of: „aha, doen ze dat daar zóó (of voor mijn part: zó)". Spelen, oefeningen, ceremonieën, origineele wijzen van insignes-uitreiken, verkenningen buiten of in de stad, wetenswaardigheden betr. uitvoeringsprogramma's, inrichten van troeplokalen, het vinden en inrichten of bouwen van troephuizen enz. enz. Het behoeven geen wereldschokkende dingen te zijn. Kleine wenken en ideeën zijn ook goud waard. Kom, afdeelingscorrespondenten, die rubriek kan nog veel en veel beter. Onze plaatsruimte is kostbaar. Copij steeds uiterlijk de 1ste van de maand inzenden.

* * *

WILD WEST DRAMA.

Ik wist niet, dat ik zooveel pleizier van het Wild West Drama zou beleven. Eenige tientallen toestemmingen voor opvoering zijn aangevraagd en verzonden en dozijnen malen heeft Olivia over de planken gegalopeerd. Overal, maar vooral daar waar het stuk wat groot was opgezet, zooals in Zwolle en Maastricht, had het publiek veel schik in het geval. Hierbij een foto van de Maastrichtsche Eburonen, Foto-Velox Maastricht, die het Wild West Drama opvoerden. J. SCH.

Een Wild West Drama. Opgevoerd door „De Eburonen" Maastricht op 9 Februari 1935.

Foto Velox, Maastricht.

*) Zij, die geen kans zien de plaat te verdienen, kunnen haar verkrijgen door storting van *f* 0.50 op postgiro *2456*, Dordrecht.

Was de Geluidsfilm een vooruitgang?

NADAT DE STOMME FILM, zich had weten omhoog te werken uit haar aanvankelijke vorm van sensatie en speculatie op de lagere gevoelens van de grovere menschen, begon zij zich te ontwikkelen tot een hooger peil. De inhouden der films kregen meer beteekenis, men vervaardigde zelfs historische films en sprookjes werden verwerkelijkt, waarbij de verbeterde techniek trucs mogelijk maakten, die alleen de film geven kon. Daarna werden de films steeds artistieker, zoowel wat betreft de fotografie als de montage en de uitdrukkingsmogelijkheden; vervolgens viel het psychologische deel onder de aandacht der filmvervaardigers, terwijl de uitdrukkingsmogelijkheden hoe langer hoe grooter werden tevens met het doel, de titels tot een minimum te beperken. De film had zich in ongeveer dertig jaren opgewerkt van kermisvermaak tot een zelfstandige kunst, die met geen andere kunstvorm vergeleken kon worden.

Zoo stonden de zaken in het jaar 1923 toen de geluidsfilm haar eerste resultaten van een hard en ijverig zoeken, bracht. Na lang experimenteeren was het gelukt en ofschoon het geluid slecht was en men het nog heelemaal niet goed wist toe te passen, ging het er toch bij het publiek in. Niemand uit het vak was er mee in zijn schik, want de kosten waren haast onbetaalbaar. De gewone projectie-apparaten worden vervangen voor nieuwe, die zeer ingewikkeld van bouw waren en handen en handen vol geld kostten, terwijl zij nog zoo onvolmaakt waren dat er nogal eens wat aan haperde en zij bovendien in zeer korten tijd verouderd bleken. Buiten dit, waren de huren der geluidsfilms belangrijk hooger en.... er waren nog maar weinig geluidsfilms op de markt, zoodat de theaters meer moesten prolongeeren en oude films terug halen, dan hun lief was. Behalve deze zakelijke kant was er de artistieke zijde. Zooals gezegd, de stomme film was een zelfstandige kunst geworden, die haar eigen uitdrukkingsvormen had. De geluidsfilm daarentegen gooide dit direct overboord en werd oogenblikkelijk namaak-tooneel. Weliswaar was er eenig onderscheid tusschen deze beide kunstvormen. Het tooneel geeft levende menschen, geeft heel wat zuiverder geluid en geeft kleur. De film daartegenover bestrijkt een veel grooter terrein, brengt ons onder in de mijnen, op zee, in de lucht, brengt ons in welk deel ter wereld en geeft de zoo buitengewoon belangrijke opname van dicht bij (close-up), de doordruk, truuk enz. En toch, ondanks deze groote verschillen tusschen tooneel en geluidfilm, werd de geluidfilm, verfilmd tooneel, ging de eigen kunst der stomme film dood. Tusschen 1923 en 1935 liggen vele jaren en in die jaren verbeterde de geluidweergave voortdurend en nog is zij verre van ideaal te noemen. Maar zelfs al wordt de geluidweergave zoo mooi, dat zij van de werkelijkheid niet te onderscheiden is en zelfs al wordt het beeld stereoscopisch (waar ze intusschen alweer een stap verder mee zijn) en in werkelijke natuurlijke kleuren, en al zullen er kunstenaars zijn die dit product zullen vervaardigen zoodat er van kunst moet worden gesproken, dan nog is er een oude kunstvorm verloren en dat is jammer. Maar met de komst van de geluidsfilm is behalve dat nog iets verloren gegaan, iets van veel waarde. Dat verlorene is de internationaliteit die de film had. De goede film van 1923 had vrijwel geen titels meer en die weinige teksten waren gemakkelijk te vertalen. Zoo'n film nu, kon dus met weinig moeite worden vertoond in welk land ter wereld ook, zij was niet aan taalgrenzen gebonden. Toen de sprekende film kwam, was dat uit. Behalve de zooveel hoogere kosten der vervaardiging, kwam de geringe afzet door de taalkwestie, of de extra uitgave voor een tweede uitgave in een andere taal (andere versie).

Landen met een klein taalgebied zooals Holland hebben dan ook heel erg lang gewacht voor zij met een eigen productie dorsten aan te vangen en het is ook uitgesloten dat zij een bloeiend bedrijf zullen krijgen, dat gelijke financieele resultaten geven zal als bijvoorbeeld Amerika. In Holland hebben wij ons dan maar beholpen met indrukken van teksten onder in het beeld. Deze oplossing is verre van prettig. Het beeld wordt er niet mooier van, eerstens door de letters, tweedens door het reproduceeren (dupen). Behalve dat nog de dwaze, meer dan dwaze moeilijkheid, dat je als toeschouwer tegelijkertijd het zichtbare beeld in je op moet nemen, het gesproken woord tracht te verstaan en bovendien nog de tekst wil lezen. Overbodig is die aarzeling niet, want zelfs wanneer je de betreffende taal goed kunt verstaan, is het nog lang niet zeker dat de geluidweergave zóó is, dat je het direct begrijpt. Zelfs bij de Hollandsche films gaat nog al eens wat verloren, tengevolge van de onvolmaaktheid van het geluid, maar die lettertjes zijn te lezen. Zoo trachten we tegelijkertijd het beeld te zien, het geluid te verstaan en de lettertjes te lezen. We zijn zoodoende teruggekeerd tot een der tekortkomingen der stomme film, terwijl de eigen uitdrukkingsvorm daarvan verloren bleef. Vroeger bestonden er amateurs die artistiek voelden en films vervaardigden naar eigen idee, hun producten waren soms zoo goed, dat zij in de theaters kwamen en zeer veel succes oogstten. De dure en ingewikkelde geluidsfilm heeft 't ras der amateurs practisch uitgeroeid.

Wat de Hollandsche film betreft, zij is begonnen. Haar eerste optreden was niet fijn maar de jaren zullen de inhouden en uitvoeringen wel verbeteren; direct wanneer menschen met fijneren geest en meer innerlijke beschaving de kans krijgen, hun kunnen te toonen. De Hollandsche film heeft een financieele kant, nl. het bioscooptheater is een van de weinige bedrijven, die in deze moeilijke tijden, nog een behoorlijk bestaan leidt. Week in week uit draaien buitenlandsche films en stroomen groote hoeveelheden Hollandsche guldens naar het buitenland. Behalve dit echter is er nog iets. Door het vele zien van buitenlandsche films, krijgt men als het ware met den paplepel, buitenlandsche ideeën en opvattingen mee. Op den duur zal het typische eigen karakter van een land gaan vervlakken. Om die reden ook, is het te hopen, dat de Nederlandsche filmproductie zoowel in hoeveelheid als in kwaliteit vooruit zal gaan. Het afzetgebied van Hollandsche films is Oost- en West-Indië, Zuid-Afrika en Vlaanderen. Zoo ook zullen wij daar vandaan films kunnen verwachten en de eerste is thans de grens gepasseerd en hier vertoond, nl. de Vlaamsche film „De Witte".

DAVID COPPERFIELD.

De Metro-Goldwyn-Mayer Film Company heeft het bekende boek van Charles Dickens: DAVID COPPERFIELD doen verfilmen. Het draaiboek werd gemaakt door den bekenden schrijver Hugh Walpole en tal van sterren hebben voor deze film gespeeld, o.a. W. C. Fields (Micawber), Lionel Barrymore (Peggoty), Roland Young (Uriah Heep), verder Madge Evans, Maureen O'Sullivan, Lewis Stone, e.a.

Twee jaar is er aan deze film gewerkt en in Engeland werden nauwkeurige studies gemaakt, voor een zoo nauwkeurig mogelijke ensceneering. De film loopt reeds meer dan zes weken in het Broadwaytheater Capitol te New-York. Zulks is in dit oude theater nog nooit voorgekomen. De groote Metro-Goldwyn-Mayer-films komen in den regel spoedig in Nederland. Lees het verhaal vast, of lees het nog eens over, en verzuim niet, deze belangwekkende film te gaan zien.

David Copperfield in gesprek met Micawber

„DE WITTE"

Wanneer ik mijn oordeel geef over de Vlaamsche film: „De Witte", stel ik voorop, dat dit de eerste geluidfilm is, die door de Vlamen werd vervaardigd. Zoo'n eerste product kan nu eenmaal niet van dezelfde kwaliteit zijn als van makers, die de ervaring van lange jaren achter den rug hebben. Een zekere welwillendheid van den toeschouwer moet er bij, terwijl volgende films vanzelf op een hooger plan komen. Met nadruk zeg ik dit vooraf om verder mijn kritiek zonder eenige invloed te kunnen geven. De film „De Witte" werd gemaakt naar het gelijknamige boek van Ernest Claes en behandelt een stuk uit het leven van een eenvoudigen Vlaamschen dorpsjongen, en speelt dan ook voor een groot deel tusschen jongens, thuis, op straat en in de school.

Aangezien ik het boek niet heb gelezen, kan ik geen vergelijking treffen en beschouw de film dus zonder meer. Zoo is de eerste indruk: ja, we zijn in Vlaanderen en niet in een willekeurige studio waar Vlaamsch gesproken wordt. De sfeer van het land zit er in, zoo heb ik die ook beleefd, toen ik met mijn tent achter op mijn fiets door Vlaanderen trok. Wat mij echter minder geslaagd toescheen was het scenario. Ze durfden deze „jongensfilm" niet 100 % jongensfilm te maken, maar hebben er „om zeker te zijn van het succes" een liefdesgeschiedenis doorheen laten loopen en met dat tweede gegeven waren ze bovendien niet erg gelukkig. Het jongensgedeelte is verreweg het belangrijkst. De Witte is geen zoetelijk, braaf kereltje maar een echte jongen en de streken die hij uithaalt zijn niet altijd aardig, maar dat doet aan de film niets af, en in den grond zit zijn hart op de goede plaats. Jef Bruyninckx speelt de Witte heel natuurlijk, wat een groote verdienste is van hem en van de regisseurs Willem Benoy en Jean Vanderheyden. De schoolmeester is volgens onze opvatting wel wat erg carricaturaal, maar als je hem eenmaal kent en aan hem gewend bent, vergeet je dat. Toch hebben de regisseurs fouten gemaakt, die ik ze niet vergeef, n.l. wanneer ze jongens eigenschappen geven, die jongens in den regel niet hebben. Zoo leek mij niet natuurlijk dat de jongen van wien de Witte het zwempak had geleend, maar pardoes begint te huilen, als de Witte het niet terug geeft (zijn moeder had zijn kleeren meegenomen, omdat hij het zwemverbod overtrad). Zoo zijn er nog enkele punten, die mij den indruk gaven dat de regisseurs te weinig kennis hadden van hun onderwerp. Wanneer de Witte op eigen initiatief de ouders van zijn klasgenooten gaat vertellen, dat hun zoon het op school niet zoo best maakt en dat zij daarom bij den meester moeten verschijnen, is dit een gegeven dat zich prachtig leent tot een verdere uitwerking, tot een humoristisch conflict. Maar de makers wekken wel de verwachting hiertoe op, maar werken het niet uit. De scene met het gevecht en het eigenaardige harnas is kostelijk, maar dat de Witte zich daarna zoo braaf laat verbinden en zich zoo weinig flink daarbij gedraagt, geeft weer blijk van de weinig goede kijk der regisseurs op de mentaliteit van jongens. De fotografie van deze film belooft in het begin heel veel, maar op enkele goede buitenopnamen na is zij maar heel middelmatig. Het geluid is slecht, vaak zelfs onverstaanbaar. Alles met elkaar genomen: toch wel aardig om te zien, hier en daar zelfs zeer amusant.

Jef Bruyninckx als „De Witte"

DE BENGAALSCHE LANCIERS.

Temidden van vele millioenen inlanders, ligt een regiment Bengaalsche Lanciers waarvan Kolonel Stone de leiding heeft. We leven met dit regiment mee, deelen de moeilijkheden van hun optreden tegen de vechtlustige inlanders en krijgen een interessante kijk op natuur en levenswijze in Britsch Indië, zooals je dat als militair zou meemaken. Verder zien we mooie architectuur, zooals die daar aangetroffen worden kan, terwijl dit alles als achtergrond dient voor een buitengewoon spannende film die de regisseur Henry Hathaway voor de Paramount heeft gemaakt. Inderdaad de film is spannend, zij boeit van begin tot einde en dat komt omdat het scenario goed in elkaar zit. De geschiedenis is zeer logisch en aannemelijk opgebouwd en wanneer het slot van deze film terwille van het effect niet zóó denderend was gemaakt,, zou ik het als voorbeeld van een goed, voorbeeldig knap scenario willen noemen. Behalve dan de knappe locale sfeer en het scenario dat goed in elkaar zit, moet de regie hier worden geroemd, die zoo eenvoudig en sober bleef en die door dien eenvoud zoo krachtig is. De spelers moeten eveneens om hun knappe spel worden genoemd, evenals de perfecte fotografie. Kapitein Mc Gregor (Gary Cooper) en Luitenant Forsythe (Franchot Tone) leveren een fijn samenspel dat natuurlijk en raak is. Een enkele sarcastische blik van Forsythe en Mc Gregor is zijn geheele zekerheid woord gesproken is. Zooiets vereischt een kunnen, dat bewondering afdwingt. Ook Kolonel Stone leeft, de man die door en door militair is, wiens wil wet is en die plicht boven alles stelt. Wanneer het leven van zijn zoon op het spel staat, staat hij niet toe dat er iemand moeite doen zal dit leven te redden, omdat de kans op succes te gering is en iedere man minder, verlies beteekent. De plichtsgetrouwe militair is sterker in hem dan de vader. Dat evenwel zijn vaderlijke gevoelens niet dood zijn, bewijst hij op de zwijnenjacht als zijn zoon tegen het bevel in, van zijn paard is gestegen en nu door het wilde zwijn bedreigd wordt; dan stijgt hij zelf eveneens af, redt zijn zoon en loopt een leelijke verwonding op. In deze geschiedenis komt eenige malen voor dat de oude ervaren kolonel een order uitvaardigt en dat deze order niet wordt uitgevoerd omdat de betreffende ondergeschikten meenden beter te weten, soms leek het wel dat de oude man het bij het verkeerde eind had, dat hij ditmaal de zaak niet goed overzien had, totdat bleek dat zij ongelijk hadden en schade en schande hen leeren moest. Zoo'n gegeven erbij maakt het geheel ook interessant. Hoe vaak komt zooiets niet in ons eigen leven voor en omdat het hier zoo zuiver voorgesteld is blijkt er uit de buitengewoon groote waarde van de discipline, het volstrekte gehoorzamen en vertrouwen hebben in hem, die het bevel voert ook al is de schijn tegen, of moet er zelfs een offer, een zwaar offer worden gebracht.

Sportieve tucht, correctheid, humor en vriendschap tot in den dood. Teederheid en grootsche mannelijkheid. Dit alles vind je in deze film, die door en door gezond en absoluut onburgerlijk is. *Vast en zeker gaan zien!*

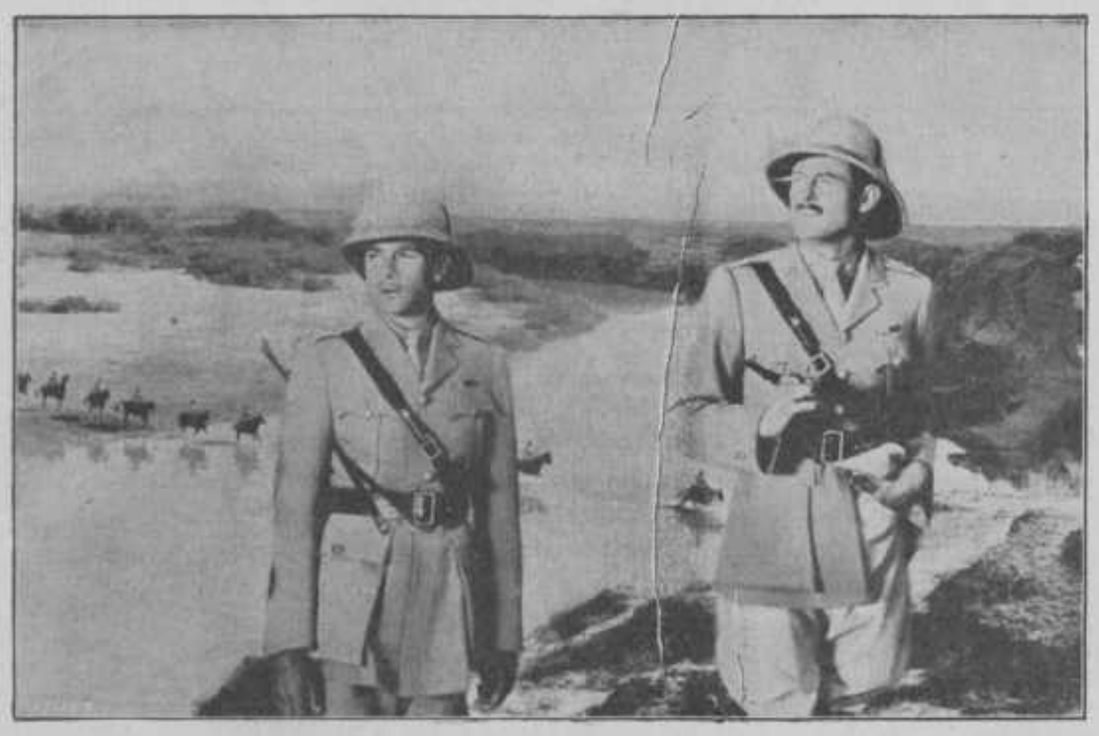

De Bengaalsche Lanciers. — Een Paramount - Film met Gary Cooper (kapt. Mc. Gregor) en Franchot Tone (ltnt. Forsythe)

FOKKERS VERKEERSVLIEGTUIGEN VAN DEN LAATSTEN TIJD

DOOR M. W. J. M. BROEKMEYER

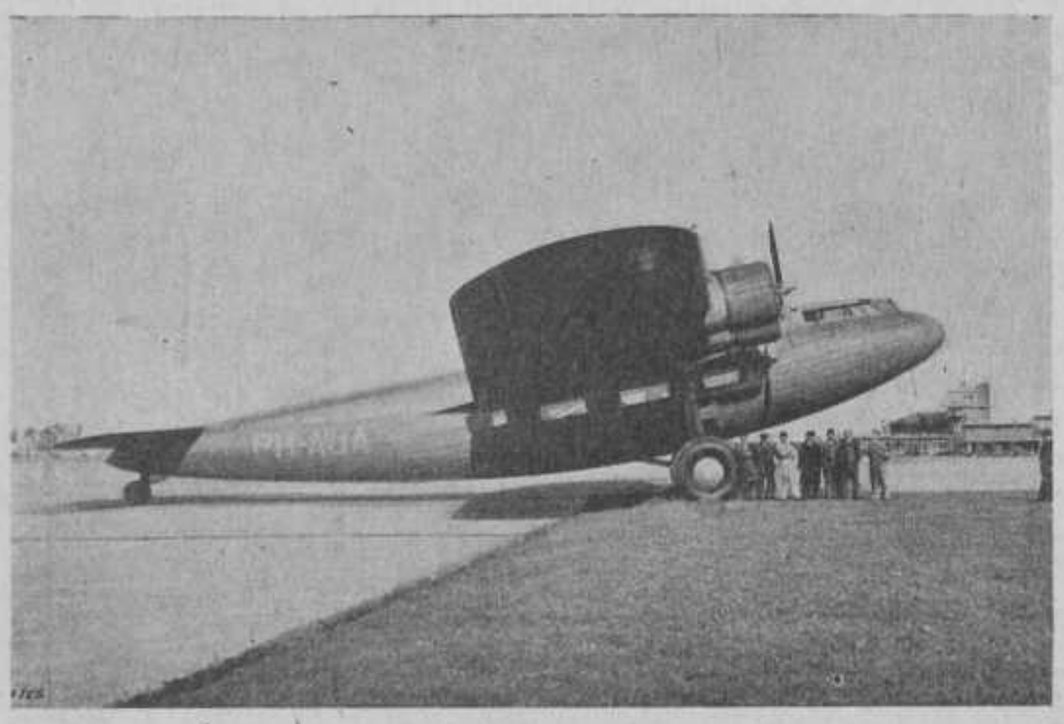

Fokker F XXXVI.

Sprak ik de vorige keer over de laatste producten van de Nederlandsche Vliegtuigenfabriek op het gebied der jachtvliegtuigen, ook op verkeersgebied zijn twee nieuwe vogels uitgebracht en wel de F XXII en de F XXXVI. Laatstgenoemd toestel is het eerst de lucht ingegaan. Reeds eenige jaren geleden heeft Fokker een groot viermotorig verkeersvliegtuig uitgebracht en wel de Fokker F XXXII, welke in Amerika gebouwd is en aldaar gevlogen heeft, zoowel als lijntoestel, dan als vliegend pleziervaartuig.

De nieuwe ontwerpen hebben evenwel alle motoren in de vleugel en dus niet meer in gondels in tandem naast de romp hangend. De luchtweerstand is uit den aard der zaak, door de betere inbouw sterk verminderd. Het geheele toestel is meer gestroomlijnd en dientengevolge kon de snelheid opgevoerd worden.

Doet de F XXXVI nog lomp aan door zijn doorgezakte romp, de F XXII heeft het voordeel gehad van de ervaringen opgedaan met vorengenoemd toestel en ziet er dan ook veel slanker uit. De bouwwijze van genoemde kisten is van het bekende Fokker systeem, staalbuis romp met houten vleugel. De F XXXVI is berekend op niet minder dan 32 passagiers, naast een bemanning van 4 personen. De motoren zijn omgeven door NACA ringen, welke zorg dragen voor een goede stroomlijn, doch tevens de koeling van de motoren gunstig beinvloedt. Dit toestel is in het bijzonder bestemd voor de dienst op de Indië route, daar het dan bij een vervoer van een 16 passagiers het grootst mogelijke comfort biedt en toch een goede reissnelheid mogelijk maakt.

De F XXII is bedoeld als een luchtpullman op de Europeesche lijnen. Dit toestel biedt plaats aan 22 passagiers, naast 4 man bemanning.

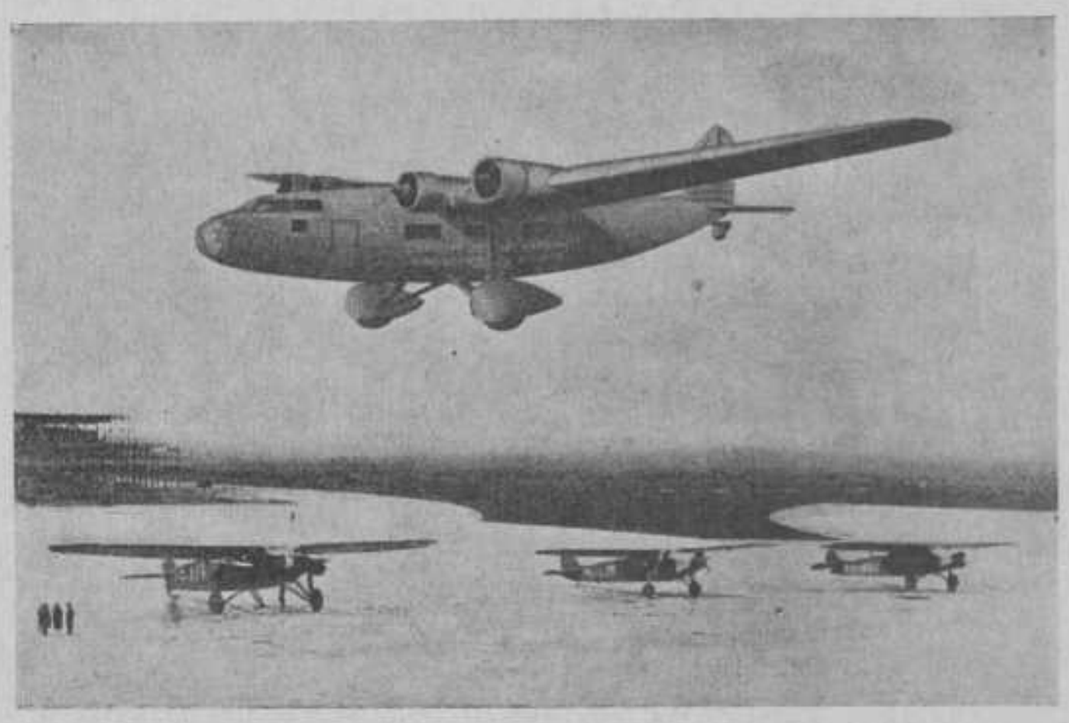

Fokker F XXII, besteld door de K.L.M. en A. B. Aerotransport (Zweden), 22 passagiers, 4 man bemanning.

Was de eerstgenoemde kist uitgerust met Wright Cyclones, deze machine heeft de bij de K.L.M. veel en met succes gebruikte Wasp motoren. Alle motoren hebben verstelbare schroeven, hetgeen een snel loskomen van het toestel zeer beïnvloedt.

In onderstaand tabelletje vindt de lezer enkele nadere gegevens van genoemde toestellen.

	F XXII	F XXXVI
vlucht in m.	30	33
lengte in m.	21	24
vleugelopp. in m.²	130	172
leeggewicht in kg.	7925	9900
totaal gewicht in kg.	12750	16500
betalende lading in kg.	2150	3250
max. snelheid in km.	280	300
kruissnelh. met 62,5 % motorvermogen	228	245
werkingssfeer in km.	1550	1550
stijgtijd naar 1000 m. in sec.	282	276
stijgtijd naar 4000 m. in min.	34	29
praktisch plafond in m.	4250	4400

M.a.w.: VERKENNEN!

Voor het instituut Schroevers heeft de heer Ernst Groenevelt gesproken over „de Journalistiek en de Handel". Doel was iets te vertellen over de practijk van den journalist, welke in vele opzichten overeenkomt met de practijk van den handelsman. In de 1e plaats kan men van den journalist leeren, dat hij een goed en snel waarnemer is. Een enkel gebaar van iemand kan reeds de aandacht trekken. In den handel een eigenaardige handelwijze, een onrustig optreden van een der cliënten aanleiding zijn om hem in de gaten te houden. Wellicht ontdek je zoo, dat hij in financieele moeilijkheden is en kan je nog de vordering van je firma veilig stellen.

Wees altijd waakzaam. Leer dat van den journalist in je zaken. Voorts: tegenwoordigheid van geest. Het snel handelen van den journalist maakt hem altijd tot de man, die in het eerste gelid staat. Hij heeft groote bewegingsvrijheid noodig, doch in die vrijheid zit zijn gebondenheid en plichtsbesef. Als je voor zaken op reis moet, gaat het in de eerste en eenige plaats om de zaken en je plichten, en niet om de pretjes.

De journalist durft risico te nemen. De jongeman, die alleen maar „nooit fouten maakt" is onbruikbaar in eenige verantwoordelijke positie. Dan: wees 'n goed luisteraar, d.w.z. heb ook aandacht voor het schijnbaar onbelangrijke. Feitelijk is niets onbelangrijk. In de journalistiek niet en ook niet in zaken. Vaak krijg je belangrijker tips van den liftboy of den melkboer, dan van den burgemeester in eigen persoon. Luisteren is „kijken met je ooren" en goed waarnemen is „luisteren met je oogen". Oogen en ooren open!

WATERKAMP

DOOR H. OVERGAAUW

WIND! Toen we wakker werden, merkten we het direct. Merkten het zeer goed zelfs, want het linnen dak boven ons hoofd stond bol en schudde heen en weer. En wie zijn neus buiten de tent stak, kroop gauw naar binnen, want druppels en vlokken schuim stoven in je gezicht.

„We zullen de tent moeten verplaatsen, jongens," zei Dick, onze patrouilleleider. „Hier zoo pal aan 't water is wel prettig bij mooi weer, maar 't zal nu gauw te drassig worden. Tusschen twee haakjes, is er nog brood genoeg?"

Jan, die corvee had, kroop naar de fourage-shelter, maar kwam met een lang gezicht terug. „Alsjeblieft, da's alles," zei hij, een stuk van niet meer dan vijf sneden toonende, „de rest is op de kist blijven liggen en drijfnat geworden, want de shelter is omgewaaid. Verder heb ik maar drie cano's gezien. Die van Jaap ligt er niet meer."

Dat was niet veel goeds, wat Jan te vertellen had. Jaap kreeg een hoofd als vuur en moest toegeven, dat hij vergeten had, zijn cano op de kant te trekken. Die zou dus wel ergens aan den kant van de plas in het riet liggen, als hij tenminste niet ergers tegen kapot geslagen was. Dat kon een aardig karweitje worden, dat ding op te zoeken tusschen al die eilandjes. En dan met zoo'n wind, een halve storm was het. We hadden alleen cano's bij ons, gelukkig, dat één ervan een vouwboot was met een spatdek, die kon tenminste wat hebben. Want de wind joeg over een groot open stuk plas recht op het eilandje aan, waar wij op zaten, zoodat hooge golven tegen de kant klotsten en het niet zonder gevaar zou zijn met een gewone houten cano de plas op te gaan. Zoolang je recht tegen de golven in kon varen, steeds oppassende dat de wind de punt van de cano niet opdrukte, ging het nog wel. Maar als je moest draaien of in een andere richting varen, had je kans, dat de boot volliep door de overslaande golven.

Het stuk brood werd zoo eerlijk mogelijk verdeeld. Jan kreeg een extra stukje en was daarna zoo goed niet, of hij moest er met de vouwboot op uit, naar het dorp aan den overkant, om nieuwe voorraad te halen. Hoog knoopte hij het spatdek om zich heen dicht, regenjas van boven sluiten en om de mouwen dicht maken, zoo kon hij er tegen en desnoods wat overslaande golven velen.

En overbodig waren die voorzorgen niet. Het schoot slecht op tegen de wind in en de golven, die tegen de piek uiteen spatten, remden ook al terwijl het water door de wind opstoof in zijn gezicht. Toch wel fijn zoo, dacht Jan; van het harde werken werd je warm en tegelijk hield het overspattende water je hoofd koel. Zoo kon je het uren uithouden. Hé, wat dreef daar Een kussen, leek wel uit Jaap's boot, zoo'n kleur. Zou hij er even heen gaan? 't Was wel gevaarlijk, want hij moest dwars op de wind. Vooruit maar toch eens kijken, want 't was gek, hoe kon dat kussen nu hier terecht komen. Dan moest het tegen de wind in gedreven zijn, dat kon niet. Maar ja hoor, toen hij het eruit had gevischt en op het voordekje gelegd, kon 't niet meer missen. Dat was verdacht. Hij zou het, als hij terugkwam, direct tegen den patrouille-leider zeggen.

Hij kwam nu dichter onder de kant, de golven werden minder hoog en hij schoot beter op. Toen, nog maar een honderd meter van het aanlegsteigertje bij het dorp verwijderd, zag hij weer iets eigenaardigs. Een jongetje liep hard

Verkenner: „Vochtigheid geeft niets, meneer, als U maar flink in beweging blijft!"

weg toen hij aankwam en onder zijn arm hield hij.... het andere kussen uit Jaap's boot!

Dat moest hij in de gaten houden. Dat kon een spoor zijn om de boot te ontdekken. Zoo hard hij kon peddelde Jan naar de kant, maar toen hij uit zijn cano klom, was van het jongetje niets meer te bekennen. Enfin, hij wist tenminste in welke richting ze straks moesten zoeken.

* * *

Toen Jan bij het eiland terug kwam, kon hij eerst het kamp niet zoo gauw vinden. Wij hadden niet stil gezeten, maar de tent verplaatst naar een plekje in de luwte van een paar struiken. Met gejuich werd het proviand ontvangen, want hard werken met slechts één boterham in je maag valt niet mee.

Maar Jan stapte met een geheimzinnig gezicht uit zijn boot en liep regelrecht naar den P.L. Samen fluisterden ze even, dan richtte Dick zich tot ons en zei: „Jongens, er wacht ons een moeilijk werkje. De verdwijning van Jaap's cano schijnt niet toevallig te zijn. Er zijn teekenen, die er op wijzen, dat iemand dat ding gestolen heeft. Een begin van een spoor hebben we. Eerst zullen we wat eten en daarna moeten we er zonder tijdverlies op uit. Jan en ik zullen met de vouwboot gaan, Jaap en Wim, dat was ik, kunnen wel met de Snip, die ligt nog het meest vast op het water en de rest blijft achter ter bewaking van het kamp. Ik zou je aanraden, de boot heelemaal leeg te maken, des te minder last heb je, als je om slaat."

Een half uur later waren we onderweg. We hadden het niet makkelijk in de houten boot. Het beste was, de peddel in het water te steken net achter een golftop en je zoo er overheen te werken. En dan uit kijken, dat je koers hield. Kreeg de wind even zijdeling vat op de boot, dan kon je, door uit alle macht aan één kant te peddelen, hem maar nauwelijks weer in de richting krijgen. Op de heele plas was geen boot te zien, hoewel er anders druk gezeild werd.

Eindelijk bereikten we de overkant en 't werd tijd, want het naar binnen gespatte water stond al tot de bovenkant van de latjes op den bodem.

Bij het steigertje stonden een paar jochies van een jaar of tien, die blijkbaar al op onze komst hadden gewacht, want Dick had nog maar net gezegd: „Hebben jullie soms....." of één kwam naar voren en zei vlot, als een uit het hoofd geleerd lesje: „Bij Knape hebben ze een boot gevonden, die ligt daarginder in dien hoek." Daarbij wees hij de weg af, zoodat hij blijkbaar de hoek van de plas aan het andere einde van het dorp bedoelde. Wat we verder ook vroegen, of ze ook een kussen uit een cano hadden gezien en zoo voorts, er was geen woord meer uit hen te krijgen, zoodat we eindelijk de aanwijzing maar opvolgden en het dorp doorwandelden, onderwijl onze oogen goed de kost gevende.

Jaap's cano was rood, ongelukkig genoeg, want het wemelde langs de waterkant van roode cano's maar steeds, als Jaap er zelf bij gehaald werd, bleek het een andere te zijn. Om wanhopig te worden. Te meer, omdat enkele menschen al erg achterdochtig gingen kijken, als we steeds weer op een cano toestapten en die aan een grondige inspectie onderwierpen. „Voor op mijn cano staat een potje voor een vlaggestok," zei Jaap, maar hij kon net zoo goed zeggen, dat zijn cano een bodem had, want 't is ongelooflijk hoeveel cano's van zoo'n ding voorzien waren en al die dingen lijken toch al zooveel op elkaar.

Zoo kwamen we aan het einde van het dorp en bij de bewuste hoek. Een houten loods stond daar aan de waterkant en er voor lagen een paar booten, zoodat ik er heen liep om ook daar Jaap's eigendom te zoeken. Maar voor ik aan de steiger was, welke een eindje van de weg af lag, kwam iemand uit de loods loopen en merkte niet erg vriendelijk op: „Wat mot dat daar?" Daarbij ging de man recht voor me staan, zoodat ik goedschiks niet door kon loopen. Dat begon verdacht te worden.

„We zoeken een cano," zei Dick. „Dan mot je hier niet wezen," antwoordde de man prompt, „die liggen op het politie-

(ZIE VERVOLG PAGINA 89)

SPORT-VARIA

DUITSCH HANDBAL

DOOR W. HAZELAAR

TOT VOOR KORTEN TIJD speelde men in Nederland het z.g Engelsche of Hollandsche handbal. Door 't Koninklijk Nederlandsch Gymnastiekverbond zijn hier te lande de Duitsche regels ingevoerd, zooals die in Duitschland reeds meer dan vijftien jaren in competitie-verband worden gevolgd. (In den Haag kan men deze wedstrijden zien spelen op het Stokroosplein en op het sportterrein aan de van Tuyllstraat te Voorburg.)

Hier volgt een korte uiteenzetting van de afmetingen en spelregels:

Speelveld.

Een rechthoekig veld met zijden van 90—110 m. lengte en 55—65 m. breedte. Naar gelang van het aantal spelers kan men deze maten wijzigen. Het **doel,** hetwelk op de korte zijden is opgesteld, heeft een breedte van 7.30 m. en een hoogte van 2.40 m. **Het vrijgebied van den doelwachter** wordt gevormd door vanuit het midden van het doel twee kwartcirkels met een straal van 11 m. te trekken vanaf de achterlijnen. De verbindingslijn tusschen die twee kwartcirkels heeft de lengte van het doel, dus 7.30 m. (en is dus recht). 13 m. van het doel: **het strafworppunt.**

Op 16.50 m. van de achtergrenzen over de geheele breedte van het veld loopt weer een lijn van lengtezijde naar lengtezijde, waarop in het midden een cirkel met een straal van 9 m. wordt getrokken.

Aantal Spelers

Het aantal spelers bedraagt officieel **11** aan weerszijden, terwijl de **opstelling** precies is als bij voetbal.

Het spel wordt gespeeld met de handen.

Bij de aanvang van het spel mag de bal iedere willekeurige richting uit geworpen worden, dus ook naar achter.

Speelduur

De officieele speelduur is 2 x 30 min. waartusschen een rust van 10 minuten.

De Bal

De bal waarmede men speelt, kan een voetbal zijn. (Het K.N.G.V. heeft voorschreven, dat voor wedstrijden de z.g. K.N.G.V.-handbal gebruikt moet worden, welke overeenkomt met een No. 4).

Regels

Het tweemaal vangen van den bal (zonder dat deze eerst den grond heeft geraakt) door een zelfden speler is niet geoorloofd. Echter wel, wanneer de speler de dubbelvang maakt stilstaande. Anders wordt deze overtreding gestraft met een **vrije worp** door de tegenpartij. Bij het nemen van de vrije worp moet de speler, die deze neemt, met een voet contact met den grond houden. Alle andere spelers moeten bij een vrije worp minstens 6 pas verwijderd zijn van dengene, die werpt.

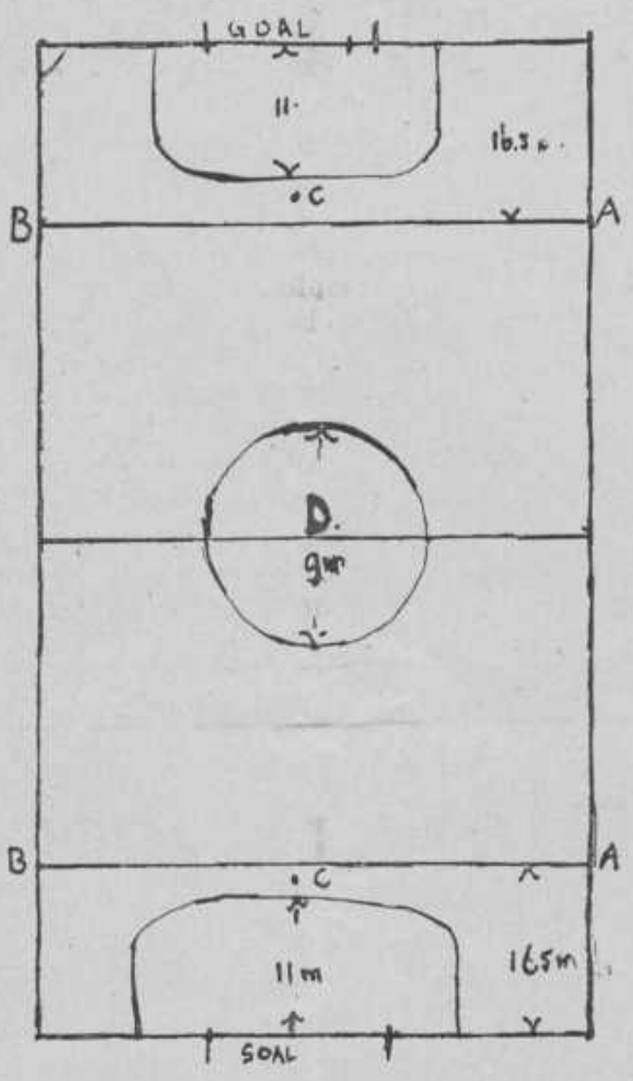

AB = buitenspellijn;
C = strafworppunt op 13 m.;
D = middencirkel met 9 m. middellijn:
lengte veld tusschen 90—110 m.
breedte veld tusschen 65—55 m.
breedte goal: 7.30 m.;
hoogte goal: 2.40 m.

De bal mag niet aangeraakt worden met het been onder de knie. Overtreding wordt eveneens gestraft met een vrije worp door de tegenpartij.

Het elkaar uit handen slaan van den bal is toegestaan. Echter mag niet op de armen van den tegenstander geslagen worden. Ook overtreding hiervan wordt gestraft met een vrije worp.

In het algemeen geeft men dus een vrije worp:

1. voor dubbelvang, terwijl men zich verplaatst;
2. Wanner de bal eenig deel van het been raakt beneden de knie.
3. bij ongeoorloofd aanvallen door een tegenstander;
4. voor buitenspel staan;
5. voor foutief ingooien;
6. bij overschrijden werplijn door aanvaller;
7. bal langer dan 3 sec. in handen;
8. stompen v. d. bal, wanneer een tegenstander in de onmiddellijke nabijheid is.

Gaat de bal over de zijlijn, dan wordt deze evenals bij voetbal in geworpen, alleen staat men **achter** de zijlijn. Foutief ingooien wordt gestraft met een vrije worp op de zijlijn door de tegenpartij.

Buitenspel

De buitenspellijnen zijn dus getrokken op 16.50 vanaf de achtergrens. **Geen enkele speler der aanvallende partij mag het buitenspelgebied betreden, vòòrdat de bal er is.** Wel is het geoorloofd achteruitloopende met den bal in zijn bezit het buitenspelgebied te betreden. Hoewel men dan vòòr den bal het gebied betreedt, is dit geval toegestaan.

De **doelcirkel,** boven omschreven, dient als werplijn. De aanvaller mag vòòr, of tijdens zijn doelworp de werplijn niet overschijden. Doet hij dit wel, dan is de eventueele goal ongeldig, anders een vrije worp op de plaats van overtreding (geval 6). Ligt de bal in de doelcirkel, dan mag de verdedigende partij (uitgezonderd de doelwachter) de bal niet daaruit halen. De aanvaller echter mag de bal een stomp geven, mits hij zich met beide voeten buiten den cirkel bevindt. Pakt de verdedigende partij den bal uit den doelcirkel, dan wordt dit gestraft met een strafhoekworp, te nemen op 16.50 m. vanaf het doel op de achtergrens. Hieruit mag niet in eens gescoord worden. Terugspelen door de eigen partij op den doelwachter mag ook niet en wordt eveneens gestraft met een „strafhoek".

Strafhoekworp wordt gegeven:

1. voor het uit den doelcirkel halen van den bal door eigen partij;
2. voor het terugspelen op den doelwachter;
3. voor kleine overtredingen van verdedigers;
4. schoppen van den bal door den doelwachter (zie hieronder).

Een **lange hoekworp,** (bij de hoekvlag) wordt gegeven, wanneer de bal de achtergrens passeert, nadat hij aangeraakt is door een speler van de verdedigende partij.

Een **strafworp** op 13 m. wordt gegeven voor ern-

stige overtredingen door de verdedigende partij. Allen, behalve de speler, die de strafworp neemt, achter de buitenspellijn.

De doelverdediger mag in zijn gebied met den bal loopen zonder te stuiten. Hij mag alleen een bal met zijn voet stoppen, die binnen de grenzen van zijn doel komt.

Schopt hij bij een andere gelegenheid is de straf: strafhoek.

De bal mag niet langer dan 3 seconden in handen gehouden worden. Overtreding wordt met een vrije worp gestraft (geval 7).

Solospel is geoorloofd, mits men steeds stuit. Het is echter sneller den bal te werpen naar een medespeler, dan den bal bij zich te houden.

Het groote verschil van handbal met voetbal is, dat voetbal meer een breedtespel is, d.w.z. men opent naar de vleugel; de vleugelspeler gaat er met den bal vandoor, geeft vlak bij de hoekvlag een afgemeten voorzet enz. Handbal is echter een dieptespel, waarbij het z.g. „plaatswisselen" zeer belangrijk is. Een voor-

beeld moge dit verduidelijken. De bal wordt naar de linksbuiten geworpen. De linksbuiten zwenkt met den bal al stuitende naar binnen, de linksbinnen gaat snel naar de l.buitenplaats, ontvangt den bal, zwenkt op zijn beurt naar binnen, komt zelfs tot op de midvoorplaats. De midvoor en de linksbuiten, die zoo juist op de linksbinnenplaats terecht is gekomen wijzigen hun plaats en nemen daar weer deel aan het spel. Na het mis- of gelukken van den aanval gaat elk weer op zijn oorspronkelijke plaats. De bedoeling is om door snel te wisselen van plaats verwarring te stichten in de vijandelijke verdediging om zoodoende zich een gelegenheid te scheppen een doelpunt te fabriceeren.

Het werpen dient bij voorkeur te geschieden met de **bovenhandsche strekworp** of z.g. **„Poloworp".**

Men leere het zijwaarts werpen af. Deze laatste wijze kan veel gemakkelijker afgedekt worden.

Denk er aan: speel elkaar den bal steeds in handen. Werp je naar iemand, die zich voortbeweegt, gooi dan den bal iets voor hem uit, opdat deze speler zijn snelheid kan behouden.

Kom je in positie om te schieten, werp dan immer lage ballen, hard, maar die één à twee meter vóór de doelwachter stuiten; dat zijn de moeilijkste ballen voor een doelman.

* * *

Vraag- en antwoordrubriek:
Wie?

De Nationaliteitsletters voor Automobielen

A	Oostenrijk	G B G	Guernsey	P S	Perlis [6])
A L	Albanië	G B J	Jersey	P Y	Paraguay
B	België	G B M	Man	R	Roemenië
B G	Bulgarije	G B Y	Malta	R A	Argentinië
B. I.	Britsch Indië	G B Z	Gibraltar	R C	China
B L	Basutoland	G R	Griekenland	R C H	Chili
B P	Bechuanenland	H	Hongarije	R H	Haïti
B R	Brazilië	H K	Hongkong	R S M	San Marino
C	Cuba	I	Italië en Koloniën	S	Zweden
C B	Belgische Congo	I N	Nederlandsch Indië	S A	Saargebied [2])
C C	Consulair Corps [1])	I R	Perzië	S A U	Zuid Afrik. Unie
C D	Corps Diplomatique [1])	I R Q	Iraq	S D	Swaziland
C D J	Cour Perm. de Justice [1])	J A	Jamaica [5])	S E	Ierland
C H	Zwitserland	J O	Johore [6])	S F	Finland
C L	Ceylon	K D	Kedah [6])	S M	Siam
C O	Columbia	K L	Kelantan [6])	S R	Zuid Rhodesia
C S	Tsjecho Slowakije	L	Luxemburg	S S	Straits Settlements [4])
C Y	Cyprus	L R	Lettland	S U	Rusland (Sowjet Unie)
D	Duitschland	L S A	Syrië en Lybanon	T C	Cameroen (Fransch)
D A	Danzig	L T	Lithauen	T R	Turkije
D K	Denemarken, Far Oer en IJsland	M	Palestina	T T	Togo (Fransch)
E	Spanje	M C	Monaco	T U	Trengganu
E A	Britsch O. Afrika	M E	Spaansch Marocco	U	Uruguay
E Q	Equador	M E X	Mexico	U S	Vereenigde St. van Noord-Amerika
E T	Egypte	M O C	Mozambique	V	Vaticaan-Stad
E W	Esthland	N	Noorwegen	W A G	Gambia
F	Frankrijk en Koloniën	N L	Nederland	W A C	Goudkust-Asjanti en Togo (Britsch)
F L	Liechtenstein	P	Portugal	W G	Grenada
F M	Malakka Confederatie [3])	P A	Panama	W L	Sainte Lucie
G	Guatemala	P A N	Portugal Angola	W V	Saint Vincent
G B	Groot Brittannië	P E	Peru	Y	Joego Slavië
G B A	Alderney	P L	Polen	S W A	Zuid West Afrika

[1]) Dit zijn géén nationale, wèl internationaal erkende speciale teekens.
[2]) Indien niet Duitsch geworden.
[3]) Negri-Sembilan, Pahang, Perak en Selangor.
[4]) Singapore, Dindings, Poulan Pinang en Wellesley.
[5]) Met inbegrip van Turque- en Caique-eilanden, Kaaiman- en Winward eilanden.
[6]) Zijn niet-geconfeder. Staten van Malacca.

Helden van de Witte Stilte

Met de sleden in Noord-Canada

door E. R. Yarham F. R. G. S.

VER VOORBIJ de laatste voorposten van de beschaving in Noord Canada beginnen de groote bosschen, meren en moerassen die zich uitstrekken tot aan de ijzige kust van de Poolzee. Men noemt dit: het gebied van de *Groote Witte Stilte* waar zeven maanden van het jaar de winter meedoogenloos zijn scepter zwaait, waar de verblindende sneeuwstormen woeden die den grond met een zwaar, wit sneeuwkleed bedekken en waarin de mensch niet dan met groot levensgevear kan doordringen.

Het reizen in die streken is alleen te doen wanneer men gebruik maakt van de viervoetige helden van het Hooge Noorden, de Canadeesche sledehonden, de „huskies" zooals men ze gewoonlijk noemt. Ondanks auto's en vliegtuigen vormen zij nog steeds de meest onmisbare schakel in de verbindingen in het Noorden van de Dominions. De mannen van de Canadeesche Bereden Politie, de pelsjagers, zendelingen en goudzoekers, die allen soms uitsluitend op deze dieren zijn aangewezen wat betreft hun veiligheid, ja soms hun levensbehoud, zijn vol lof over den heldenmoed waarmede zij tegen de natuurkrachten strijden. Met zulke honden heeft Peary de Noordpool bereikt en hoe hebben zij zich geweerd in het verre Zuiden met Amundsen, alsof ze iets begrepen van de glorie van hetgeen ze hielpen bereiken en diegene onder hen, die het tot aan de Zuidpool brachten en weer naar het kamp terug kwamen, hadden niet eens van den geweldigen tocht geleden, terwijl de dappere kapitein Scott het met zijn ponies moest afleggen. Er zijn nu weer andere honden met Rymill en zijn metgezellen naar de Zuidpool, de meest grootsche expeditie sedert den dood van Scott en de huskies zijn inderdaad de eenige huisdieren die bestand zijn tegen de vermoeienis en koude, die ze op zulk een tocht te doorstaan hebben wanneer de thermometer tot dozijnen graden onder nul daalt. Hoe menigmaal is niet de sledevoerder door zijn huskies gered, door hun verstand en hun onverzettelijken moed.

In den nawinter nemen de stoutmoedigste „mushers", zoo worden de sledevoerders genoemd, in Canada van Quebec in 't Oosten tot Calgary in het Westen en van Dawson City in Yukon in het Noorden, deel aan een van de mooiste sporten ter wereld, de wedrennen met huskies. Canada is bij uitstek het land van de wintersport en daarbij nemen de wedrennen tusschen de sterkste honden van de wereld over de honderden mijlen lange, besneeuwde en bevroren banen, de eerste plaats in.

Huskies worden van de geboorte af aan den grootsten eenvoud gewend, hondehokken kennen ze niet en zeep evenmin. Kieskeurig zijn ze ook niet, ze kunnen dagen lang op wat bevroren visch of een brok rauw vleesch leven en daarbij tegen ijzige sneeuwstormen optornen en zich een weg banen door sneeuwbanken. Ze zijn niet alle even gemakkelijk. Amundsen vertelt, dat ze bij de geringste aanleiding soms als tijgers op elkaar aanvlogen, zelfs gedurende den zwaren tocht naar de Pool; er blijft altijd iets van den wolf in hen, maar ze zijn trouw, trouw tot in den dood, dat hebben ze meer dan eens bewezen.

Dit blijkt o.a. uit het verhaal van George Harrison, een Canadeeschen pelsjager. Een van zijn honden heeft duizend mijlen afgelegd door hevige sneeuwstormen en met bloedend verwonde pooten om hem te zoeken. Hij had den hond achtergelaten in The Pas Manitoba, de plaats waar een van de meest beroemde „honden Derbys" gehouden worden over een afstand van 200 mijlen. Ik wil hier even opmerken dat deze wedrennen het uiterste vergen van mensch en dier, want het traject moet zonder stoppen afgelegd worden. Kort nadat Harrison The Pas verlaten had om naar zijn winterstandplaats in het Noorden te gaan, miste men den hond en eenige maanden later kwam het dier daar bij hem aanzetten, broodmager, met doorgeloopen pooten.

Deze honden, met hun moed en hun groot uithoudingsvermogen worden zoowel op de Prairieën als in het Hooge Noorden bij de sledewedstrijden gebruikt. De hartstocht voor die wedrennen is den Canadees aangeboren, ze worden zelfs wel over 'n korten afstand voor kinderen georganiseerd. Aan de meest belangrijke wedstrijden nemen Mushers uit alle streken van de Dominions deel. De meest beroemde op het vasteland van America zijn de All-Alaska Derby rennen, die gehouden worden aan de grens van den Poolcirkel op een baan van ruim vierhonderd mijlen lengte in een gebied waar de sneeuwstormen woeden. Meer dan één overwinning benaalde daar „Scotty" Allen, de meest bekende musher van de laatste halve eeuw. Gedurende den oorlog kwam hij met honderden van z'n beste honden naar Frankrijk, en in de Vogezen, waar men zich van geen andere vervoermiddelen kon bedienen, bewezen zij onschatbare diensten.

De wedrennen van Quebec zijn ook beroemd evenals die van The Pas; een bijzonderheid hierbij is dat het parcours zonder stoppen moet worden afgelegd, terwijl zelfs bij de All-Alaska Derby stopplaatsen zijn. De baan begint ongeveer honderd mijlen ten Westen van de stad Quebec en loopt evenwijdig met de spoorlijn die naar de mijnstad Flinton loopt, door een nagenoeg onbewoonde streek en de renners moeten zich urenlang een weg banen door onafzienbare, onberoerde sneeuwvelden. De honden, die meedoen zijn in de beste conditie, ondanks sneeuwstormen en duisternis behaalt de overwinnaar meestal de zege met elf mij p. uur.

Deze wedrennen bieden niet alleen een hoogst opwindend schouwspel, ze zijn ook van groot belang als maatstaf voor het uithoudingsvermogen der honden en voor het fokken van de soorten die het meest geschikt zijn voor het zware werk, dat van hen geëischt wordt. Er worden voor de wedstrijden geen speciale sleden gebruikt, ze zijn van hetzelfde model als de sleden die de woudlooper gebruikt. De honden hebben heel weinig training noodig, zelfs voor den meest inspannenden race, want hun gewone werk is zwaar genoeg om ze in de beste conditie te houden. Wat zwak is blijft niet in het leven in het Hooge Noorden of op de prairieën. De prijs voor den winnaar van de All-Alaska Derby, den belangrijksten wedstrijd van het seizoen, bestaat uit een wisselbeker en 2000 pd.st. Sinds het begin van deze eeuw worden ze elk jaar gehouden en ze trekken drommen menschen van allerlei nationaliteit, avonturiers, die naar 't Noorden trokken en die onder de bekoring raakten van het primitieve leven en zich lieten verlokken door het goud van Yukon en van Alaska.

De baan loopt door het meest verlatene en onherbergzame land van de wereld, dat door een dik sneeuwkleed bedekt is. Drie dagen en drie nachten hebben de kaffende, grommende, blaffende honden noodig om het traject af te leggen, nu ploeterend door diepe jachtsneeuw, dan pijlsnel voortjagend over spiegelgladde ijsvlakten of optornend tegen sneeuwstormen, die mensch en dier den adem benemen. De eer is den overwinnaar veel meer waard dan de geldsom, die hij er mee verdient.

Waar mensch en dier onder zulke omstandigheden samen leven en deelnemen aan wedstrijden waarbij de geest die de spanning bezielt van zooveel gewicht is, is het geen wonder dat er een bijzondere kameraadschap tusschen hen groeit zooals men nergens anders in de wereld vindt. De hond is daar de compagnon van den man en wanneer de geschiedenis zal vermelden hoe het Hooge Noorden toegankelijk gemaakt is, dan zal aan de husky een eereplaats worden afgestaan.

(Rover World)

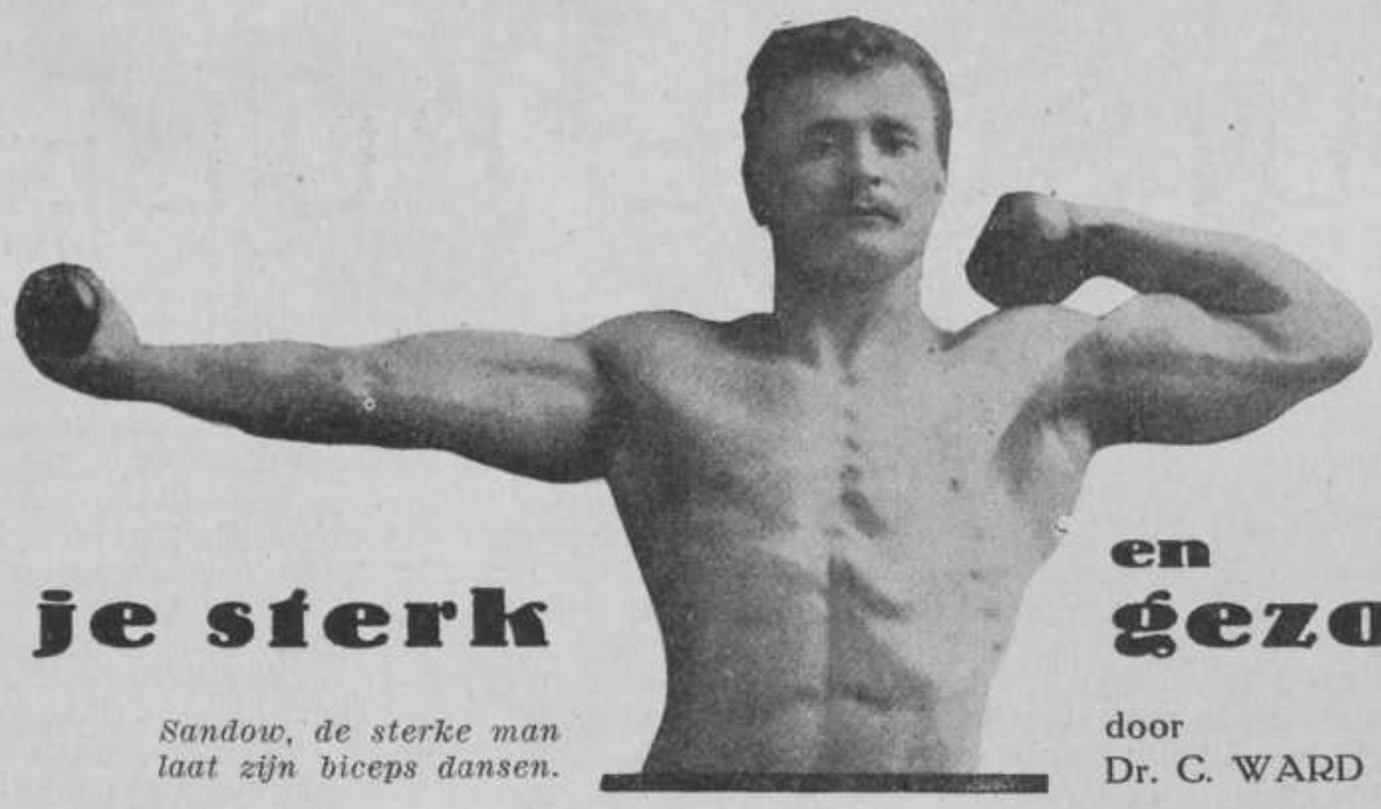

Sandow, de sterke man laat zijn biceps dansen.

Hoe je sterk en gezond blijft

door
Dr. C. WARD CRAMPTON

DE MAAND MAART is een ruwe maand genaamd naar de god Mars. Voor zieken en zwakken is het een slechte tijd. Het is het einde van de winter en van de zonlooze dagen. Ons lichaam bezit weinig vitaminen en weinig weerstandsvermogen, waardoor we veel eerder zijn blootgesteld aan kouvatten en infecties.

Het geheim van lichaamskracht.

Jack Corsar was sterker dan ik. Bovendien was hij een ellendige plaaggeest en bedierf mijn jongensleven.

Het begon een dag na schooltijd. We hadden beiden moeten nablijven. Dat was onze eigen schuld geweest, dat wisten we heel goed. Toen we eindelijk de ijzeren trap afliepen naar de speelplaats waren we daardoor natuurlijk nog meer gebeten op den leeraar.

Het eene leidde tot het andere en een oogenblik later waren we verwoed aan het vechten. Hij was even lang als ik maar twee jaar ouder en sterk gespierd. Hij wist zijn volle kracht in elke slag te leggen. In elke beweging was hij een beetje vlugger dan ik. Ten slotte kreeg hij mij onder en draaide mijn arm op mijn rug om. Zijn haat tegen den leeraar wreekte hij op mij. Ik was hulpeloos aan hem overgeleverd. Ik was woedend. Ik had pijn. Ik schaamde mij over mijn zwakheid Ik legde in stilte een eed af, dat ik dag en nacht, jaar in jaar uit zou oefenen om even sterk te worden als Jack Corsar.

Zoo begon ik. Ik tilde zware steenen. Ik liep mijlen ver hard. Ik kocht zware halters. Maar voor ik mij heelemaal verknoeid had werd ik lid van de Y.M.C.A. athletiek club in Harlem en Dokter J. Gardner Smith en Bob McCastline namen mijn training op zich.

Zoo werd ik nummer een, en nam deel aan elke athletiek en gymnastiek wedstrijd die gehouden werd. Tenslotte gaf ik zelf de training in allerlei scholen. Gedurende mijn studie had ik de leiding van het gymnastiek onderwijs van een der scholen met meer dan 30.000 jongens, en ten slotte van alle stadsscholen met meer dan 100.000 jongens en meisjes.

Nooit vergat ik de les die ik van Jack Corsar had geleerd:

Wees sterk. Zwakheid beteekent verdriet en vernedering. Wees altijd sterk. Dat beteekent gezondheid, geluk en voorspoed.

* * *

Vele factoren werken samen om je de kracht te geven het eerst de eindstreep te passeeren, de laatste goal te maken. Daarin spelen vastberadenheid, oefening, en karakter een groote rol. Het komt aan op zenuwen, hart en hersenen en spieren.

In je lichaam heb je een vijfhonderd spieren die direct onder controle van je eigen wil staan. Daarvan zijn er vijftig in je arm en been. Er blijven er dus nog driehonderd over voor romp, hals en hoofd. Sommige van die spieren zijn niet grooter dan een speldenknop, andere wegen eenige ponden. Ze hebben allerlei model: lang, kort, plat, rond, etc. Ze hebben alle hun eigen bestemming; de een is nuttiger dan de ander.

Het nuttigst van alles zijn eigenlijk die spieren die niet onder de controle van de wil staan. Ze werken automatisch dag en nacht. We denken nooit aan die spieren maar zij zijn belangrijker dan al de andere spieren van het lichaam bij elkaar.

Het zijn:

1. **de spieren van het hart,** de bloedvaten. Zij regelen de bloedsomloop.

2. **de spieren van maag en ingewanden,** die alle bewegingen van het spijsverteringskanaal beheerschen.

3. **het diaphragma en de ademhalingsspieren.** Op deze spieren kunnen we een groote invloed uitoefenen. Later vertel ik nog wel over ademhalingsoefeningen.

4. **de buikspieren.** Al heb je nog zulke sterke beenspieren, als je buikspieren zwak zijn wordt je nooit een goed hardlooper of springer; zal je er nooit uitblinken in een sport die veel vergt van je kracht en uithoudingsvermogen. Als je lichaam stevig, veerkrachtig en gespierd is, hebben je beenen een goeden grondslag waarop ze hun werk kunnen baseeren. De belangrijkste willekeurige spieren van het lichaam zijn gele en in de buikwand; veel belangrijker dan de biceps, hoewel we altijd probeeren aan onze arm te laten zien hoe sterk we zijn. (Als je met je biceps wil pronken moet je je elleboog buigen en de duim naar buiten draaien. In die houding kan je door de spier afwisselend te spannen en te verslappen de biceps laten dansen — een van Sandow's kunstjes).

Een van de eerste geheimen is dus te weten welke spieren je het eerst moet oefenen. Iedere sprong, schop of worp is voor drie kwart het werk van je romp. de trainers van athletiekploegen weten dit en geven dus hier eerst hun aandacht aan.

Je kunt hierin, en in vele andere dingen je eigen trainer zijn. Je bent toch in de eerste plaats zelf verantwoordelijk voor je succes of mislukking.

Ik geef je nu drie van de beste oefeningen voor de versterking van de buikwand. De eerste moet je den geheelen dag gedurende je heele leven in praktijk brengen. Je buik moet vlak worden, mag niet uitpuilen. Trek je buik in, en houdt die zoo, als je loopt, staat, zit, worstelt. Houdt je buik altijd vlak, behalve als je slaapt. Eerst moet je er voortdurend aan denken. Je moet dus iets verzinnen dat je er steeds aan herinnert die buikspieren in te trekken. Je kunt het bijvoorbeeld doen door de gesp van je riem (die niet strak mag zitten!) naar binnen te draaien Je voelt het dan wel als je je spieren laat verslappen.

De spieren worden nu korter, harder en sterker en je hebt al half gewonnen. Je houdt hierdoor tegelijk je borst rond en ruim en vermeerdert daardoor de ademcapaciteit. Het zet je bloedsomloop aan en verbetert je houding.

En nu krijg je de wisselwerking: de verbetering van houding, ademhaling, spijsvertering, en bloedsomloop, versterken weer je spieren. Maak daarvan gebruik! Mis je kans niet!

De volgende oefening is een van beste en populairste, en wordt overal in de wereld toegepast.

Ga staan met je voeten van elkaar, de borst vooruit, de buik in.

1. Romp voorover buigen.
2. Romp achterwaarts buigen.
3. Naar rechts buigen.
4. Naar links buigen.

Doe het rustig en veerkrachtig. Vijf-

(ZIE VERVOLG PAGINA 90)

DE INDISCHE POLITIE

DOOR

KOPPIE VAN DE VELD-POLITIE

JULLIE ZULT VERMOEDELIJK wel het verhaal gelezen hebben van Bob van Griethuijsen, dat hij over „Koppie van de Veld-Politie" geschreven heeft. Misschien hebben jullie ook wel gelezen, wat Hopman Schaap in het Decembernummers van „de Verkenner" schreef, dat „Koppie van de Veld-Politie" geen denkbeeldig persoon is, maar iemand van vleesch en bloed.

Toen „Koppie van de Veld-Politie" weer in het land kwam, met andere woorden, toen ik na een zesjarig verblijf in de tropen, mijn verlof doorbracht in het dierbare moederland, werd ik eenerzijds gedwongen door mijn ouwe vriend Bob van G., anderzijds doordat „men" zoo betrekkelijk weinig, ik zou haast zeggen, zoo goed als niets afweet van onze Indische Politie, een korps, dat ongeveer 30.000 man telt, om een en ander hierover te vertellen.

Alvorens jullie wat te vertellen over de Indische Politie, eerst enkele woorden over de Politie in het Moederland. Hebben we in Nederland: Gemeente-Politie, Koninklijke Maréchaussee, Rijks-Veldwacht, Gemeente-Veldwacht, Rijks-Recherche, Militaire Politie-Troepen, onderling zulke geheel verschillende korpsen, zoowel wat organisatie, inrichting, leiding, bewapening enz. betreft, in Indië hebben daarentegen één Korps: de ALGEMEENE POLITIE.

Het spreekt vanzelf, dat er direct door jullie gevraagd zal worden, of er geen verschil wordt gemaakt voor politie, welke in de groote steden dienst doet en die welke ten platte lande haar taak moet uitoefenen. Zeer zeker bestaat er verschil, doch het is en blijft één korps, met een eigen Gouvernements-Opleidingsschool te Soekaboemi. Wel hebben we in Nederland de Politie-school te Hilversum, doch dit is een particuliere onderneming. Ook de Marechaussee en de Politie-Troepen hebben hun opleidings-depôts, maar één inrichting, waar de toekomstige politie-ambtenaren en -beambten worden afgericht voor de verschillende takken van politiedienst, vindt men in Holland nog niet. De allereerste verdeeling, welke wij bij de Indische Politie tegenkomen bestaat uit: de Algemeene Politie, ten platte lande: de VELD-POLITIE, die in de steden: de STADS-POLITIE en in de dorpen: de BESTUURS-POLITIE.

Voordat ik echter verder ga met een nadere beschouwing, moet ik jullie eerst even iets vertellen over de geschiedenis van de Politie in Indië en hoe het moderne korps tot stand kwam.

Ik weet niet of jullie het op school geleerd hebben bij de Vaderlandsche of bij de Algemeene Geschiedenis (ik ben nooit heel sterk geweest in de geschiedenis), maar in elk geval, zullen jullie wel geleerd hebben, hoe in den goeien ouwen tijd de Oost-Indische Compagnie in ons dierbaar Insulinde kwam en hoe verschillende oorlogen toen en later daarvan het gevolg zijn geweest, waarvan uit den laatsen tijd de Atjeh-, de Bali & Lombok- en de Zuid-Celebes-oorlogen wel de meest bekende zijn.

Toen de Inlandsche bevolking onderworpen was en langzamerhand op Westersche wijze geciviliseerd werd, moest het militaire bestuur langzamerhand plaats maken voor het burgerlijk

of civiele bestuur, waaruit het tegenwoordige Binnenlandsche Bestuur, ook wel op zijn Indisch kortweg „B.B." genaamd, is voortgekomen.

Die overgang van Militair naar Civiel Bestuur ging natuurlijk niet ineens, maar langzamerhand en ook niet over heel Indië tegelijk, maar per gebiedsdeel. Daar waar de Militaire macht het eerst gemist kon worden tot handhaving van de binnenlandsche orde, rust en veiligheid, werd zij vervangen door een politiemacht, maar geen politiemacht, zooals wij die tegenwoordig kennen in Indië. Het waren slechts eenige Inlanders, die ter beschikking stonden van den Bestuurs-Ambtenaar en die meestal lezen noch schrijven kenden en practisch alleen gebruikt konden worden voor boodschappenjongen, wat ze dan ook in werkelijkheid deden. Alleen, indien den betrokken Bestuursambtenaren een paar gewezen Inlandsche soldaten ten dienste stonden, kon hij er meestal nog wel wat practisch politie-werk mede verrichten, voor zoover dat bestond uit „knokken". Dat een Europeesch Bestuursambtenaar zelf zijn agenten ging africhten en eenige politie-kennis ging bijbrengen, behoorde tot de zeldzaamheden, ten eerste omdat hij het veel te druk had met zijn omvangrijke bestuurstaak en ten tweede, omdat hij practisch geen politievakkennis bezat. (Een politie-school bestond er toen nog niet). Denk nu echter niet, dat zoo'n Bestuursambtenaar heel alleen moest zien hoe hij het kon redden. Al naar gelang van de landstreek en de gezindheid van de bevolking, werd de militaire macht òf ondergeschikt aan het civiele bestuur òf de besturende ambtenaar kreeg de beschikking over de zoogenaamde „Gewapende Politie"; dit was een politiekorps, doch zonder af te willen doen aan de verdiensten en de prestaties van dit korps, was het meer militair, dan politioneel. In dien tijd was dat echter nog niet zoo erg, want er viel voor den Europeeschen Bestuursambtenaar met zijn Gewapende Politiedienaren nog genoeg te doen; het land was niet ineens doordrongen van de Westersche beschaving, en zoo nu en dan moest er nog wel eens behoorlijk met klewang en karabijn gewerkt worden.

Maar zoo langzamerhand begon er een toestand te komen, dat met behoefte gevoelde aan een behoorlijk geoutilleerd en afgericht politiekorps. Met het voortschrijden der westersche beschaving, hield ook de misdaad gelijken tred. Het tijdstip van de oprichting was niet ver af. Van alle gebiedsdeelen van onzen archipel heeft Java zich het eerst en het vlugst ontwikkelt. Op de drie groote hoofdplaatsen vinden we reeds politieagenten (Inlanders) onder de oppertoezicht gesteld van Schouten en Onderschouten, die op hun beurt onderschikt waren aan het Europeesche Bestuur. Ook deze toestand duurde niet lang, daar bij de meeste Schouten de politioneele vakkennis ontbrak, zonder welke een goed politiekorps niet denkbaar is.

De volgende stap in de goede richting was het aannemen van Nederlandsche Politie-Inspecteurs en lagere ambtenaren voor Indië. Hieruit ontstond mede in samenwerking met indische Officieren, welke in Politie-dienst overgingen, het tegenwoordige Kader der Indische Politie. Enkele jaren later werd de Politieschool opgericht, waar het lagere, zoowel als het hoogere politiepersoneel werd afgericht en opgeleid.

In de groote steden werd de Stads-Politie het eerst hervormd en zoo zien we daar de stedelijke politie (geen gemeente-politie, maar gouvernementspolitie) op dezelfde wijze dienst doen, als haar Hollandsche collega's. Daarnaast bleek alras, in verband met de onveiligheid ten platte lande, dat het noodig was, ook daar een behoorlijk bewapend en gedisciplineerd korps te heb-

ben. Dit werd de tegenwoordige Veld-Politie, eensdeels samengesteld uit personeel afkomstig van de Gewapende Politie, anderdeels uit personeel afkomstig van de politie-school in Soekaboemi. Tenslotte hebben we nog een derde groep, n.l. de Politie in de heel kleine plaatsen, aan wie niet zulke bijzondere eischen van bekwaamheid behoeven gesteld te worden, en die bovendien meestal niet onder leiding staan van Europeesche Politie-ambtenaren, maar onder de onmiddellijke leiding van den betrokken Inlandschen Bestuurs-ambtenaar.

Deze „enkele" regeltjes over de geschiedenis van de Indische Politie moest ik echter wel vooraf laten gaan om jullie een beetje een idee te geven van ons Korps.

Thans krijgen we de verdeeling van die 30.000 man politie over het enorme uitgestrekte gebied van Nederlandsch-Indië, een gebied aan land-oppervlakte zoo groot als Europa.

Zooals jullie op school al leeren, wordt ons Insulinde verdeeld in residenties, die soms ook wel eens heeten : gouvernementen. Zoo spreekt men van de Residentie Batavia, maar het Gouvernement Sumatra's Oostkust; dit vindt voornamelijk zijn reden in de grootte en belangrijkheid van het gebiedsdeel. Dat de Politie, als gezagsapparaat van het Bestuur, deze zelfde indeeling gevolgd heeft, ligt voor de hand. Zoo vinden we in elk gewest (dat is dus een „gouvernement" of een „residentie") een gewestelijk hooge politie-ambtenaar, met den titel van Hoofd-Commissaris, Adjunct-Hoofd-Commissaris of Commissaris van Politie. Hij heeft de leiding zoowel van de Stads-Politie, als van de Veld-Politie. Het spreekt van zelf, dat in de groote plaatsen, zooals Batavia, Semarang, Soerabaja, Bandoeng en Medan de Hoofd-Commissaris van Politie door een Adjunct-Hoofd-Commissaris en een aantal Commissarissen wordt bijgestaan, waarvan ieder voor zich weer een onderdeel van het groote politiewerk te beheeren heeft.

Zoo zien we bijv. dat Batavia, een stad met meer dan 500.000 zielen, onderverdeeld is in Secties, aan het hoofd waarvan weer een Commissaris van Politie staat, terwijl op het Hoofdbureau van Politie de Hoofd-Commissaris van Politie met zijn Adjunct en overige Commissarissen zetelen. De Secties zijn onderverdeeld in posthuizen, aan welks hoofd een Inlandsche Commandant (Posthuis-Commandant) staat, terwijl de directe leiding der straatpolitie in de Secties berust bij Inspecteurs van Politie-Wachtcommandant, of zooals het in Nederland dikwijls genoemd wordt : Inspecteur van Dienst.

De leiding van de Veld-Politie in de residentie Batavia (een oppervlakte van meer dan de helft van Nederland) berust bij den Hoofd-Commissaris van Politie te Batavia, terwijl aan hem weer ondergeschikt zijn de diverse detachementen, die soortgelijk als in Nederland bij Marechaussee's brigades in het terrein verspreid zijn. Aan het hoofd van een detachement der Veld-Politie staat een Hoofd-Inspecteur of Inspecteur van Politie der Iste of IIde klasse. Soms, vooral in de Buitengewesten met die enorme afstanden, zijn de detachementen nog onderverdeeld in sub-detachementen, dikwijls met een Inlandschen Commandant aan het hoofd.

Dat bij het verdeelen van een ressort de plaatselijke gesteldheid, zooals dichtheid der bevolking, criminaliteit, belangrijkheid van het gebied enz. een groote rol speelt, spreekt vanzelf.

Zoo zijn er in ons Insulinde gebieden zoo groot als Nederland, waar bijvoorbeeld maar 5 detachementen Veld-Politie zijn; dat in zulke gebieden de detachementen op onderlinge afstanden liggen van dikwijls meer dan 100 K.M., behoeft geen betoog. Maar daarvoor is de Indische Politie ook uitgerust met motorrijwielen met zijspan en automobielen, je zelfs dikwijls met speciale politie-autobussen. De bezetting van zoo'n detachement bedraagt van 25 t. 100 man toe.

Zooals jullie hieruit ziet, is heel Nederlandsch-Indië bedekt met een net van politie-posten, zoowel op het platte land als in de groote steden.

(Slot volgt).

FOTOGRAFIE

Hoe de Foto ontstaat

Zeg iemand, die nooit „gekiekt" heeft, precies hoe hij het onder een bepaalde omstandigheid moet doen; geef hem een toestel in zijn handen, geef hem ontwikkelaar, fixeer en eenige aanwijzingen.. Hij zal resultaten krijgen. Wijzigt die omstandigheid, dan is een mislukte foto het gevolg. Om tot goede resultaten te komen zal een beginner geen handleiding nemen en daar in gaan studeeren, want het „kiekjes" maken is een ontspanning, een genoegen voor hem. Hij wenscht te weten, wàt hij moet doen om behoorlijke foto's te krijgen. Een verklaring van het **waarom** zal hem minder interesseeren. Vele fouten maken beginners bij het belichten, bij het ontwikkelen en het afdrukken, fouten, die vermeden kunnen worden, wanneer eenig begrip van de fotografie aanwezig is. Dit begrip zullen wij nu neerleggen in practische wenken, bij het eenvoudigste te beginnen.

Allereerst zullen we in het kort het ontstaan van een foto nagaan. De opname begint met de vorming van een lichtbeeld door een **lens.** Dat beeld is bij sommige toestellen, voorzien van een matglas, te zien. Door dit matglas kunnen we de grootte en de scherpte van het op te nemen beeld nagaan, het z.g. **instellen.** Tal van toestellen hebben geen matglas. De grootte van het te nemen beeld kan alleen worden nagegaan in de **zoeker.** In de plaats van dit matglas komt nu een gevulde cassette (houder voor plaat of film). De plaat bestaat uit glas, de films uit dun buigzaam celluloid. Elk heeft aan één zijde een laag, die zeer gevoelig is voor het inwerken van het licht, uitgezonderd voor rood licht. Laten we op die laag een bepaalde tijd een lichtstraal inwerken (dit hangt af van de sterkte van het licht) door het openen van de lens, dan zijn we aan het **belichten.** We gaan nu naar onze donkere kamer. Aangezien rood licht zoo goed als niet op de gevoelige laag inwerkt kunnen we onze kamer verlichten met roodlicht. We halen nu de plaat uit de cassette. Het beeld is op de plaat niet te zien. Met een geleerd woord noemen we dat een **„latent"** of sluimerend beeld. Het beeld wordt zichtbaar na een behandeling met ontwikkelaar. Door de plaat in dit bad te stoppen worden de deelen, die het meeste licht ontvangen donker, die, welke minder licht ontvangen, blijven lichter.

Een witte tent wordt dus zwart en een zwarte jas wordt wit. Het beeld, dat nu ontstaan is, is omgekeerd, het **negatief.** Ook na het ontwikkelen is de plaat nog gevoelig voor licht. Stoppen we de plaat, na haar eerst even afgespoeld te hebben in een fixeerbad, dan gaat de gevoeligheid te niet en de plaat is bestand tegen het licht. Na het spoelen en het drogen is het negatief klaar om afgedrukt te worden. Een velletje lichtgevoelig papier wordt in een drukraam tegen het negatief gelegd en aan het daglicht of kunstlicht blootgesteld. Wanneer we bij daglicht afdrukken zien we het beeld geleidelijk aan verschijnen. We zien, dat de donkere deelen van het negatief minder licht doorlaten dan de lichtere. Het gevolg is, dat de deelen, die oorspronkelijk wit waren, nu bij het afdrukken ook wit worden. Dit beeld maken we ook weer bestendig tegen de inwerking van het licht door een behandeling in een kleurfixeerbad.

Bij afdrukken met kunstlicht komt het beeld niet geleidelijk op. We moeten dit evenals bij een plaat of film „ ontwikkelen". Hierover later meer.

Het beeld dat nu ontstaan is, is normaal: het zg. **positief.**

De fotografie is dus in 3 bewerkingen te onderscheiden: nl. het maken van de opname, het ontwikkelen en het afdrukken. Deze 3 punten zullen we elk afzonderlijk behandelen.

de K.

P.V.-WET-SPEL.

Geef elke patrouille (of Verkenner) eenzelfde aflevering van een dagblad met de opdracht, dat ze binnen vastgestelden tijd zooveel mogelijk voorbeelden van de toepassing van de padvinderswet moeten opzoeken, met vermelding (bv. met rood potlood in het bericht) van het betr. artikel van de Wet. Na afloop van den beschikbaren tijd worden de voorbeelden opgelezen, event. besproken en punten toegekend. Dergelijke spelen zijn beter voor het verkrijgen van een goed inzicht van de Wet, dan abstracte beschouwingen.

De Wereldbroederschap van Padvinders

FOTO-BIJLAGE.

Pag. 1 bovenaan. Padvinders van Haiti.

Pag. 1 onderaan. Het nieuwe Hoofdkwartier van „De Nederlandsche Padvinders" dat op 13 October 1934 door H.K.H. Juliana Prinses der Nederlanden werd geopend. Het is gevestigd Alexanderstraat 20, Den Haag.

* * *

KANDERSTEG

Pag. 2 bovenaan. Het beklimmen van de Fisistock gedurende de bergsportweek. Van 30 Sept. tot 7 October 1934 was door de Padvinders Alpen Club te Kandersteg een bergsportweek georganiseerd, waar onder bevoegde leiding onderricht werd gegeven, o.a. door Paul Howald van de Zwitsersche Alpenclub en den bekenden gids en skileeraar Kilian Ogi. Zeventien padvinders namen aan deze week deel, de meesten uit Zwitserland doch ook eenigen uit Frankrijk en Engeland. Les werd gegeven in het beklimmen van steile rotsen, het uithakken van voetsteunen en het gebruik van het klimtouw. Als oefentochten werden o.a. ondernomen bestijgingen van de Fisistöcke, de Blümlisalp-groep en de Wilde Frau.

* * *

In aansluiting hierop deelen wij mede, dat de Padvinders-Alpenclub ook in 1935 eenige cursussen in bergtourisme en bergbeklimmen organiseert en wel, de eerste van 14—21 Juli 1935 en de tweede van 29 Sept. tot 6 Oct. 1935. Aan deze cursussen kan worden deelgenomen door leiders, voortrekkers en Verkenners van 16 jaar en ouder. Er wordt methodisch onderricht gegeven in de techniek van het klimmen en de bergsport onder leiding van 1e rangs berggidsen. De kosten bedragen vijftig Zwitsersche franken; hierbij is inbegrepen de maaltijden en het onderdak in het Padvinders-châlet of in de clubhutten, verzekering en leshonoraria. Nadere bijzonderheden betreffende het programma, uitrusting enz. kan men aanvragen bij den secretaris van de Padvinders-Alpenclub, Dr. Franz Moser, 14 Thunstrasse, Muri/Bern, Zwitserland; internationale antwoordcoupon: ter waarde van 30 Zw. cts. insluiten. Opgaven van deelname aan den Commissaris v. h. Buitenland, pa. Nationaal Hoofdkwartier, Alexanderstraat 20, den Haag.

* * *

ROEMENIE.

Pag. 2 onderaan: Z. M. Koning Carol bezoekt in Juli 1934 de Roemeensche Jamboree. De Nationale Jamboree werd gehouden van 8 tot 28 Juli 1934 te Mamaia, ca. 9 K.M. van Constantza en gelegen aan de Zwarte Zee. In het kamp waren 3500 Verkenners en 366 leiders. Tevens waren er vertegenwoordigers van Tsjechoslowakye, Frankrijk, Polen, Hongarije en Joego Slavië. Op 25 Juli werd het kamp bezocht door Z. M. Koning Carol II, Hoofdverkenner van Roemenië. Op onze foto zien we den Koning in padvindersuniform.

* * *

MAJOOR EBBE LIEBERATH.

Pag. 2/3 midden-boven. Hoofdverkenner van den Zweedschen Padvindersbond. Majoor Ebbe Harald Lieberath werd in Juli 1871 geboren. Gedurende een reis maakte majoor Lieberath in 1909 toevallig kennis met het boek „Scouting for Boys". Hij was zoo ingenomen met den inhoud, dat hij bij zijn terugkeer te Gothenburg de eerste Zweedsche padvinderstroep oprichtte. Velen volgden zijn voorbeeld en in 1911 vertaalde hij „Scouting for Boys" in het Zweedsch. In 1912 stichtte hij de Zweedsche padvindersorganisatie „Sveriges Scoutforbund" en werd hij als Hoofdverkenner gekozen, welke positie hij nog steeds inneemt. In hetzelfde jaar richtte hij het Zweedsche Padvindersblad „Scouten" op onder zijn redactie. Van 1918—1925 kon hij al zijn tijd aan de Beweging geven; in 1925 kreeg hij toestemming van de Zweedsche Radio Vereeniging om elke 14 dagen een half uur voor den microfoon een en ander over de P.V.-beweging te mogen vertellen. Aan geen andere vereeniging in Zweden werd dit recht ooit gegeven. Majoor Lieberath en de Zweedsche Padvindersvereeniging zijn één. Aan hem is het te danken, dat de Beweging in Zweden zoo populair is.

* * *

DR. N. KANN.

Pag. 2/3 midden-onder. Hoofdverkenner van Estland. Dr. Nicolas Kann is de zoon van een onderwijzer en werd in 1873 geboren op het eiland Mohn. Later werd hij leeraar in het Fransch en Duitsch aan het gymnasium te Tallin. Als zoodanig werkte hij ook te Riga en Petersburg. In 1910 keerde hij terug naar Tallin. Dr. Kann kwam voor het eerst met de P.V. beweging in aanraking in 1917 toen de Estlandsche vereeniging georganiseerd werd door den gymnastiekleeraar A. Ounapuu. In 1921 werd hij als Hoofdverkenner van Estland aangesteld. Dr. Kann is een der redacteuren van het Estlandsche blad „Paewaleht", dat zich in het bijzonder interesseert voor opvoeding en jeugdbeweging. Hij is de schrijver van vele psychologische werken en ook van een Estlandsch boekwerk in 5 deelen over Algemeene Geschiedenis. Hij is lid van den gemeenteraad van Tallin en redacteur van het Estlandsche padvindersblad „Eesti Scout".

* * *

Pag. 3 boven. KANDERSTEG. Het oversteken van een sneeuwbrug.

Gipsafdrukken van sporen.

* * *

ROVER-MOOT IN ZWEDEN.

Pag. 3 onder. We hebben reeds gemeld, dat de tweede World-Rover-Moot van 29 Juli tot 5 Augustus 1935 gehouden zal worden op het Zweedsche eiland Ingarö. Onze foto geeft een afbeelding van een gedeelte van het terrein, waar de Voor-

Boy Scouts of Haiti.

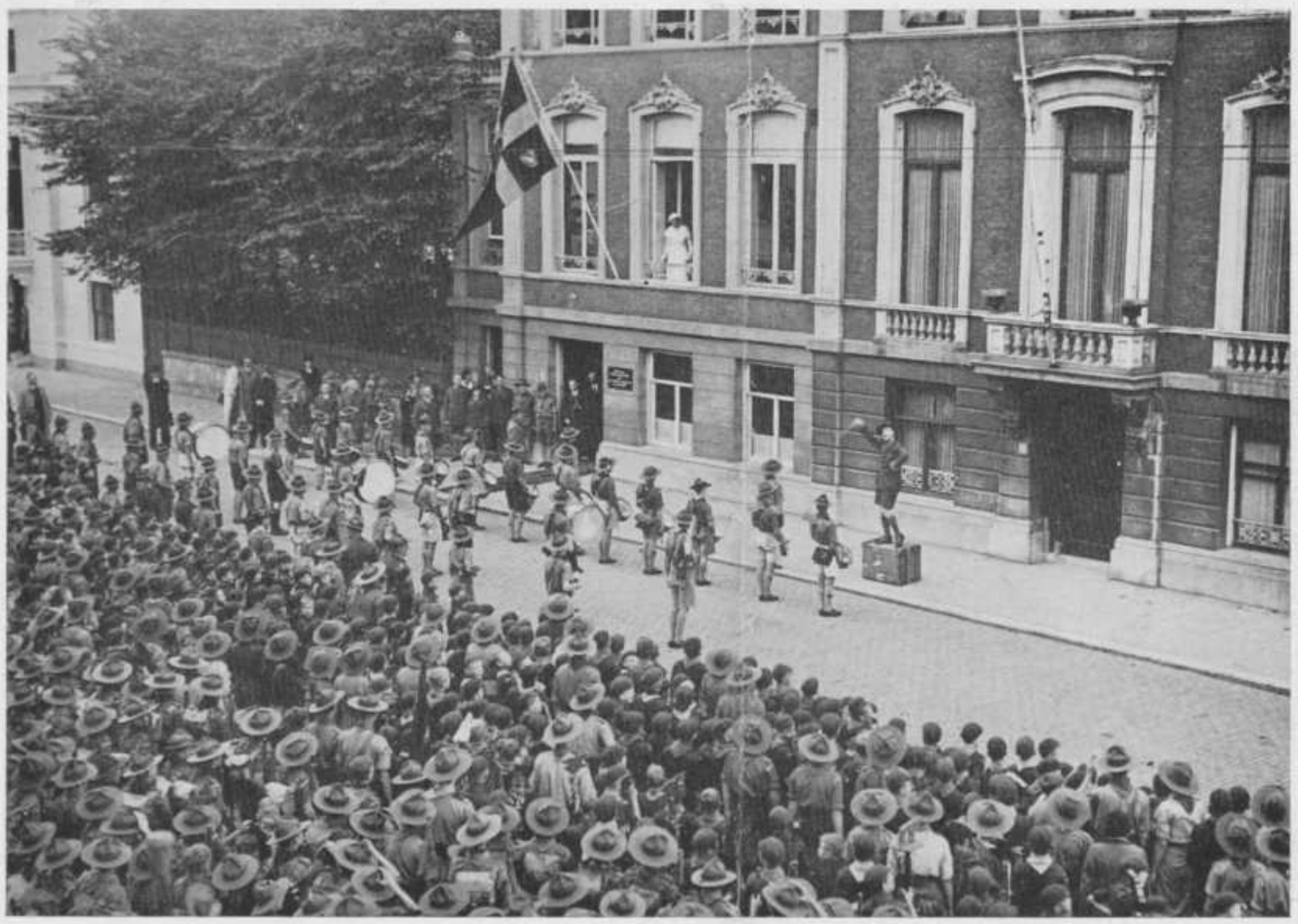

The new Dutch Scout Headquarters.

Le nouveau Quartier Général des Scouts Hollandais.

Kandersteg Climbing Week. Climbing the Fisistock.
La Semaine de Grimper à Kandersteg. Ascent du Fisistock.

Major Ebbe [illegible] (Chief Scout of Sveri[illegible]utforbund).

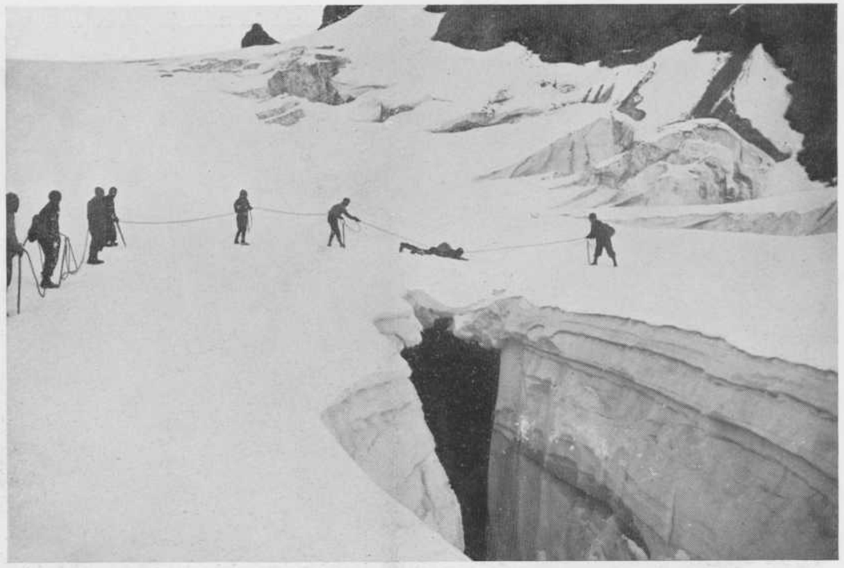

Kandersteg Climbing Week. Crossing a snow bridge.
La Semaine de Grimper à Kandersteg. Un pont de neige.

H.M. King Carol at the Roumanian Jamboree, July, 1934.
S.M. le Roi Carol au Jamboree Roumain, Juillet, 1934.

Dr. N. Kann[illegible]out of Estonia).

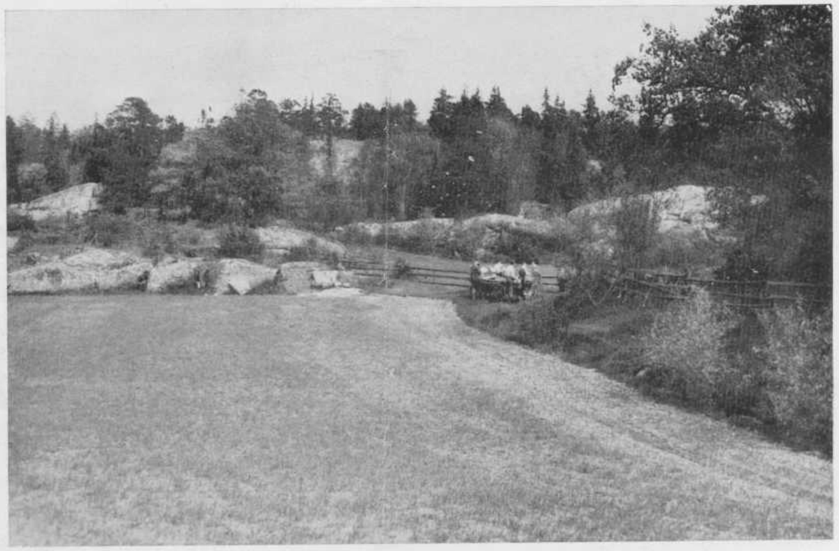

Part of the site for the Rover Moot at Ingarö, July, 1935.
Une partie de l'emplacement du Rover Moot à Ingarö, Juillet, 1935.

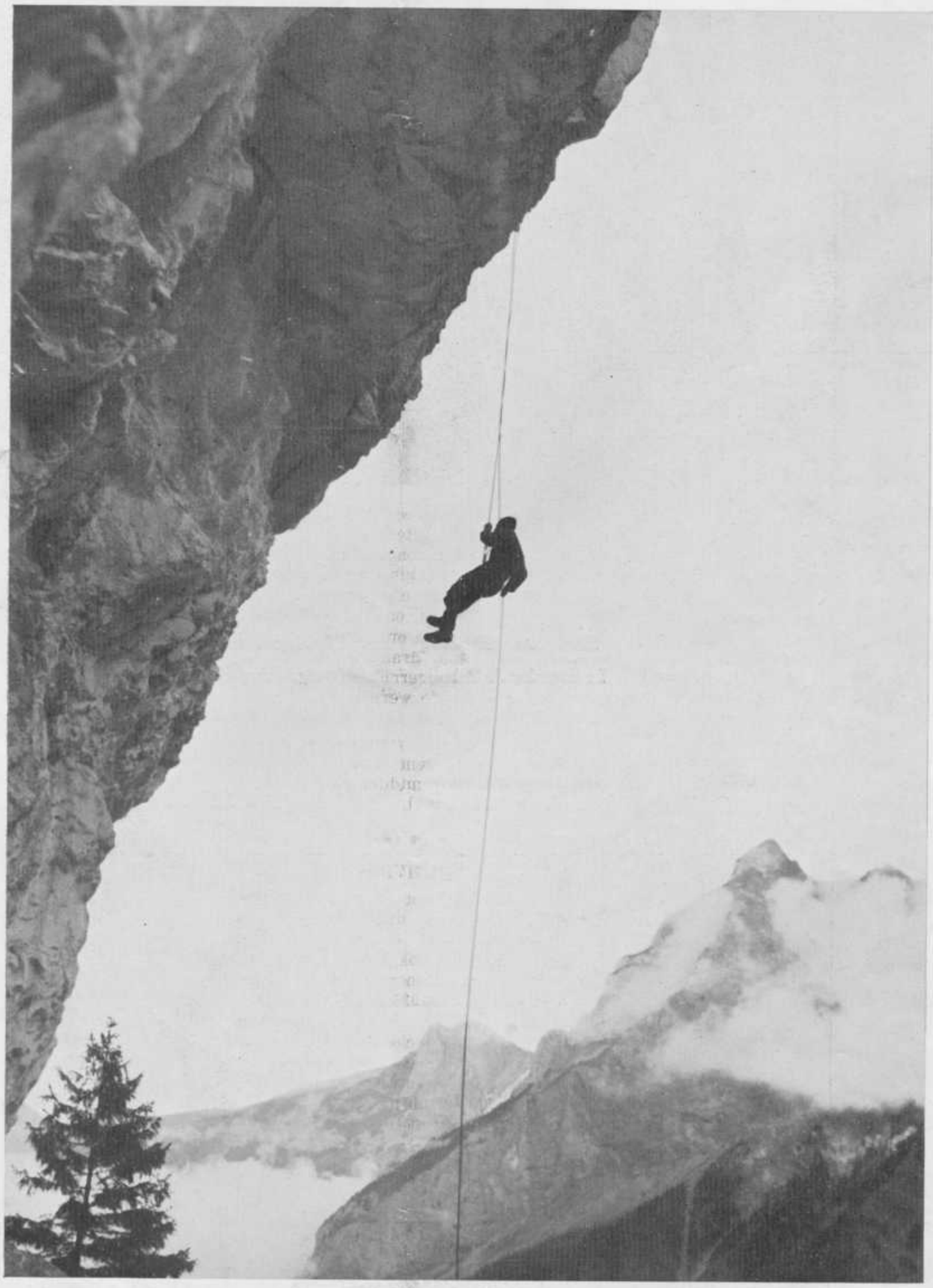

Kandersteg Climbing Week. "Roping down."

La Semaine de Grimper à Kandersteg. Descente à la corde.

THE PRESS AT
COOMBELANDS LTD.,
ADDLESTONE
AND LONDON

trekkers zullen kampeeren. Z.K.H. Prins Gustaf Adolf van Zweden zal de Kampleider zijn. Z.K.H. is de President van het Bestuur der Zweedsche vereeniging en een geestdriftig voorstander. Hij bezocht o.a. de Wereld Jamboree te Gödöllö. Naar men verwacht zullen ca. 5000 Voortrekkers aan de „Moot" deelnemen. Het kampeerterrein is zandgrond en er is prachtig gelegenheid voor baden en zwemmen in zee. Ter bevordering van het doel van de Moot, het aanhalen der vriendschapsbanden tusschen V.T.'s van alle landen, zullen conferenties e.d. tot een minimum worden beperkt en is er slechts één bezoekdag. Op Maandag 5 Augustus gaan alle deelnemers gedurende twee dagen naar Stockholm waar ze in scholen en hotels zullen worden ondergebracht. Ook wordt nog een groote bijeenkomst in het Stockholmsche stadion overwogen.

* * *

Pag. 4. KANDERSTEG. Het afdalen langs een touw.

Instructies voor de 1e klastocht.

* * *

INTER-NATIONAAL

„De Padvinders-Beweging is niet internationaal, ze is Inter-Nationaal," zegt Hubert S. Martin in „Jamboree" van Januari 1935. „D.w.z. ze is in elk land een Nationale Beweging, welke haar leden die liefde voor het eigen land leert, welke elken Verkenner dient te bezielen. We zijn ervan overtuigd, dat slechts langs dezen weg meer onderlinge waardeering en het opwekken van vredesgevoelens kan worden bereikt."

Deze uitspraak van den Directeur van het International Bureau maakt het duidelijk, dat de Padvinders-Beweging niet tot de jachtvelden behoort van de fantasten en utopisten, die meenen dat vaderlandsliefde een verouderd begrip of een misdadige hersenschim is. De woorden „internationaal" en „wereldbeweging" hebben hen vaak binnen onze gelederen gelokt om daar, helaas niet altijd zonder succes, hun wijsheden te verkondigen.

* * *

JAMBOREE IN AUSTRALIE

KONING GEORGE van Engeland gaf aan de ruim 11.000 deelnemers aan de Australische Jamboree de volgende boodschap: „Met belangstelling en genoegen zie ik den voortdurenden groei van de Padvind(st)ers-Beweging en ik vertrouw, dat de geest van broederschap, welke de Beweging verspreidt, ook in de komende jaren jullie allen in ons rijk zal samenbinden. Zoodoende draag je bij tot het welzijn van het Keizerrijk en tot de vrede en welvaart van de wereld."

Volgens een, zeer waardeerend, artikel in „The Times" zond op oudejaarsavond elk contingent zijn nieuwjaarswenschen uit door middel van de radio, elk in zijn eigen taal.

* * *

UNIFORMVERBOD

Een Deensche wet d.d. 1933 verbood het dragen van alle uniformen, met uitzondering van de militaire uniform. Hierdoor werd ook de Padvindersvereeniging in Denemarken getroffen. Vanaf 1 Januari 1935 is er echter een wetswijziging van kracht geworden, waardoor de Deensche padvinders hun uniform weer kunnen aantrekken. Aardig is het, dat Koning Christiaan van Denemarken hiervan persoonlijk aan den Chief Scout mededeeling deed door een telegram: — „Kan met genoegen berichten, dat Padvinders weer hun uniform mogen dragen. — Christian R."

* * *

AMERIKAANSCHE WELPEN

In „Jamboree" van Januari l.l. vertelt een Amerikaansche Welpenleider hoe de Amerikaansche Welpen, op anderen grondslag georganiseerd zijn, nl. op de tradities der Indianen. Een „den" is een nest, er zijn „den-mothers" en „dendads" en „den-chiefs", en er wordt een maandelijksche „Rally Awarding Morale Stimulating Pack Meeting" overwogen.

Natuurlijk is er een „drie-jaren-plan" enz. enz. Erg jammer dat men in de „States" nog steeds schijnt te denken, dat de Chief Scout niet in staat is iets te ontwerpen voor dat blijkbaar zeer aparte menschentype: den Amerikaanschen jongen.

* * *

KARDINAAL BOURNE †

In Engeland is overleden Kardinaal Bourne, een groot voorstander van de padvinderbeweging. Reeds in 1912 pleegde de Chief Scout met hem overleg wat betreft de verspreiding van het verkennen onder Katholieke jongens en de Kar-

De eerste Welpen Horde. — De „Peter-Horde", 1e Westminster.

We geven hier een afbeelding van de eerste Welpenhorde, de „Peter-Horde", genoemd naar den zoon van den Chief. De Horde werd opgericht in Januari 1914 (1e Westminster Groep) en herdacht dit jaar haar 21-jarig bestaan, bij welke gelegenheid tal van oud-leden, thans zoo om en bij de 30 jaar, nog eens gezamenlijk de Horderoep deden. Ze waren het nog niet verleerd. Zooals je op de foto ziet, stond in die dagen elk Nest nog onder leiding van een Verkenner. Kort na de oprichting schreef de Chief Scout: „Peter en ik inspecteerden de 1e Westminster Horde, of misschien is het juister te zeggen: de Horde inspecteerde hem." Peter was toen pas 6 maanden oud.

dinaal, toen nog Aartsbisschop van Westminster, bleek zeer veel belangstelling voor de Beweging te hebben. Zijne Eminentie verleende zijn hulp en medewerking en nam zitting in den Raad. Merkwaardig is, dat hij reeds in de eerste jaren van de Beweging de verhouding van de Beweging ten opzichte van den godsdienst aanvoelde, vertrouwen had in de vrijheid, welke Speciale Groepen wat dit betreft gelaten werd en de Beweging steunde, waar zulks maar mogelijk was. De Beweging verliest in hem een warm voorstander en een waardevolle raadgever.

* * *

HOOFDKWARTIER CADEAU

Toen de Padvinders-Beweging 25 jaar bestond, werd dit feit feestelijk herdacht en aldus ook de aandacht van de Regeering nog eens extra op dit instituut voor het vormen van nuttige, hulpvaardige en gezonde burgers gevestigd. Het gevolg was, dat de Regeering aan de landelijke vereeniging een Hoofdkwartiersgebouw ten geschenke gaf.

Aldus geschiedde.... in Chili. Het gebouw staat in Santiago. Het heeft twee verdiepingen met ruime vergaderzalen, kantoorlokalen en zelfs een theater. De padvinders hebben hoofdzakelijk zelf het gebouw ingericht en de President van de Republiek heeft het geopend.

Ook in Nederland bestaat de Beweging 25 jaar. Een Hoofdkwartier hebben we reeds uit eigen middelen gekocht, doch geschikte gronden in eigendom voor een vast kampeer- en opleidingscentrum staan nog op het verlanglijstje.

(Cliché's The Scouter).

GEZONDE VOETEN.

Volgens een voetspecialist hebben zoo ongeveer 10 procent van de menschen gezonde voeten. De fout ligt meestal in het dragen van verkeerd schoeisel. Bij het loopen moeten de teenen naast elkander kunnen liggen en niet over elkander schuiven; slechts als ze naast elkaar blijven hebben ze het bedoelde aandeel in de loopbeweging en worden de teenen niet vervormd en verwrongen. Ook is het verkeerd om geregeld schoenen met hak-

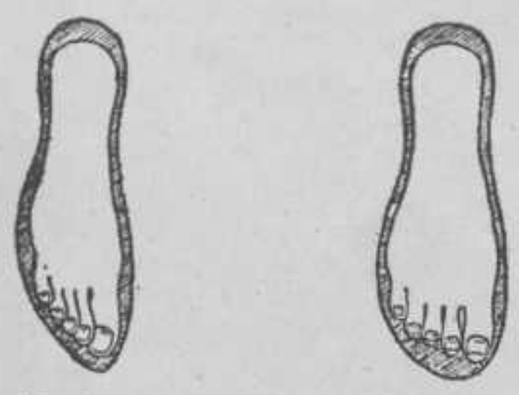

Fout Goed

ken te dragen en dan plots en voor langeren tijd over te gaan tot het dragen van schoenen zonder hakken (sandalen e.d.) waardoor de geheele lichaamshouding veranderd, hetgeen allerlei complicaties tengevolge kan hebben. Wasch je voeten dagelijks, houd de nagels recht en kort en strooi nu en dan wat talkpoeder in de voeten van je kousen.

SPELEN

Haringvangst. Iedere jongen heeft aan zijn riem, achter op den rug een touwtje bevestigd, dat een weinig over den grond sleept. Aan het einde van het touwtje hangt een uit papier gesneden visch, welke een haring voorstelt. Na het beginsignaal moet een ieder trachten de haring van de andere spelers te pakken te krijgen, door er met den voet op te gaan staan. Wie zijn haring verliest is af, of kan bij den leider een „nieuwe haring" gaan halen. De speler of de ploeg, die de meeste haringen vangt, wint het spel.

* * *

Erwtenjacht. Voor de bijeenkomst begint verstopt de leider een aantal erwten op alle mogelijke en onmogelijke plaatsen in het lokaal. Later, gedurende de bijeenkomst, wordt het spel uitgelegd. De Verkenners moeten zooveel mogelijk erwten zoeken, doch ze mogen de erwten niet aanraken. Dit mag alleen de P.L. doen. Vindt een Verkenner dus een erwt, dan waarschuwt hij zijn P.L. die toesnelt en de erwt voor zijn patrouille inpikt. Men kan bepalen, dat het waarschuwen slechts mag geschieden door middel van de patrouille-roep. Ook is het toegestaan, dat een Verkenner, die ziet dat iemand van een andere patrouille een erwt heeft ontdekt en zijn P.L. staat te roepen, ook zijn eigen P.L. daarheen tracht te kraaien, te blaffen, te brullen, te fluiten enz. De P.L.'s zoeken niet, doch verzamelen alleen de erwten. De Patrouille, welke binnen den vastgestelden tijd de meeste erwten verzamelt, wint het spel.

* * *

Nog een erwtenspel. Patrouilles in estafette-formatie. De nos. 1 hebben elk een speld. Tegenover elke patrouille aan het andere einde van het lokaal staat een schoteltje met erwten. Op beginsignaal loopen de nos. 1 naar hun schoteltje, pikken met de speld een erwt op, loopen terug, doen, zonder de tweede hand te gebruiken, de erwt in het leege schoteltje naast hun team en geven de speld door aan no. 2 enz. De patrouille, welke het eerst een aantal erwten, gelijk aan het aantal spelers, heeft overgeheveld, wint. Dit spel leert nauwkeurigheid van beweging bij snelheid.

* * *

Kompas-Knoopen-spel. Voor 2 of meer patrouilles. Eén patrouille in estafette-formatie aan het eene einde van het lokaal, de andere in dezelfde formatie aan het andere einde. In het midden een kompasroos met 16 streken. Op elke streek een voorwerp. No. 1 van patrouille A gaat naar no. 1 van patrouille B, geeft hem een touw (of 2 touwen) en noemt een knoop. Voor de B-man de knoop begint te maken, noemt hij een kompasrichting. De A-Verkenner tracht het voorwerp van die windstreek bij B te brengen voor deze de knoop heeft gemaakt. Wie het eerst in de opdracht slaagt, krijgt een punt voor zijn patrouille. Men kan, om het moeilijker te maken, de leider bij de kompasroos telkens een ander Noordpunt laten aanwijzen, waarop de rest van het kompas wordt georiënteerd.

* * *

Knoopenrace. Voor elke patrouille twee stoelen met de zittingen naar elkander toe en m. 1.50 van elkaar verwijderd. Op elke stoel liggen twee touwen van ca. 1 m. Opdracht: no. 1 bindt de 2 touwen links aan elkaar, no. 1 de beide touwen rechts, no. 3 maakt van de touwen één geheel, no. 4 bindt het linker einde aan de stoel links, no. 5 het rechtereinde aan stoel rechts, no. 6 verkort het touw en maakt het strak. Te spelen als estafette. Zeg niet, welke knoopen moeten worden gebruikt.

* * *

Observatiespel door hopman van Anrooy.

Terrein: groot en geaccidenteerd, met middenin hoogste punt (heuvel) vanwaar en waarop rondom met een straal van pl.m. 50 meter vrij uitzicht. Het onmiddellijk daaraan grenzende terrein begroeid, althans geschikt om dekking te vinden, van waar geen vrijuitzicht op het hoogste punt.

Spel: wordt gespeeld door drie of meer patrouilles. Patrouille A (8 verkenners) bezet het hoogste punt met 4 verkenners die dit punt niet mogen verlaten. Zij zijn in het bezit van een schriftelijke opdracht, voor het uitvoeren van diverse werkzaamheden, waaraan een lijstje met verschillende vragen is toegevoegd, waarop zij de antwoorden moeten invullen. De vragen zijn zoo gesteld dat het antwoord van buitenaf moet komen. Hiervoor zorgen de overige 4 verkenners die zich vrij in het terrein mogen ophouden, doch geen toegang hebben op het hoogste punt. Contact zoeken door middel van seinen.

De overige patrouilles B, C, D en Z observeeren, sluipen en rapporteeren mondeling aan hun P.L., die zich op een plaats opgesteld heeft vanwaar hij zelf het hogste punt niet kan zien en die van daaruit niet gezien kan worden. De P.L.'s mogen zich niet verplaatsen. Zij verplaatsen. Zij zenden hun verkenenrs uit. Deze kunnen afgemaakt worden door de 4 rondzwervende verkenenrs van A, zoodra zij komen binnen een aan te geven gevaarlijke zône rondom het hoogste punt. Iedere patrouille heeft de beschikking over één fiets, die niet meer gebruikt mag worden als de op rijdende verkenner af is. De P.L.'s van B, C en D verwerken het door hun verkenners geobserveerde en gerapporteerde in een verslag, ook de seinberichten van de verkenners van A onderling vormen een punt van observatie; vragen en antwoorden toevoegen aan patrouille verslag.

Dit spel, waarvan bovenstaand schema gemakkelijk in een romantischen vorm te gieten is, werd in onze troep met veel animo gespeeld en is zeer geschikt o meen indruk te krijgen van de werkverdeeling in de verschillende patrouilles.

Verkeer en Techniek

door BOB VAN GRIETHUYSEN.

Steeds meer auto's, motoren en fietsen snorren en jakkeren door onze steden. Steeds meer berichten over verkeersongelukken komen er in de krant. Steeds meer dooden vallen er....

Er zijn menschen die het verkeer erger vinden dan oorlog en als je je eens aan vergelijkingen waagt loopt je ook wel een huivering langs de leden. Het Centraal Bureau voor Statistiek dat alles zoo mooi in cijfers weet om te zetten, heeft uitgemaakt dat het verkeer meer dan 50 % der menschen eischt die een gewelddadige dood sterven. Honderdduizenden vallen jaarlijks ten prooi aan het verkeer en steeds neemt het aantal toe. Wat moet er gedaan worden?

OPLETTEN.

Opletten! Je moest het de menschen steeds kunnen toeschreeuwen. „Suf niet! Let op!"

Als je op straat loopt moet je eens kijken hoeveel menschen er loopen te suffen. Soms hoor je menschen klagen dat er niet voldoende verkeerspolitie is. Die is er genoeg, maar er zijn niet genoeg menschen die opletten. Misschien zijn er menschen die graag een agent tot hun beschikking willen hebben om hen door het verkeer heen te helpen. Ze hebben eerder een kindermeisje noodig! Een kerel, iemand die zijn oogen niet in zijn zak heeft, loopt 90 % minder kans een verkeersongeluk te krijgen dan de doorsnee straatgebruiker. Een Verkenner moet zoo'n kerel zijn.

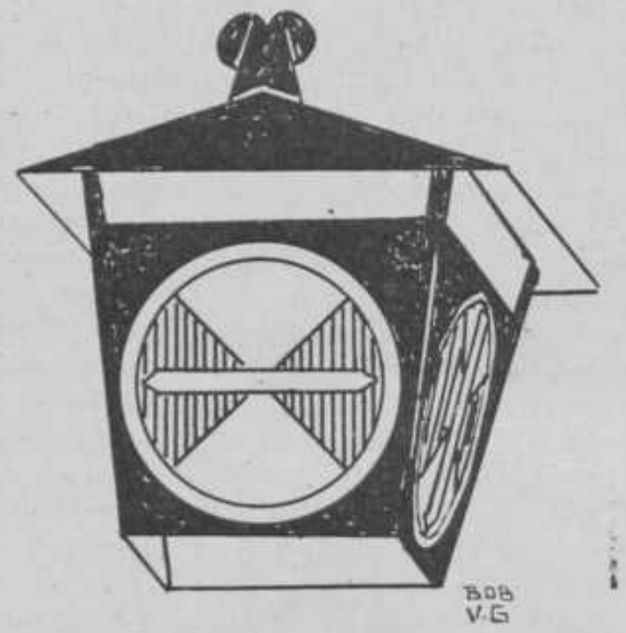

Verkeersklok.

SAMENWERKING.

Dan zijn er menschen die wel opletten, maar die er een idee op na houden van: „Wie doet me wat? Ik ben in mijn recht; als er een ongeluk gebeurt is HIJ de sigaar". Een van die vervelende in Nederland vrij veel voorkomende eigenaardigheden!

Deze hooren, ondanks al hun oplettendheid en kennis van het verkeer ook niet op de straat thuis. Wil het verkeer gesmeerd loopen, dan moet er samenwerking bestaan tusschen allen die zich op straat bevinden.

Heusch, het is toch geen moeite om te zeggen: „Pas op mijnheer, er komt wat aan, of „Juffrouw Uw licht is uit!"

Je zult zeggen: „Dan krijg je nog te hooren: „Houd je mond, kwajongen".

Zulke menschen zijn er inderdaad en ze verdienen om flink tegen de lamp te loopen. Maar houd jij de eer aan jezelf en trek je van zulke menschen niets aan.

In het algemeen is de Nederlander op verkeersgebied niet erg opgevoed, hoewel de A.N.W.B. en de K.N.A.C. alsmede de Vereenigingen voor Veilig Verkeer er genoeg hun best voor doen.

OVERHEIDSZORG.

Met opzet heb ik eerst aangegeven wat we ZELF kunnen doen om het verkeer veilig te maken. Nu komen we aan de overheidszorg. Door de voortdurende mechanisatie is het noodzakelijk gebleken dat er ook van overheidswege meer aandacht aan het verkeer besteed werd. Het Rijk steld regels vast in de vorm van wetten, reglementen en beschikkingen, de gemeenten in de vorm van plaatselijke verordeningen. Misschien kom ik in een volgend artikel op die wetten en verordeningen terug, ik wil je nu op de hoogte brengen van de technische hulpmiddelen ten bate van het verkeer.

KRUISPUNTEN.

Een van de grootste verkeersproblemen is altijd het kruispunt geweest. In het belang van een snel verkeer moet hier vaak regelend worden opgetreden. In moderne steden waar men bij de bebouwing rekening met het snelverkeer houdt weet men door één richting verkeer, viaducten enz. kruispunten te vermijden. In oudere steden en oude stadsdeelen moet men vaak de toestand nemen zooals hij is. Men plaatste op kruispunten verkeersagenten. Met de ontwikkeling van het verkeer werden echter steeds meer punten onveilig, en aangezien men niet het geheele politiecorps voor het verkeer kan gebruiken, zocht men mechanische hulpmiddelen. Door samenwerking van technici en verkeersspecialisten slaagde men er dan ook in verschillende „automatische verkeersagenten" te construeeren. Zoo kreeg Den Haag zijn Heemaf-signalen, andere steden het Siemens-Halske systeem en Breda de z.g. Heuer-Ampel Verkeersklok.

DE HEUER AMPEL.

Deze „verkeersklok" zooals we in Breda het Heuer-Ampel signaal noemen, is naar mijn meening het eenvoudigste syteem. De klok, die precies boven het kruispunt hangt, heeft de vorm van een omgekeerde afgeknotte pyramide. Op elk zijvlak is een cirkel uitgespaard, welke transparant is en die door diagonalen in twee roode en twee groene sectoren wordt verdeeld. In het kruispunt van de diagonalen zit een as die verbonden is aan een uurwerk dat zich in de klok bevindt. Op deze as zit een wijzer gemonteerd die met zijn uiteinden tot aan de omtrek van de cirkel raakt. Zoolang de wijzer over groen gaat kan doorgereden worden. Gaat hij over rood dan beteekent dit stoppen. Het uurwerk is zoo ingericht dat de wijzer, naar gelang men met een drukke of stille straat te maken heeft, een bepaald aantal graden per minuut doorloopt. Komt uit een bepaalde richting veel verkeer, dan kunnen de groene sectoren grooter zijn dan de roode. Wel moeten de roode sectoren van verschillende richtingen elkaar „overlappen". D.w.z. dat op een bepaald oogenblik aan alle zijden rood aangewezen wordt: een neutralisatie-fase, om het nog oprijdend verkeer de gelegenheid te geven over het kruispunt te komen, zonder dat het hinder heeft van het verkeer dat zich klaar maakt op te rijden.

Is b.v. in figuur 2 de roode sector van A 36° grooter dan die van B (18° aan iedere kant erbij), dan is er een neutralisatie van 6 seconden bij een snelheid van 180° per minuut (per seconde 3°).

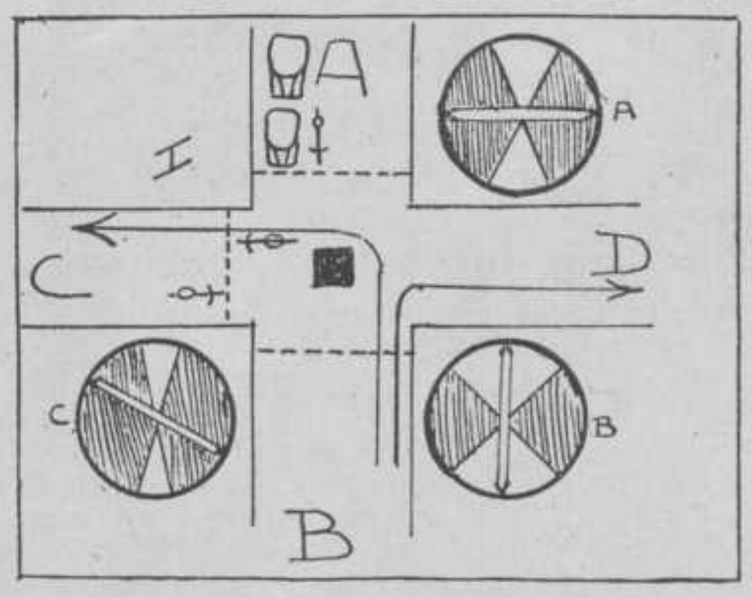

A, B en C draaien even snel. Als B op rood komt (stop) komt C op groen (vrij). Komt C daarna weer op rood (stop) dan komt A weer op groen (vrij).

De wijzers zijn zoo bevestigd, dat ze, indien ze op rood staan horizontaal liggen, dus een barrière vormen (versperren). Kleurenblinden kunnen zich dus ook naar dit signaal regelen.

Het voordeel van dit signaal is dat je precies kan zien wanneer je kunt oprijden. Langzaam zie je de wijzer van de ééne kleur naar de andere gaan. Dit in tegenstelling met lichtsignalen die verspringen en daardoor schokkend werken. Bij het Heemaf systeem heeft men dit wel trachten te ondervangen, doch geheel gelukt is dit nog niet.

's Avonds worden de gekleurde vlakken verlicht door een lamp die in de klok zit (transparant), overdag is dat niet noodig.

Figuur 2 is een schets hoe de Heuer-Ampel werkt. Hierbij moet je opmerken dat het verkeer van B naar A steeds verboden is evenals alle verkeer uit D. (éénrichting verkeer). De pijlen geven het „gaande" verkeer aan.

Volgende keer iets over het Heemaf en het Siemens Halske signaal.

JAZZ

door

RED DEBROY

IK HEB verscheidene brieven en briefkaarten ontvangen, waarin het opnemen van een jazz-rubriek in DE VERKENNER met enthusiasme werd toegejuicht. De redactie heeft zich niet vergist; dit onderwerp lééft onder de Nederlandsche jongens. En maar niet zoo'n beetje en oppervlakkig. Dit bewijzen verscheidene van de gestelde vragen. Ik zal, om te voorkomen dat mijn artikel een correspondentie-rubriek wordt, de vragen zoo algemeen mogelijk behandelen. Schrijven jullie me maar, p.a. de redactie van dit blad. Ook zal ik de belangrijkste jazz-gramofoonplaten aankondigen, zooals me gevraagd is.

COLEMAN HAWKINS.

Ik beschouw Coleman Hawkins, „King Coleman", die je pas met de Ramblers voor de Avro-microfoon hebt kunnen hooren, als één der grootste saxofonisten, en ik ben zoo vrij te beweren, dat degenen, die dit tegenspreken, niet veel verstand van jazz hebben. Zoo denken vrijwel alle leidende jazz-musici en band-lui er over. Ook is hij één van de allergrootste scheppende kunstenaars op het gebied van het jazz-musiceeren, een speelwijze, welke alleen door groote hot-musici en belangrijke hot-bands ten gehoore kan worden gebracht. Ik verwijs hier naar de bespreking van zijn verdiensten in „De Schijvenschouw", een maandblad voor gramofoonmuziek, waarvan ik redacteur ben. Prijs *f* 3.— per jaar. Een proefnummer krijg je gratis, als je me even schrijft.

THE FOUR ACES - MILLS BROTHERS.

Sommigen denken, dat „The Four Aces" dezelfden zijn als de Mills Brothers, doch dit is niet zoo. De „vier azen" zijn vier Engelschen, die o.a. wel eens met Jack Payne voor de Engelsche radio (B.B.C.) zijn opgetreden, en de Mills Brothers zoo goed mogelijk imiteeren. Vergelijk echter hun zang eens nauwkeurig (Decca-platen) met die van de Mills Brothers, en je twijfelt niet langer. De instrumentale-imitaties van de Four Aces, b.v. trompet en sousafoon, zijn zwak en klinken, vergeleken bij de nabootsing door de Mills Brothers, kinderachtig, rauw en hard, doch bovendien zijn ze onrythmisch en stijlloos. De sousafoon-imitator van de Aces heeft niet dat zwiepende, intens-lévende, volle en tegelijk zoo feilloos-rythmische van de Mills-broeder, die daar dit werk doet. Ook de trompet-imitatie van de Aces is slecht, valsch, te hard, ouderwetsch en niet prettig om te hooren; vooral hier merk je het verschil. De „scat"-zanger van de Four Aces is nog het best en moeilijk te onderscheiden, doch hij zingt niet half zoo rythmisch. In de voor de „scat" opengelaten „breaks" loopt hij steeds te hard van stapel en struikelt over zijn eigen rythmische vondsten, met het gevolg, dat hij ,uit de maat, weer belandt in de rest van het viertal Aces, die hierdoor ook van de wijs zijn, zoodat het rythme op dat oogenblik zoek is. Dit komt bij de Mills Brothers *nooit* voor; die zijn zoo vast als een huis en zullen, zelfs in de meest ingewikkelde frasen, nooit het tempo opdrijven.

Wel hebben de Aces zich op meesterlijke wijze het neger-accent weten eigen te maken, dit moet gezegd worden. Ik zie echter nooit het nut van imitaties als van Bing Crosby, Mills Brothers en Boswell Sisters. Slechts met groote moeite en veel studie kan het origineel worden benaderd; en wie koopt er nu een plaat van de Four Aces, Rythm Sisters of Southern Sisters, terwijl men voor hetzelfde geld, of een weinig meer, de oorspronkelijken kan hooren.

JAZZ EN DE OUDEREN.

Eenige briefschrijvers vragen waarom ouderen zoo minachtend over jazz spreken en schrijven, haar als een modegril beschouwen en er zelfs de zedenverwildering bij halen Over dit onderwerp zou wel een boek te schrijven zijn. Niet alleen in Nederland, doch overal houdt de jeugd van jazz. Ze voelt daarin het rythme van den tijd, de levensdrang, de vitaliteit, het wonderlijke onverklaarbare dat we „leven" noemen. Jazz is een zoeken, een streven naar het uiten van die vitaliteit, de levenskracht in ons, die zich vooral sterk openbaart zoolang we nog jong zijn en die zich o.a. uit in energie, behoefte aan sport, spel, zang, vroolijkheid en ook behoefte aan idealen, romantiek en af en toe een tikje sentimentaliteit. In jazz, vooral de hot jazz, komt die vitaliteit sterk tot uiting. We voelen de „pit" in de muziek, haar rythmische kracht, haar levendigheid en in de „straight-jazz" het melodische element. Ouderen verwerken alles meer intellectueel, verstandelijk en houden meer van een volgens bepaalde wetten en methoden uitgewerkt thema, knap door„dacht" en uitvoerig uitgewerkt, zooals ouderen alles meer doordenken en uitvoerig, breedsprakig soms, behandelen. Wat niet via het verstand gaat, doch voortkomt uit levensinstincten, willen ze zoo graag toeschrijven aan „lagere instincten", doch dan zou men evengoed kunnen zeggen, dat een rythmische „yell", zooals jullie er wel aan je kampvuren uitvoeren, op „lagere instincten" berust. Jazz is niet verstandelijk.

DE DRIE BOSWELL-SISTERS
De ongeëvenaarde Amerikaansche zangeresjes. Van beneden naar boven: Vet, Connie en Martha.

JAZZ-STIJL.

Waarom zou jazz geen kunst zijn? De jazz-muziek heeft echter nog steeds geen vaste vormen en vaste musiceerwijze aangenomen. Nog steeds valt een groeiproces, 'n evolutieproces waar te nemen, in den vorm van stijlwijzigingen en veranderingen in arrangeer-, harmoniseer- en componeermethoden. Jazz is dus een wordende kunstvorm. Toch zal steeds het moeilijk definieerbare verschil blijven bestaan tusschen neger-jazz en de jazz der blanken. Inderdaad, Jack Hylton's band is meer een tooneelband dan een jazz-band met zijn tap-dancers, comedy-nummers etc. Ook Hylton's musici vinden de poeha-achtige inleidingen en slotmaten met schallend koper niet mooi, maar dit is een concessie aan het publiek. Zooiets noemen ze een „concert-arrangement", of concert-paraphrasen over die of die song. Of in een band strijkinstrumenten behooren, b.v. violen, is mede een van de vragen. Jack Hylton, Henry Hall en vele andere gewone Engelsche en Amerikaansche bands gebruiken ze; Ambrose zelf is violist-leider. Alleen in hot-bands („swing-bands") worden geen strijkinstrumenten gebruikt. Een uitzondering is Joe Venuti, dien je wel kent van de platen (Blue Four enz.). Hij is dan ook de eenige jazz-violist in de geheele wereld met een geheel persoonlijken en tevens technisch-verbluffenden hot-stijl. Venuti concerteerde vroeger ook wel klassiek.

Le Swing Nègre is de „swing" (zwaai, gang, vaart) in neger-(hot)-muziek. Dat moeilijk definieerbare, zwiepende, pittig-rythmische element in de jazz-muziek, waardoor je je voeten haast niet stil kan houden. Straight-jazz (sweet) is de wijze van spelen als van de blanke Engelsche dansorkesten en ook wel enkele Amerikaansche, b.v. Rudy Vallee, Ted Fiorito, Guy Lombardo, e.d. Hot-jazz (swing-music) spelen bands als die van Duke Ellington, Fletcher Henderson, Louis Armstrong, Louis Russel, (negerbands) en Casa Loma, Dorsey Brothers (blanken) enz.

* * *

Het publiceeren van zangteksten heeft bezwaren in verband met de auteursrechten. Als aanbevolen plaat noem ik deze maand „Stay as sweet as you are", gespeeld door Bert Ambrose met zijn band op Decca F. 5332. De andere zijde is het eveneens door Ambrose gespeelde „College Rythme", met een heerlijk-soepelen swing.

Op diverse andere vragen kom ik volgende maand terug.

TECHNISCH ALLERLEI

AUTO- EN MOTORNIEUWS

DOOR W. FUYT

DE R. A. I.

Bij het verschijnen van dit nummer is het reeds geruimen tijd geleden dat de poorten van de R.A.I. gesloten werden. Bracht zij eenerzijds alle nieuwigheden op automobiel gebied in een keurcollectie van tentoongestelde wagens, anderzijds was ditmaal een zeer belangrijk gedeelte dezer expositie gewijd aan het motorrijwiel in zijn meest moderne creaties.

Zagen wij op automobielgebied naast een zeer sterke drang naar de economische wagen de voorwielaandrijving veel terrein winnen, zoo brachten de motorrijwielen een hernieuwde strijd tusschen de twee- en viertact-machines naast de intrede van een nieuw tijdperk waarin de koning der motoren, de eencylinder, zwaar belaagd wordt door een sterk leger van meercylinderigen.

De economie van de auto treedt naar voren door zeer ver doorgevoerde vereenvoudigingen van verschillende constructies als bijv. afzonderlijk geveerde wielen in rubber ophanging, lage bedrijfskosten dus een groot aantal km.'s per liter brandstof, laag eigengewicht dus lagere wegenbelasting, zeer ver doorgevoerde stroomlijn constructies met gevolg verhooging van rendement of omgekeerd vermindering van het aantal benoodigde pk.'s etc., etc. Het geheel is daarbij dan nog zoodanig uitgevoerd, dat het ondanks : er lage prijzen altijd nog een solide, comfortabel en aantrekkelijk product blijft.

In verhouding tot de automobielen zijn de motorrijwielen zeker een grootere stap

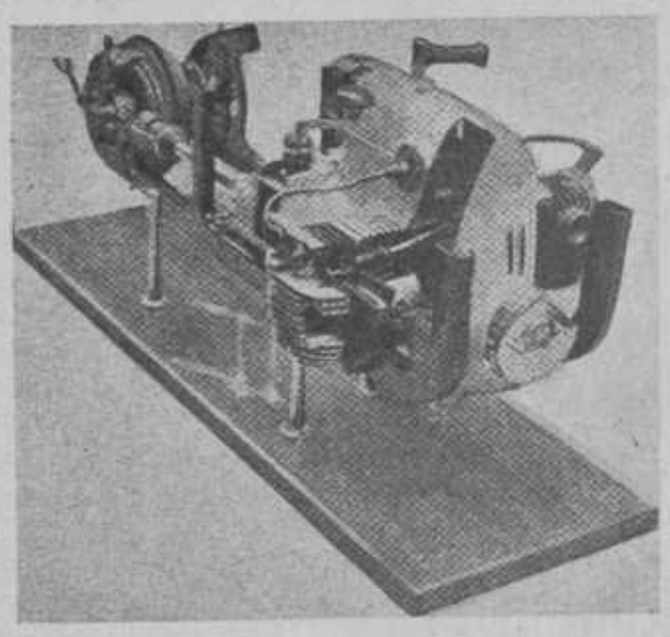

Tweecylinder blokmotor van Zündapp, een der laatste Duitsche blokmotor snufjes

vooruitgegaan, hoewel dit dan meer in technische zin merkbaar is dan in prijsdaling. Ook hier doen zich steeds meer en meer stroomlijnen voor en is het rendement op velerlei wijze opgevoerd. Zeer mooie staaltjes van constructeursvernuft waren te zien en deden menige motor enthusiast en toeschouwer watertanden bij het bekijken van de geheel ingebouwde motoren, de laatste snufjes op blokmotor gebied, cardan transmissie etc.

Typisch is dat juist in tegenstelling met de automobielen, hier een streven waargenomen wordt naar een zwaardere meercylinder machine, zij het dan ook voorloopig nog voor speciale doeleinden als politiediensten en zwaar service werk.

Als de eenigste Hollandsche machine dient hier zeker Eijsink vermeld te

Comfort van de moderne wagen. Druk op de knop en Uw coupé is een roadster, of omgekeerd. Verkrijgbaar bij Peugeot.

worden, welk merk dit jaar naast de bekende serie modellen met een geheel nieuwe twee cylinder in V vorm (1150 cc.) uitkomt.

DE BERLIJNSCHE SHOW.

Ternauwernood zijn de auto en motor enthusiasten bekomen van de overweldigende stroom nieuwigheden van de zoo juist beëindigde R.A.I. of van over de landsgrens klinkt het trompetgeschal van

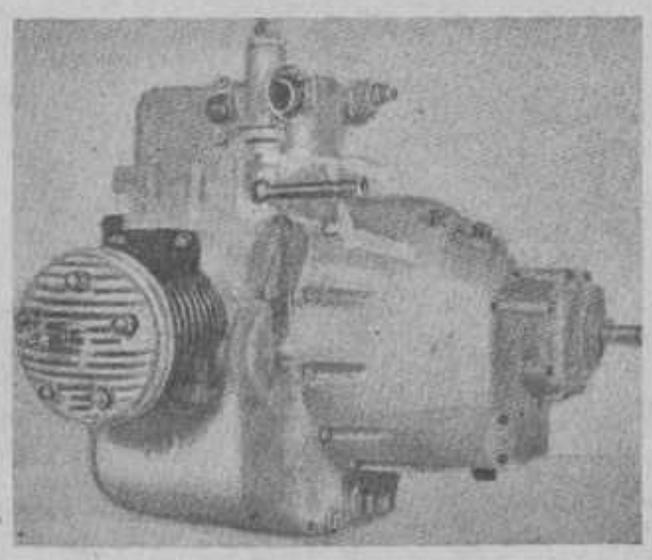

Een juweeltje van blokmotorbouw. Tweecylinder 500 cc. compressormotor van Imperia.

de opening van de Automobiel tentoonstelling te Berlijn.

Met voor den handel zeer juist getroffen maatregelen als basis, belooft zij voor de nieuwe producten een buitengewoon succes te zullen worden en het zal zeker niet lang duren of wij zullen hier te lande een sterke invloed ondervinden van de enorme vooruitgang in de auto- en motorindustrie van onze zoo nijvere Oostenlijke buren.

Hier treedt het motorrijwiel in veel sterkere mate naar voren dan in Amsterdam, hetgeen te opmerkelijker is, daar juist in Duitschland een zeer sterk streven bestaat naar een zeer goedkoope volkswagen, waardoor de afstand tusschen motorrijwiel en auto zeer klein geworden is. De Berliner Show is dan ook nummer een met verbazingwekkende nieuwtjes op het gebied van de moderne economische klein auto. Wij vinden hier dan ook diverse telgen van de Volkswagen die geheel „wegklaar" rond 1000,— R.M. kosten.

Op motorrijwiel gebied is Duitschland wel het meest vooruitstrevend in de blokmotorconstructie, zie bijv. Zundapp., B.M.W., Imperia enz. enz. Overigens is hier een streven naar lichtere motoren met zeer hooge topsnelheden merkbaar. Zoo komt b.v. D.K.W. met een 250 cc. compressor bromvliegje aan de markt, waarvoor de fabriek de lieflijke snelheid van 140 km./uur garandeert.

De meercylinder klasse is ook goed

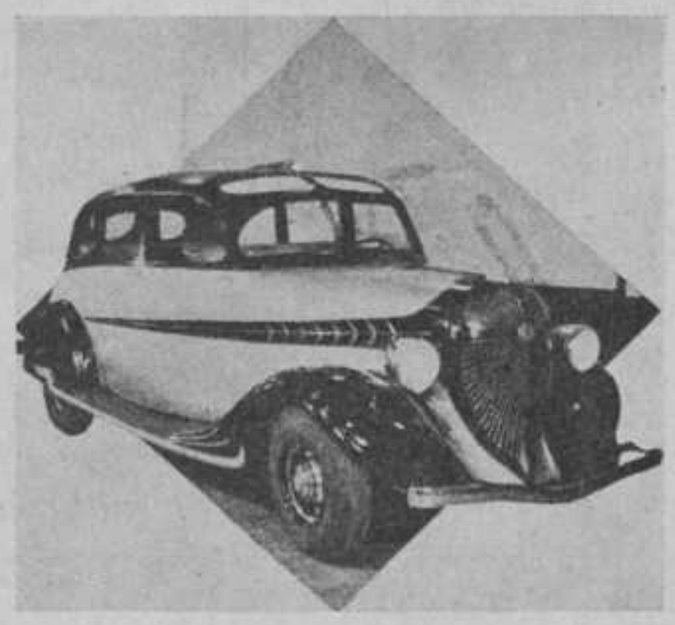

Een der laatste stroomlijnmodellen in Amerika voor de 1935 serie.

vertegenwoordigd en vallen te vermelden de geheel ingesloten tweecylinder van Victoria, de B.M.V., Zundapp, D.K.W. o.a. met electrische starter.

De grootste verrassing heeft wel de Imperia fabriek gebracht met een wagentje van 400 kg., waarin een motortje van 40 paarden is gemonteerd. Dat wil dus maar even zeggen een gewicht van 10 kg./pk. Drukt men hiervan het gaspedaal geheel in, dan is zoo een snelheid van ruim 140 km./uur bereikt.

Ook op motorrijwiel gebied brengt Imperia een paar snufjes, o.a. een 350 cc. racemotor die maar liefst 40 pk. ontwikkelt. Natuurlijk zijn hierbij allerlei tech-

(ZIE VERVOLG PAGINA 90)

MET GOED MATERIAAL
WINT MEN DE
PINKSTERWEDSTRIJDEN

Even nazien of alles klopt

Kompassen

f 0.35 - 0.90 - 1.50
Busch Kompas met Spiegel ..... *f* 4.20

Messen

6 deelig ..... *f* 0.80 - 1.40
Bushman Friend ..... *f* 1.20

Lasso's

Engelsch .....*f* 4.—
Hollandsch .....*f* 1.90

Seinvlaggen

Vreede ..... per paar *f* 1.20
Morse ..... per stuk *f* 0.75

Rugzakken

f 1.80 - 2.10 - 3.25 - 4.35 - 5.— - 7.— - 13.50

OPRUIMING:
AGENDA'S per stuk ..... *f* 0.25 plus *f* 0.05 portokosten.

DE Scout Shop

Alexanderstraat 30, 's-Gravenhage
Telefoon 180660, Giro 34338

DEPOTS :
AMSTERDAM, BUSSUM, BREDA, GOES, HAARLEM, DEN BOSCH, ROTTERDAM, UTRECHT, VELP, LEIDEN

WATERKAMP

(Vervolg van blz. 75)

bureau bij de gevonden voorwerpen." En hij lachte om zijn eigen grappigheid.

Wij keken elkaar eens aan en overlegden onze kansen. Vier tegen een, hij kon ons toch niet allemaal gelijk tegen houden en dan hadden we tenminste zekerheid. „Vooruit, jongens," zei Dick, „we moeten gaan kijken," en zelf probeerde hij achter de man om te loopen. „Jou dekselsche aap," schreeuwde deze en greep naar een stuk hout. Dat dreigde ernst te worden.

Maar op het zelfde oogenblik kwam uit de loods een heer, verbaasd over het lawaai. „Hola, Kalm aan wat. Wat is er aan de hand ?" Beschaamd stonden we stil. We leken wel inbrekers inplaats van speurders.

„Die kwajongens wilden toch doorloopen, mijnheer Smits en U hebt mij toch de opdracht gegeven te zorgen, dat er niemand bij de loods komt !"

„Maar wat is dan wel de reden van jullie nieuwsgierigheid ?" wendde de heer Smits zich nu tot ons. Toen onze P.L. verteld had van de cano, waar we naar op zoek waren en van de jongen, die gezegd had, dat hij hier moest zijn, begreep hij er niets van en leidde ons zelf over de werf om te toonen, dat hij geen cano's verborgen hield. Ook in de loods liet hij ons even kijken. Daar lag alleen een groote, platte rase motorboot, netjes opgepoetst, zoodat het koperwerk blonk en de aanhangmotor lag er nog los naast.

„Maar waarom deed die man hier dan zo geheimzinnig," waagde Dick net eindelijk te vragen.

„Wel," antwoordde de heer Smits, „morgen zijn hier op de plas de groote motorboot race-wedstrijden. Ik hoop er aan mee te doen met deze boot hier en men kan niet voorzichtig genoeg zijn. Een enkel boutje, dat los genomen is aan de motor of een kleine beschadiging aan het roer, aangebracht door de handlangers van een oneerlijke concurent, kan voldoende zijn om ongelukken te maken. Daarom gaf ik mijn knecht deze strenge opdracht ter bewaking, waarvan jullie bijna het slachtoffer waren. Maar weet je wat, ik was toch juist van plan, een laatste proeftocht te maken. Hier langs de kant van het dorp is het water daar kalm genoeg voor. Twee van jullie kunnen meegaan. Dan kun je wat bekomen van de schrik en gelijk uitkijken naar de cano."

Ik zag, dat Dick er erg veel zin in had. Maar na eenige aarzeling zei hij toch : „Het is erg vriendelijk van U, mijnheer, maar ik geloof, dat het beter is, als we bij elkaar blijven. We hebben de heele waterkant al afgezocht en als we er zoo hard langs varen, zullen we toch niet veel kunnen opmerken."

„Nu, zooals je wilt," antwoordde de heer Smits, „ik had jullie anders graag geholpen. Maar zijn jullie al geweest bij den visscher, vlak bij de groote aanlegsteiger aan de andere kant van het dorp ? Die heb ik vanmorgen heel vroeg al met de roeiboot weg zien gaan, om naar zijn fuiken te kijken aan de overkant. Misschien weet die iets meer."

Verkenner : „Patrouilleleider Pimpel, houd maar op met houthakken. Het ei is reeds gebakken".

Dat konden we allicht probeeren. We vroegen nog enkele nadere aanwijzingen, waar we de visscher konden vinden en trokken weer terug het dorp door.

Vanaf de steiger links, het vijfde huis aan de waterkant. Dat was duidelijk. Maar toen we er aankwamen, vonden we een man, die, zoo gauw hij ons zag, in huis probeerde te verdwijnen en die, toen we hem nog net konden bereiken, beweerde de heele dag nog niet uit zijn huis te zijn geweest. Wat wel vreemd was, want toen we aankwamen kwam de man juist geheel gekleed en met zijn pet op van de waterkant, waar een roeiboot gemeerd lag.

Op de wal lag een groot stuk zeil ergens overheen en op dat zeil lag, te drogen in de wind.... het kussen uit Jaap's boot !

De visscher zag, dat we er naar keken en elkaar waarschuwden en ineens veranderde hij van houding. „Zijn jullie soms een boot kwijt ? Vanmorgen heb ik zoo'n klein houten ding opgepikt, dat aan de overkant in het riet lag. 't Was tegen mijn fuiken gedreven en ik had een heel werk om ze allemaal terug te vinden. Maar ik was natuurlijk niet van plan, dat ding te houden, zie je, maar toen ik het op sleeptouw had, heb ik er niet zoo opgelet, door de hooge golven is het vol geslagen en alles, wat erin zat, kussens, een bankje en zoo, eruit gedreven. Ik heb daarom eerst gezocht, of ik die spullen terug kon vinden om dan de heele rommel bij elkaar terug te kunnen brengen, want ik dacht wel, dat het van jullie was."

Dat was het toppunt. Eerst zeggen, dat je de heele morgen nog niet weg bent geweest en dan doodleuk vertellen, dat je als een eerlijke vinder de boel niet terug dorst te geven voor 't compleet was. We maakten maar niet al te veel drukte meer. De boot was terecht en dat was de hoofdzaak.

Voor de wind stoven we terug naar ons eiland, nu met drie cano's. En daar wachtte ons, zoo gauw we er waren, weer een nieuwe verrassing. Maar dat een volgend maal.

OPLOSSING NATUURLIJK NIET No. 4

Zebra's komen voor in Afrika, tijgers in Azië. Men ziet ze slechts samen in een circus of in een Dierentuin, doch niet in het wild als op ons plaatje.

AARDIG GESCHENK.

Als padvinders iemand een geschenk willen geven, b.v. aan een leider of een verdienstelijk troepgenoot, die afscheid moet nemen, hebben ze misschien iets aan het volgend idee.

Neem een nieuwe troepdas en laat de troepartist hierop een padvindersembleem, het troepmotto of iets dergelijks schilderen met waschechte kleuren, zooals men gebruikt voor het beschilderen van zijde. Met O.I. inkt kunnen dan alle troepleden hun handteekening op den doek plaatsen. Een eenvoudig en aardig souvenir.

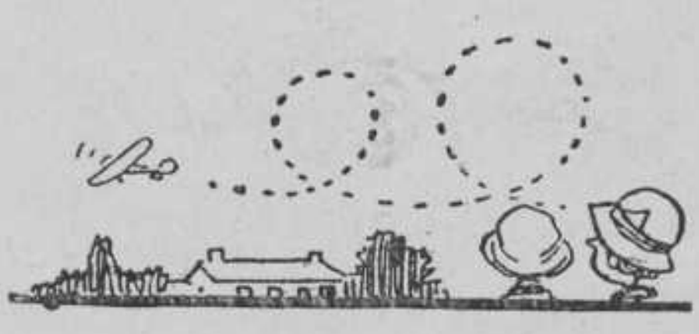

Vriendin : „Ben je niet bang, als je man zoo in de lucht van die loopings maakt ?"

Vliegeniersvrouw: „Nee, ik neem altijd tevoren al zijn klein geld uit zijn zakken."

HET WELPENHANDBOEK.

door Lord Baden Powell of Gilwell, schrijver van „Het Verkennen voor Jongens" enz. — Iedere jongen heeft net als elke jongen Wolf een gezonden eetlust. Dit boek is een maaltijd, door een ouden Wolf aan de jonge Welpen voorgezet. Er is malsch vleesch bij om te eten en er zitten wat taaie beenderen tusschen om op te knabbelen. Maar als iedere Welp die dit maal verslindt, evengoed op de beenderen als op het vleesch aanvalt en zoowel het vette als het magere eet, zal, hoop ik, hij uit iederen hap niet alleen kracht maar ook genoegen en plezier putten. Baden Powell.

Gedrukt op beter papier uitsl. geb. **ƒ 2.25**

Goedkoope uitgave uitsl. ingen. **ƒ 1.50**

Uitgave : Schefferdrukkerij, Dordrecht.

DIT BOEK IS OVERAL VERKRIJGBAAR.

HOE JE STERK EN GEZOND BLIJFT.

(Vervolg van pag. 79)

tien keer in de minuut, dus iedere seconde een beweging. Doe dit 100 keer per dag.

Nu nog de derde oefening.

Ga recht op staan en strek de armen zijwaarts uit. Blijf recht voor je uit kijken. Je mag je niet voorover buigen en je mag je handen niet laten zakken.

Je moet nu beurtelings de rechterhand met de linkervoet schoppen, en de linkerhand met de rechtervoet. Doe het kalm aan.

Probeer het 4 keer om te beginnen en schei er dan mee uit. Iederen dag oefenen totdat je het tot 10 keer kunt brengen. Vooral als je traint voor springen of hordeloop moet je dit oefenen.

Tenslotte een proef op de geoefendheid van je buikspieren.

Ga op een stoel zitten met stevige armleuningen. Zet je handen op de leuningen en druk je op. Hef je beenen in een rechte hoek naar voren en houdt ze zoo, de teenen netjes gestrekt. Als je het 1 seconde zoo kunt houden is het een begin.

10 seconden is goed
20 seconden is uitstekend
30 seconden is genoeg.

Soms is het makkelijker als je het doet, hangende aan de rekstok. Wil je het moeilijker maken probeer het dan op den grond gezeten.

TECHNISCH ALLERLEI

(Vervolg van pag. 87)

nische nieuwtjes toegepast, waardoor het mogelijk wordt een compressie verhouding van 1 op 12 alsmede 5000 omwentelingen per minuut toe te laten. Deze motor heeft twee tegen elkaar inwerkende zuigers en twee krukassen. Een compressor is gemonteerd boven op de cylinderkop aangedreven door de bovenliggende krukas. Het type is tweetakt. De krukassen zijn door een ketting gekoppeld. Naast dit volbloed renpaard voert dit merk nog een juweeltje van een 500 cc. compressor tweecylinder. Ook dit beestje is zeer snel. De constructeur heeft terecht ingezien dat de jockey die deze volbloed de sporen geeft over een paar prima teugels moet beschikken, waarom de machine dan ook is uitgevoerd met oliedrukremmen van zeer groot remmend oppervlak op beide wielen.

* * *

Ook deze expositie behoort thans weer tot het verleden, nadat zij 't menschdom met de laatste technische snufjes van verbazing heeft doen gapen. Intusschen wachten wij weer met spanning af wat de vooruitgang der techniek ons op dit gebied in de naaste toekomst zal gaan brengen.

KAMPCENTRALE BREDA.

In verband met de vele plaatselijke verordeningen en kampeerverboden die in Brabant zijn uitgevaardigd, is het in het belang van ieder die in Brabant wil komen kampeeren, zich eerst in verbinding te stellen met de Kampcentrale Breda.

Adres: Oûbaas R. B. M. WIRTZ, Emmalaan 17, Ginneken.

Haagsche Hopjes

De electriciteitsmonteur kwam des avonds thuis en zag, dat z'n zoontje 'n verband om zijn eene hand had.

„Hallo, Keesje", zei hij, „heb je in je hand gesneden?"

„Nee pappie," zei Kees, „maar ik wou een wesp oppakken die aan den eenen kant niet geisoleerd was".

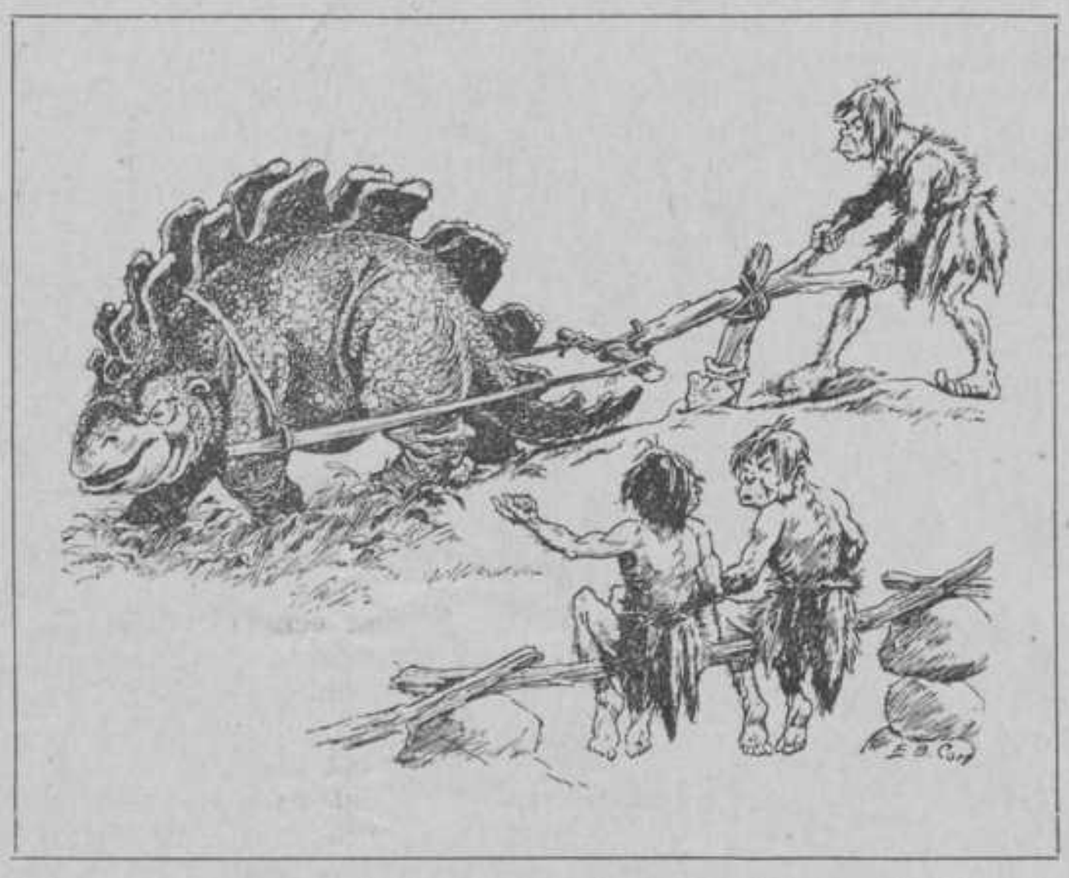

„Ik zeg je, waar moet dat heen met al die nieuwe uitvindingen. Er is voor ons geen werk meer te doen".

„O moeder, kom 's gauw. Baby probeert zichzelf in te slikken !"

Leeraar: „Door middel van papier kan men zich warm maken. Geef eens een voorbeeld".

Leerling: „Mijn vader, mijn moeder... en dat Kerstrapport van me met zeven onvoldoenden".

* * *

Postbeambte: „Deze brief is te zwaar, dame. Er moet nog een postzegel van 6 cent bij".

Oude dame:: „Maar dan wordt-ie toch nóg zwaarder!"

„Ik was zoo aan lager wal, dat ik in de open lucht moest slapen, maar hij wou me nog een kwartje geven".

„Is die kerel dan zoo'n vrek?"

„Nee, dat niet, maar hij zei, dat hij zelf in de open lucht moest slapen, en bovendien den dokter nog moest betalen, die het hem voorschreef".

* * *

Onderwijzer: „Piet, je schrijft verschrikkelijk slordig en onduidelijk. Je moet heusch netter schrijven".

Piet: „Ja, maar meneer, dan krijg ik natuurlijk weer een standje voor mijn spelfouten".

* * *

Tom liep op straat te slenteren en zijn vader kwam hem in groote haast op de fiets achterop.

„Tommy", zei hij, „loop je hier nou nog. Je komt natuurlijk te laat voor het eten!"

„Nee," zei Tom, „dat kan niet, want ik heb het vleesch gehaald".

* * *

Een Indiaan, die voor het eerst iemand piano zag spelen, gaf hiervan de volgende beschrijving: „Bleekgezicht slaat op de tanden van de groote kist. Groote kist begint te gillen".

* * *

Verkooper: „Wat is er dan met die wagen, die je van me gekocht hebt?"

Kooper: „Wel, alles maakt lawaai, behalve de claxon".

* * *

De opsnijder vertelde: Mijn broer en ik lijken zooveel op elkaar, dat zelfs onze eigen moeder ons niet uit elkaar kon houden. Mijn broer zat op school met propjes te schieten, en ik kreeg 100 strafregels. Maar de onderwijzer wist het natuurlijk niet. Mijn broer sloeg iemand een blauw oog en ik ging voor zeven dagen de gevangenis in, maar de rechter wist het natuurlijk niet. Maar eindelijk heb ik me gewroken. Ik ben verleden week Donderdag gestorven, maar ze hebben hem begraven.

* * *

De Welpenhoek

REDACTIE: AKEELA CONIJN
NASSAULAAN 19, ALKMAAR

Met de deksel van een kaasdoosje en een stuk teekenpapier kun je dit model maken.

Wat zou je er van zeggen, er eens een stuk of wat van te maken?

Dan kun je een heel kamp in elkaar zetten.

Als je een gewone maat kaasdoos te pakken hebt gekregen, snijdt dan een stuk teekenpapier uit, zoo groot als een half groot eetbord, laat er hier een stukje aan, om het in elkaar te steken.

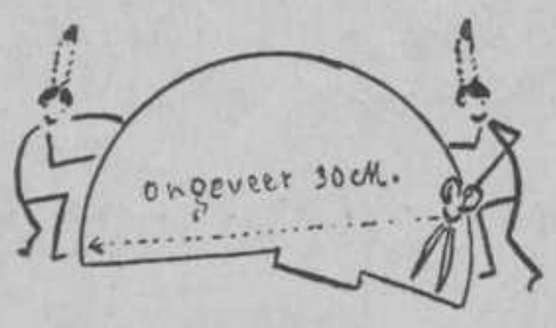

Trek er potloodstrepen op, dat vormt de banen.

Buig het papier rond en plak het lipje zoo tegen de rand.

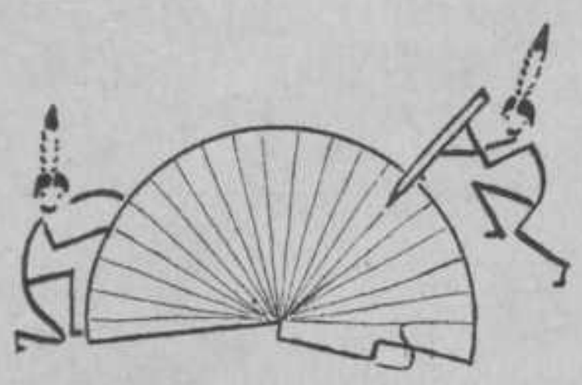

Vouw de hoeken om, en maak rondom scheerlijnen van garen.

Plak dit geheel net tegen de rand van de kaasdoos, snij aan de opening een stukje uit, en daar hebben we een prachtige TENT.

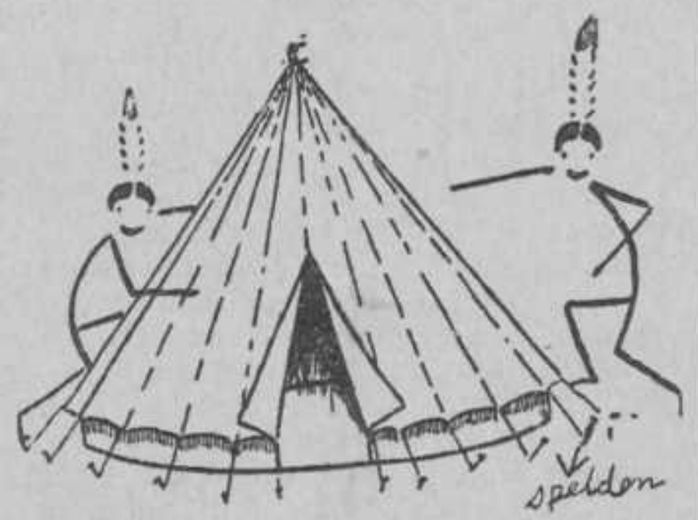

Van de Raadsrots.

Deze maan zal de vergadering kort zijn.

Ik ben bezig met een groote jacht, en ik vrees dat een te lang vertoeven op de raadsrots, me mijn prooi zou doen ontsnappen.

Maar jullie maakt het goed — dus — ga zoo door — met vele goede jachten!

Sleep de prooien mee, de volgende maal, dan gaan we ze grondig kaal knagen.

Een ding wou ik jullie toch nog even vertellen. De laatste weken zwerf ik veel, door allerlei Rimboes, in allerlei plaatsen. Op een nacht wist ik werkelijk heelemaal, niet meer waar ik was. Tien uur lang heb ik rondgezworven, maar vinden kon ik niks.

Ik werd verschrikkelijk moe, het leek wel of er groote blokken lood achter m'n klauwen aansleepten, en m'n maag gromde zoo dat het gegrom van de wilde bijen daarbij vergeleken maar krekelgetjirp was. En toen...., toen kwam er een welp aan in de verte.... keurig en vroolijk in een glanzend groene vacht, en.... met een groot rood insigne op z'n mouw!

Rood, met een zwart pijltje!

Een gids!

Broertjes, wat is dat toch een fijn insigne, dat heb ik nou weer eens goed gemerkt.

Hij heeft me den weg gewezen, en heeft me een heeleboel verteld over allerlei dingen, die ik daar vinden kon, en die daar gebeurd waren, waar ik zelfs nog nooit van gedroomd had!

Wie van jullie wandelt ook rond met dat ding op z'n arm?

Rood is 't, want je kunt er anderen mee helpen.

Fijn is dat, te laten merken aan iedereen dat je een echte welp bent. en wat een echte welp kan.

En, je hebt er zelf ook een massa aan.

Je leert alle straten in je eigen stad, alle wegen er om heen, en tienduizend andere dingen, geschiedenissen en legendes, fijne speelterreinen en allerlei andere dingen, oude huizen, waarvan je wel eens in boeken hebt gehoord, maar die je niet wist dat ook vlak onder jouw neus lagen!

Broertjes, doe je best!

Zorg dat die pijl ook gauw op je arm groeit!

En goede jacht! Whoeff!

AKEELA.

Liever levend.

Welp Japie zwoegde ook op insigne Gids.

En hij had een neef die hem daarbij hielp, en alle bizondere dingen van de stad met hem langs trok.

Zoo gingen ze ook naar het museum.

Japie bekeek alles grondig, maar toen hij thuis kwam zei hij tegen z'n moeder:

„Ik vond het wel erg mooi, maar ik heb het toch liever niet opgezet".

„Wat bedoel je? Je was toch in een museum?"

„Was 't een museum, ik dacht dat het een opgezet circus was?"

Uit andere Rimboes.

De horde Berdenis-van-Berlekom-Groep uit Middelburg laat weer wat van zich horen.

De maand Dec. 1934 is weer zeer leuk geweest. We hebben in zowat alle winkels tonnen gezet om levensmiddelen te verzamelen, die door de voortrekkers zijn weggebracht.

26 December hebben we een Kerstbijeenkomst gehad. Met spelen en een paar filmen. Daarna nog chocolade.

In Januari 1935 hebben we nestwedstrijden gehad. Met hoogklimmmen was nest zwart eerst. Bij touwtrekken nest bruin eerst. In Februari 1935 hebben we veel aan stereisen en seinen gedaan.

De uitslag van de nestwedstrijden is: Rood, Grijs, Zwart, Bruin.

Gids van Zwart, BOB OLDEMAN.

* * *

Welpenhorde 1e Dordtsche groep.

Allereerst de opening van ons nieuwe hordehol. Dat was 1 Dec. De A.D.C. voor zeeverkenners, de Heer Hoogstra opende ons hordehol en leidde de eerste horderoep in de wolvenburcht. Daarna volgde de installatie van twee welpen. Nadat ook deze twee wolvenbroertjes de weg naar de rimboe hadden afgelegd kregen de aanwezigen gelegenheid hun geluk te beproeven aan de sjoelbak, schiettent, grabbelton etc., want 'n kleine theemiddag hadden we er bij op touw gezet. Muziek was ook volop aanwezig, daar zorgde Baloe voor, die nog geen Baloe was.

Deze feestelijkheden hebben ons voor een groot deel uit onze zorgen geholpen.

29 December Kerstfeest.

Bij 't binnentreden der wolvenburcht, kom je direct in een echte kerststemming. Middenin, bovenop de raadsrots staat een reus van een kerstboom, prachtig opgetuigd en beladen met pakjes. Aan weerskanten staat een tafel gezellig bedekt met

Verlanglijst

Zeeverkenners pet ..... *f* 1.65
Zeeverkenners das ..... *f* 0.50
Zeeverkenners trui ..... *f* 2.50
Zeeverkenners broek .... *f* 4.75
En een Denig cano .... *f* 50.—

CARL DENIG
BUITENSPORT-UITRUSTINGEN
WETERINGSCHANS 113-115 AMSTERDAM

kerstloopers. Kaarsen overal in overvloed beschijnen 't geheel. Eén reusacht ge taart, staat in 't midden, manden fruit, schalen broodjes, boterhammen en ander lekkernij geven 't geheel een feestelijke indruk.

De 25 kinderen waarvoor deze middag is op touw gezet, kunnen hun ongeduld haast niet meer bedwingen. Eindelijk mogen ze dan naar binnen. We scharen ons eerst om de kerstboom. We zingen eenige kerstliedjes, begeleid door gramofoon. Dan volgt een fijn verhaal!

Het hoogtepunt is 't aan tafelgaan. Als ze vast 'n presentje bij hun bord vinden. De meisjes 'n ketting. De jongens een leesboekje, glinsteren de oogen. De broodjes, de chocolademelk etc., alles verdwijnt als sneeuw voor de zon in hun magen. Door middel van een projectie lantaarn werden plaatjes vertoond. Tot slot mocht ieder kind een pakje knippen van de kerstboom, en bovendien 'n grooter pakje onder de boom vandaan. Om 7 uur werden de voldane kinderen aan hun ouders afgeleverd.

19 Jan. Vaandaag gaat onze grijsbroer en nog een welp over naar de verkenners. Zooals bij ons in de rimboe de gewoonte is gaan ze over een trap, gevormd door drie welpen. Deze trap, is de trap der herinneringen. Het geeft 't weer: Eerste tree nieuweling-installatie. Tweede tree eerste buit (1e ster). Derde tree 2e sterovergang.

Boven op de 3e tree staande herhalen ze hun belofte en springen ze naar de verkenners. Vooral onze grijsbroer zullen we erg missen. Eén troost, dat ze door hun verkenner-zijn de eer van de welpenhorde hoog kunnen houden en laten zien, dat ze niet voor niets sterke welpen geweest zijn, die met 2 extra oogen naar de verkenners gaan.

2 Febr. zijn de nestwedstrijden begonnen. Vooral Oranje staat er goed voor. Het begint erg te spannen. Wie zal de gelukkige zijn?

BAGHEERA v. SPRANG.

* * *

Slochteren (De Pelikaangroep).

Iedere Zaterdagmorgen zijn we in ons troeplokaal. We doen nu allemaal wedstrijden in bokspringen, kopje duikelen, knopenleggen, enz. En dan gaat het erom, wie totemnest wordt.

Verleden week won het „Blauwe Nest".

Met Kerstmis hebben we 14 kinderen gevraagd en die hebben we speelgoed en levensmiddelen gegeven.

Akela heft mooi verteld en wij hebben gezongen. Daarna aten we brood en onze gasten kregen alles van ons. Later gaven de verkenners arme mensen nog paketten. Daaraan hielpen wij ook mee. Nu weet ik niets meer.

HENNIE DE ROO
Helper Nest „Rood"
Slochteren.

Danny en de Ratelslangen

door Vera Barclay

XIII.

Kon zijn naam er niet buiten blijven, dan moest hij maar alles aan Claud opbiechten en hem meteen vertellen dat hij om zijnentwille, om zijn eer als Verkenner voor goed met het oude leven gebroken had. De jongen zou dit wel overleven, het was lang niet zoo erg als wanneer zijn vader gearresteerd zou worden, en die smet op hun naam zou hij mettertijd wel uitwisschen. „Alles is toch beter dan in zoo'n voortdurenden angst te leven", pleitte Danny, „ten prooi aan chantage zoo niet erger". Misschien had hij er bezwaar tegen zijn vroegere kameraden te verraden? Maar hadden zij hem dan niet allergemeenst behandeld? En in ieder geval deed hij dan zijn plicht en dat is toch altijd het veiligste wat je doen kunt al zou je er jezelf mee in moeilijkheden brengen."

Toen Danny uitgesproken had nam hij afscheid en Mr. Tawks bleef nog lang diep in gedachte zitten. Eindelijk ging hij naar boven naar Claud en zeide hem dat hij voor dringende zaken naar Londen moest.

Dienzelfden avond werd, tot verbazing van de beambten van Scotland Yard, aldaar door een bekend persoon uit de geldwereld een lange, lijkbleeke man aangebracht, wiens handen stevig gebonden waren. Het duurde geruimen tijd eer alles verteld was. De lange man moest er blijven, want het toeval wilde, dat men allang naar hem gezocht had, zoodat hij een zeer welkome gast bleek te zijn.

* * *

Het was onvermijdelijk dat Claud de geheele geschiedenis te hooren kreeg; het troostte hem dat zijn vader door de Verkennerswet weer op den goeden weg gebracht was.

De Ratelslangen hadden een heerlijken kamptijd en ze leerden allemaal zwemmen. William werd nu met heel andere oogen aangezien en als hij voortaan zijn vinger opstak, lieten ze hem uitspreken en luisterden naar hem. Er was ook groote belangstelling voor het spoorlezen van Puggo, als hij daarmee bezig was in een hoek van het terrein kwamen ze allemaal om hem heen staan; hij maakte soms heele verhalen, die de jongens of Danny moesten leeren ontcijferen.

* * *

Den laatsten avond, na het kampvuur, zaten Danny en Roy op een paar kisten wat na te praten.

„Heb ik je niet voorspeld", vroeg Danny, „dat „onze Willie" nog wel eens van zich zou doen spreken? Maar ik had niet durven denken dat het zoo gauw zou zijn.

Einde van het eerste verhaal.

———

TWEEDE VERHAAL.

I.

PIP, SQUEAK EN WILFRID OF HET VOORHISTORISCHE SCHEENBEEN.

Ten behoeve van de lezers, die niet met de Horde naar Hazledon Hall geweest zijn, waar ze bijna een moord begingen op een heer dien ze voor een dubbel doorgehaalden schurk hielden, moet ik even vertellen dat Hazledon Hall een groot oud buitenhuis is uit den tijd van Koningin Elisabeth, dat midden in de bosschen staat en bewoond wordt door twee alleraardigste menschen, broer en zuster, Dick en Anthea. Dick is een jonge man met ernstige grijze oogen en een gullen lach en Anthea heeft het vriendelijkste gezicht dat je maar bedenken kunt. Zij heeft bruine oogen, bruin haar en een lieve stem. Natuurlijk is het huis van hun vader en moeder en die wonen er ook, maar Mr. en Mrs. Graniger doen niet mee aan de Rimboe spelen, hoe aardig ze overigens ook zijn. De Horde heeft er eens thee gedronken en toen mochten ze in het bosch spelen en Dick was een prachtige, griezelige tijger, de jongens spraken nog dikwijls over dat avontuur. Nu je dit alles weet kan je je voorstellen dat er een gejuich opging toen ze in het Hol bijeen waren en Danny een brief te voorschijn haalde en zei: „Welpen deze brief is onderteekend door Shere Khan, den Tijger die in het beukenbosch woont, hij noodigt ons allen op thee in Hazledon Hall voor a.s. Zaterdag. Zal ik het voorlezen?"

(Wordt vervolgd.)

ABONNEMENTEN „DE VERKENNER"

kunnen met ieder nummer ingaan à *f* 2.50 vroeger *f* 4.— per jrg.

!

OPTIMUS

Vraagt Uw leverancier of den importeur:

weer of geen weer, VLUG kun je koken met goedkoop petroleum-*gas*

H.J. REESINK & CO ZUTPHEN

Jongelui!

DEGELIJKHEID
IS ONZE LEUZE
OOK DIE VAN P. & C.!

GOEDKOOP
BETEKENT NIET. . . . GOED
DUUR
BETEKENT NIET. . . . BETER

DOOR ONZE 65-JARIGE ERVARING ZIJN WIJ IN STAAT MET KLEM TE BEWEREN DAT WIJ

„GOEDKOPER EN BETER" ZIJN!

ONS BINNEN- EN BUITENWERK
IS PRIMA.
WIJ MAKEN ALLES ZELF
„SOLIDE"

PEEK & CLOPPENBURG

1935
Nieuwe Tenten!
Grotere serie
Kampeerartikelen

Vraagt tijdig onze
nieuwe prijscourant aan

onze UNIFORMEN
in prijs VERLAAGD!

Hebt U al onze nieuwe
prijslijst voor kleding?

„Het Verkennershuis"
UTRECHT
REMBRANDTKADE 30. TELEFOON 17442

PADVINDER:
Puddingpoeders
Dessertmeel
Sauspoeders
Vanille Suiker
Maizena
Zelfrijzend
Bakmeel

Puddingpoedertabriek „DE PADVINDER"
ZUTPHEN.

Indien bij Uw Leverancier niet in voorraad wende men zich direct tot de fabriek.

Officieel Orgaan

EERERANGEN.

Eererang geen Niet-Uitvoerende rang.

De aandacht wordt erop gevestigd, dat ingevolge de omschrijving in de regels 155/164 en 165/167 de Eererang niet beschouwd kan worden als een Niet-Uitvoerenden Rang. Dientengevolge kunnen houders van een Eererang niet in het bezit blijven van de Wood-badge, indien zij deze hebben behaald, in den tijd, dat zij een leidersfunctie vervulden.

GILWELL BERICHTEN.

De Commissaris voor Training maakt bekend, dat voor het volgen van een Gilwell cursus de toestemming vereischt wordt van den Districts-Commissaris. Aanvragen voor inschrijving van een cursus gelieve men in verband hiermede via de Districts-Commissarissen aan het Hoofdkwartier in te zenden, voor accoord-teekening door den betrokken Commissaris.

CONTRIBUTIE 1935.

Evenals het vorige jaar zullen de Groepen, die alle uniformen en uitrustingen zooveel mogelijk van de afdeeling Verkoop van het Nationaal Hoofdkwartier betrekken 25 cent p.p. reductie ontvangen op de contributie voor het Hoofdkwartier. Voor Groepen, die het vorig jaar de desbetreffende verklaring hebben ingezonden, wordt voor 1935 geen nieuwe verklaring geëischt; voor de andere Groepen geldt de regel, dat zij voor 50 cent per padvinder worden belast en ƒ 2.50 per leider, indien geen verklaring wordt ingezonden, dat de Groep alles betrekken zal van het Nationaal Hoofdkwartier.

NIEUWE TARIEVEN DER MIJ. „ZEELAND".

Met ingang van 23 Maart zullen de navolgende tarieven gelden voor de reis naar Engeland voor hen die gaan kampeeren of een wandel- of fietstocht maken in Engeland: Enkele reis Vlissingen—Harwich 2e kl. boot ƒ 12.—; 1e kl. boot ƒ 15.90. Vlissingen—Londen: 2e kl. boot, 3e kl. trein ƒ 15.45, 2e kl. boot, 2e kl. trein ƒ 16.60, 1e kl. boot, 3e kl. trein ƒ 19.35. Retour: Vlissingen—Harwich: 2e kl. boot ƒ 16.—, 1e kl. boot ƒ 21.30, Vlissingen—Londen: 2e kl. boot, 3e kl. trein ƒ 20.60, 2e kl. boot, 2e kl. trein ƒ 22.05, 1e kl. boot, 3e kl. trein ƒ 25.90.

Wenken voor Leiders

door **SIR ROBERT BADEN POWELL.**

Geautoriseerde vertaling van Jan Schaap. — Uitsl. gebonden ƒ 1.50

Zie niet op tegen den omvang van dit boek. Het Verkennen is geen diepzinnige of moeilijke wetenschap, eer een vroolijk spel, als men het in 't juiste licht beziet. Tevens is het opvoedend en waart degeen, die schenkt zoowel als degeen die ontvangt, er wèl bij. Het doel van dit boekje is den Leiders van Padvinders de noodige wenken te geven, waarop zij zelf kunnen voortbouwen.

UITGAVE: SCHEFFERDRUKKERIJ — DORDRECHT

R. DETERMEYER
KORTE NIEZEL - AMSTERDAM
FABRIEK VOOR ALLE SOORTEN
VAKKLEEDING

Afdeelings-Berichten

Amsterdam. (Troep 6). Er is in de laatste maanden veel in onze groep gebeurd en veel goeds. Het begon toen we na veel gezeur met de leiding — groepleider afgetreden enz. — tegen hopman Van Roo aanliepen, die bereid was de leiding van de groep op zich te nemen. Nu, 't moet gezegd: hij kwam, zag en overwon. Het jaar '35 begon voor ons met het ontdekken van een nieuw home. We hebben er 1½ maand hard aan gewerkt en op 13 Februari kon de heer Van Smeden van ons Groep-comité het op een buitengewone troepavond openen, dit in aanwezigheid van onzen afd.'s voorzitter Mr. de Vries Feyens en onzen D.C. den heer Brederode. Verder is het aantal verkenners opgevoerd tot 28 en hebben we voor onze horde, die enkel een Baloe rijk was, een Akeela gevonden. Het gaat dus reuze en we hopen, dat als we na een jaar of zoo nog eens van ons mogen laten hooren, dat we dan een eerste, in elk geval een eere-plaats zullen innemen tusschen de andere Amsterdamsche groepen.

Vaandrig E. BAVIUS.

IN MEMORIAM SIMON KROON,

verkenner van de Elswoutgroep te Bloemendaal.

Donderdag 31 Januari bereikte ons de ontstellende tijding, dat Simon Kroon een ongeluk was overkomen, nabij de Ruïne van Brederode.

In het Ziekenhuis te Velsen opgenomen bleek zijn toestand zeer ernstig te zijn, hoewel er nog eenige hoop was. Vrijdag echter werd het al minder en minder en in den avond is hij rustig van ons heengegaan.

Zóó is één onzer beste jongens van ons weggenomen op de nog jeugdige leeftijd van juist 17 jaar.

Simon was bezield met den rechten Padvindersgeest en zelden werd hij dan ook op de Troepbijeenkomst gemist. We hielden van hem, juist omdat hij altijd zoo opgewekt en geestig kon zijn. Op zijn ernstig ziekbed sprak hij nog over „zijn Troep". Zijn laatste woorden.....

God nam hem op in Zijn Heerlijkheid. Hij troostte ook zijn diepbedroefde Ouders en Broer, en ons allen, die hem zullen missen.

Dinsdagmiddag de 5e Februari hebben wij allen hem uitgeleide gedaan. Op de begraafplaats „de Biezen" te Santpoort aangekomen was het een ontroerend moment, toen onder een schat van bloemen en vriendelijk zonlicht onze broeder-padvinders naar zijn laatste rustplaats werd gedragen.

Langs de baar hing een lint met het spoorteeken: „Ik ben naar huis gegaan".

Rondom de groeve was een enorme belangstelling en werd door nog enkelen het woord gevoerd. Ongetwijfeld was deze dag voor velen een machtige Evangelie Prediking.

Nadat de vele bloemen op het graf waren neergelegd keerden we allen diep onder de indruk huiswaarts.

Zijn nagedachtenis zal steeds in onze herinnering blijven voortleven.

HOPMAN WEZELMAN.
„Elswoutgroep" Bloemendaal.
(5e Haarlem C.J.M.V.)

Breda (Baroniegroep). Op Zaterdag 2 Febr. zijn we naar de heide geweest. Oriëntatie-oefening in het stuifzandgedeelte, dat is een terrein waar je verdwalen kunt, omdat het geheel niet klopt met de kaart. Daar hebben we een vos opgespoord, die tevoren geheimzinnige berichten had weggestopt. Toen de vos gevonden was hebben we nog eens lekker geravot op de heuvelrug. En het weer was onstuimig met mooie wilde luchten. Op de Zaterdag die volgde ondernamen de Koekoeken een tocht naar de grens (kaartiezen) en brachten rapport uit over een exploratie gebied. 16 Februari. 's Middags klasse eisen afleggen, en 's avonds de inwendige mens versterkt om het haardvuur in het stikdonker. Nu begon de romantiek. Een patrouille moest een rijwiel over een grens smokkelen maar..... vond in de onveilige strook kommiezen op haar pad. De spanning werd verhoogd door de Zuidwester die door de toppen der bomen raasde. 23 Februari hebben de K.V.T. en Zw. een exploratie oefening gehouden op de Strijbeekse heide, terwijl de K.K.K. zich geoefend hebben in sluipen, camouflage etc. Iedere Zaterdag zwemt de troep in het Sportfondsenbad. We hebben twee aspirants-vaandrigs gekregen. Tot de volgende maal.

CAREL WIRTZ., a.p.l.

Deventer (Westenenkgroep). Op 3 Februari gingen we om 11 uur naar Apeldoorn en hadden daar een speuroef. van 4 ver-

Waar het kamp ook opgeslagen wordt:

His Master's Voice

zorgt dat er vroolijke muziek weerklinkt!

En.... als de kampeertijd alweer achter de rug is en, bij de warme kachel, tallooze herinneringen opgehaald worden, en nieuwe plannen voor een volgend kamp gevormd, ook dan blijkt welk een pretlige, opgewekte kameraad de koffergramofoon is!

Greatest Artists — Finest Recording

KOFFERGRAMOFOONS
in prijzen van *fl.* 25.— tot *fl.* 55.—
Diverse kleuren

HIS MASTER'S VOICE

N.V. Stoomzuivelfabriek

„Aurore", Rotterdam

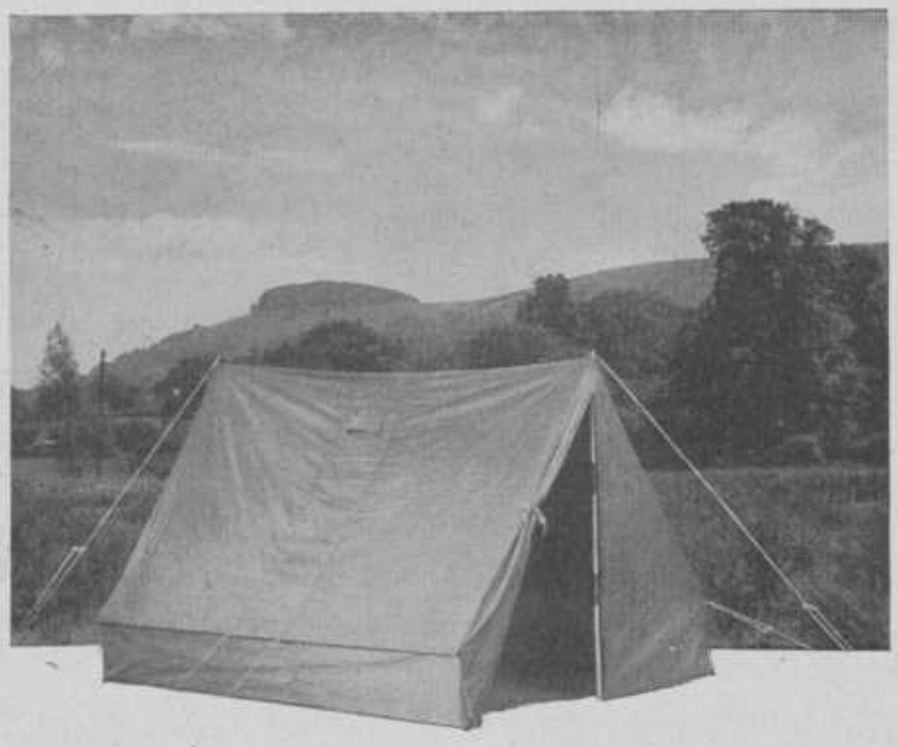

„SCOUT", de huttent voor den Trekker !

210 × 150 cm., hoog 120, muren 30 cm. *f* 7.95

kampeerdekens, kookstellen, matrassen,
kortom alle kampeer- en kano-artikelen
in de nieuwe geïll. prospectus van:

ALB. HIRSCH
de kanospecialist

ANDRIESZKADE 8 K

AMSTERDAM C.

N.V. tot Exploitatie der Haven-inrichtingen van Dordrecht

(Stuwadoorsbedrijf Dordrecht)

Telefoon 6541

Telegram-Adres
„ESBEDEE"

4 electrische laadbruggen
2 electrische kranen
2 motorkranen
2 drijvende stoomkranen

SPOORVERBINDING, GOEDERENLOODS EN OPSLAGTERREINEN AAN DIEP VAARWATER

WINZO
J. Winkeler
BEDRIJFSKLEEDING
voor
ALLE INRICHTINGEN
AMSTERDAM — KEIZERSGRACHT 229 — TELEF. 48333

schillende kleuren wol. Nadat we eerst gegeten hadden met de „Stadhouder Willem III-troep" hebben zij deze oef. uitgezet. Alles is zeer goed geslaagd. Een van ons reed met z'n fiets in een sloot. Hij kreeg van den Hopman bijna het insigne „klungelaar". 6 Februari hadden we een étalege stadsoef.. 10 Februari „Voetbaldag". Waardoor we reusachtig fanaat werden. 12 Februari kregen we 's avonds seinen en een opdracht. In het troephuis teruggekomen vertelden Hopman en V.T. Hoogers ons over het ontstaan der aarde en stenen. Zondag 17 Februari werd Kees Peters geïnstalleerd in de Eekhoorns. Kievit II kreeg het insigne wielrijder. We trainden tevens voor insigne pionier. De daaropvolgende week hadden we een Sein E.H.B.O. oef, en tevens kwam onze D.C. Mr. P. v. Kleffens de Troep inspecteren. De D.C. kreeg een „Auto ongeluk" en liet zich door Kokos verbinden. Van de Spoorpuzzle brachten we niet veel terecht. We danken tevens den D..C. nog vriendelijk, omdat hij ons troepmateriaal verschafte.

Sp. II.

Den Haag. (St. Jorisgroep). Zondag 3 Februari koken voor de wedstrijden en shelter opzetten Zondag 10 Febr. We hadden een handbalwedstrijd tegen de „Duinjagers". 2 partijen van iedere groep moesten spelen. De ene partij van onze groep won met 11—0 en de andere met 8—6. 's Middags verkenningsspelen. Donderdag, 14 Februari ging om 16 uur de trein van onze vaandrig S. J. Krijt, vanaf het „Hollandsche spoor" naar Marseille, van waar af hij met de boot verder naar Indië zou gaan. Zover de troep kon, was hij gekomen om Sam een laatst vaarwel voor 4 jaar toe te roepen. Zaterdag, 16 Februari hadden we een imitatie rechtszitting in het troephuis en werden een 2e klasse insigne en jaarster uitgereikt. Zondag 17 Februari trainde onze hockeyclub op het „Westbroekpark". Zaterdag 23 Februari, buitenoefening om 19.30 's avonds in de Scheveningse bosjes. Zondag 24 Februari, uitreiking van onze troepdas aan H. Snoek, die uit de Archipelgroep naar onze troep is gekomen en nu zijn proeftijd van 3 maanden heeft doorstaan. Verder werd hem het insigne „Wereldbroederschap" uitgereikt, wat zijn 18de insigne is. Aan J. Meyer werd insigne tolk Duits uitgereikt. Voor de wedstrijden hadden we verkenningsspelen, lassowerpen en Morsse seinen met de fluit. Op het ogenblik is de stand als volgt: I Kieviten met 174 punten, II Zwaluwen met 151 punten, III Reigers met 124 punten, IV Meeuwen met 105 punten en V Sperwers met 98 punten.

P.L. REIGERS.

N.B. We hadden tot onzen spijt geen plaatsruimte voor het patr. wedstrijdprogramma.

REDACTIE.

Harderwijk. (Ragay-groep). We hebben op 9 Februari een jaarfeest gehouden, waarbij de D.C. en de afgevaardigden uit Zwolle en Ede en de padvinders en padvindsters uit Nunspeet en R.K. troep uit Harderwijk aanwezig waren. 't Werd een lollige avond. Eerst de opening door Dr. Timmers. Toen gymnastische oefeningen onder leiding van den heer Jansen, daarna enkele goocheltoeren en toen „de Baanveger" met zang en mimiek door de Welpenhorde. Er volgde enkele Welpen-tablaux. Terwijl het tooneel in orde werd gemaakt voor het stuk „In de schuur" werden er eenige yells gedaan waarbij het publiek spontaan meedeed. Het stuk „In de schuur" verliep ook vlot en toen kwam de pauze. Er werden ook nog eenige stukjes gezongen door de Nunspeetsche Voortrekkers. Na de pauze kwam het „Wild West Drama", waarbij het paard Olivia erg in de smaak viel. Verder moet ik nog meedeelen dat er 5 nieuwelingen bij zijn gekomen. Dus we hebben wel propaganda gemaakt. In het vervolg hebben wij weer op Zaterdag onze troepmiddag.

KIEVIT 2.

Leiden. (Groep III). Deze maand hebben we Patr. Wedstrijden gehouden. Deze hebben een maand geduurd. Het is er ook warm aan toegegaan. Het Programma voor deze Patr. wedstrijden was Zaterdag 2 Februari (Midd. oef.). Inhoud. Opdrachtoef. met schatten, berichtoverbrengen met verkennerspas en een situatieschets. Zaterdag 9 Februari. (Avondoef.) Inhoud: sjorren, verbandleggen, spelen, Inspectie patr. hoeken. Zaterdag 16 Februari (Avondoef.) Inhoud: Opdrachtoef. met 2 geheimschriften speuren reclamespooroefening daarna enige spelen. Zaterdag 23 Febr. (Middag en Avondoef.) Inhoud: Schetskaart met Informaties te krijgen langs geschetste weg over drinkwater, gas, electriciteit voorziening, daarna team spelen. Koken (vervallen wegens slechte weer). Recreaties door de patrouilles. Hiermee zijn de patr. wedstrijden voor 1935 afgelopen. De uitslag van de patr. wedstrijden was: 1. Bevers met 268 punten. 2. Eekhoorns met 252 punten. 3. Otters met 240½ punt. 4 Kieviten met 225½ punt.

P.L. C. G. VERKERK, O I.

Maastricht (De Eburonen). Op 9 Februari j.l. gaven wij onze jaarlijksche uitvoering in de groote zaal van de vereeniging „Mastreechter Staar". Voor dezen avond is flink reclame gemaakt door middel van affiches, kaart-voorverkoop enz., zoodat toen de voorstelling om 8 uur begon, de zaal die meer dan 800 plaatsen telt, zeer goed bezet was. Begonnen werd met het zingen van Hoort, zegt het voort, door alle Welpen, Verkenners en Voortrekkers samen. Daarna vulden de Welpen het programma tot de pauze. Achtereenvolgens werd ten tooneele gebracht: Zes grijze Welpen; De dans, de dood van Shere Kan en tenslotte De strijd om het bestaan, waarin in witte zakken gepakte „levensmiddelen" hun nood klaagden. Na de pauze voerde de troep de bekende, door hopman Schaap bewerkte wild-west revue „Het Verre Westen" op. De alleraardigste fleurige costumes, voor deze opvoering gemaakt door moeders van leden, droegen veel bij tot de goede prestaties die geleverd werden en dit echte jongensstuk, zooals wij er helaas nog steeds te weinig hebben, veroverde stormenderhand de aanwezigen. Herman Harmsen was een echte baas-cowboy, die zijn mannen aanvuurde, Marten Ruskamp en Henk de Kunder waren niet te verbeteren in hun creaties die zij van den handelsreizigers en diens bediende maakten (het liedje van den jongen, Romantiek, fantasie enz. moest gebiseerd worden), Wim Weyting was het Indianenopperhoofd, zooals elke jongen zich dien droomt, Olivia galopeerde, steigerde en danste dat het een lust voor de oogen was en de bijrollen pasten zich hierbij uitstekend aan. De elders in dit nummer afgedrukte foto geeft een indruk van alle opvoerenden samen in vol ornaat, na de generale repetitie. Aan het kampvuur waar de cow-boys aardige liedjes zongen, werden nog gedemonstreerd: kopje duikelen, rope spinning, vuurmaken, met den vuurboog enz. Het publiek bracht aan het slot den opvoerenden een ovatie om verlegen van te worden. Onze voortrekkers zorgden voor een keurige organisatie. Het flinke batige saldo, dat de uitvoering opleverde, is gestort in het kampfonds en zal dienen om ons eerste lustrum-kamp op Gilwell Park te Londen a.s. zomer mogelijk te maken.

Rotterdam (Groep 12, Fridjof Nansen Groep). De patrouille wedstrijden zijn deze keer uiterst spannend. Drie patrouilles strijden op het oogenblik aan de kop, iedere week zien we bijna de stand verwisselen, dan hebben de Uilen, dan de Kieviten en nu weer de Zwaluwen de kop. 't Is jammer, dat de Houtduiven en Zeemeeuwen in de beginnen wat achter zijn geraakt, maar ze zijn nu weer hard aan het inhalen. Henk Zwaan kreeg de vorige maand de Rood-witte koorden, terwijl Bob van Vliet als tweede in onze Groep het insigne kroonverkenner en de Groen-Gele koorden behaalde. De ingestelde patr. leiders-cursus blijkt een succes te zijn. Het aantal leden blijft stijgen, zoodat we hebben moeten besluiten om de nieuwelingen (onder leiding van Vaandrig Kramer te stellen. Intusschen hebben de nieuwelingen al een patr. gevormd, de Koekoeken. Op de troepraad is besloten dit jaar een patr. af te vaardigen naar de Districtspatr. wedstrijden. De Horde krijgt een splinternieuw Hordehol. wat een reuze aanwinst voor de groep zal beteekenen en de Verkenners, die het oude welpenhol erbij in gebruik zullen nemen krijgen meer ruimte. D.

Rotterdam (Prins Hendrik groep 16). Groote veranderingen hebben er niet plaats gehad. Ons zomerkamp was in Ommen; het was een fijn kamp. Onze groep was aanwezig bij de huldiging van de Uiver bemanning. St. Nicolaas werd door ons op een fijne manier gevierd. Aan het Kerstfeest nam de geheele groep deel. Ook de Kerst goede daad werd niet vergeten. Eenige jongens namen deel aan het houthakkerskamp, dat in December op Duinrell gehouden werd. Met Nieuwjaar kreeg de groep een naam, nl. die van Prins Hendrik groep. Verder kreeg de Hopman zijn Wood-Badge. De adspirant P.L. van de Koekoeken werd tot P.L. geïnstalleerd en ondergeteekende werd troepleider. De patr. wedstrijd die in December eindigde werd gewonnen door

SUCCES DOOR SOLIDITEIT EN PRACTISCH NUT
EXPOSITIETENTEN
MEETINGTENTEN
2000 M² OPPERVLAKTE PER TENT.
VRAAGT BEZOEK
N.V. DEKKLEEDEN- EN TENTENFABRIEK V/H J.L.WERNER-DEN HAAG
SCHENKSTRAAT 195. TEL. 770900 = BIERKADE 6 TEL 110970

Wij houden voor verhuur voorradig een serie huttenten 2.20 x 3.— M. bijzonder doelmatig en niet duur.

DORDRECHT.

Naamlooze Vennootschap „De Rozijnkorf"
v.h. J. Romijn Bzn.
Drogerijen DORDRECHT Specerijen
Ruime sorteering verbandartikelen. - Speciaal adres voor
Verbandtrommels.

Provinciale-IJzerhandel
Groenmarkt 3 - DORDRECHT - Tel. 5.9.3.7
voor Uw gereedschappen

Henri J. Thoman, Apotheker
Voorstraat 366 - DORDRECHT - Telefoon 5.3.0.2
HOMOëP.- EN ALLOPATISCHE GENEESMIDDELEN
— SPECIALITÉ'S BRONWATEREN —
BRONZOUTEN EN VERBANDSTOFFEN ENZ.

Van Namen's Zaden
DORDRECHT
Speciaalzaak voor
Tuin-, Bloem- en Landbouwzaden
Vraagt gratis prijscourant

Banketbakkerij B. J. van Eldik
Bisschopstraat 53 - Telefoon 5335
Johan Spaanstraat 17 - Telefoon 3774

Het Bloemenmagazijn van
Bleekersdijk 14 **Gebrs Kooy** Telefoon 4798
LEVERT STEEDS ARTISTIEKE BLOEMWERKEN

GEBRUIKT UITSLUITEND
De Berenkamp's Brood en Beschuit!
Nieuwkerkstraat 1a. — Telefoon 5371 — Dordrecht

FRIESLAND.

K. Hovens Gréve
HEERENVEEN - TELEF. 92 - LINDEGRACHT 47
KOLONIALE WAREN
COMESTIBLES THEEHANDEL
(Het adres voor Kampeerders)

GOUDA

JE adres en het **OUDSTE** is wel de **Goudsche Bloemenhandel** voor alle mogelijke Bloemwerken.
Aanbevelend, **S. DEN HERTOG**
Tel. 3383 - K. Groenendaal 21 - GOUDA

'S-GRAVENHAGE.

„FONGERS" IN 1935 OPNIEUW PRIJSDALING.
Magazijnen: Weissenbruchstraat 1a., telefoon 110620
v. Hogenhoucklaan 84, telefoon 775595
W. H. VAN DER GUGTEN

G. J. JAUTZE
Plissee's, Ajours, Festons, Broderie. Overtrekken van Knoopen met nikkelen figuren goud- of zilverrand. Smal Feston voor afwerking rafels, enz. Insignes.
Vondelstraat 47, h. Tollensstraat - Telef. 335911
DEN HAAG
— Afhalen en bezorgen —

Ed. van Breukelen

Aannemer

Laan v. Meerdervoort 825
Den Haag - Telef. 33865

Het Hoofdkwartier der N. P. V. Alexanderstraat, Den Haag werd door Ed. van Breukelen GERESTAUREERD

N.V. v. Houweninge & IJsselstijn

BLOEMENMAGAZIJN HOFLEVERANCIERS
Member F.T.D. Giro No. 18828 Mitglied Fleurop
Tel. 11974.* Tel.-Adres Calla-Haag Den Haag

'S-GRAVENHAAGSCHE BEGRAFENIS MAATSCHAPPIJ
W. C. de Zwaan & Zn.
Kantoor: Kazernestraat 56a - DEN HAAG - Telef. 13131
Begrafenissen - Correcte Uitvoering - Transporten

PRIMA MODERN GEREEDSCHAP

Voor Kampeerders en Huisvlijt

ROUPPE VAN DER VOORT's INDUSTRIE & METAALMAATSCHAPPIJ N.V.

's-Gravenhage:
Amsterdamsche Veerkade 14; Valeriusstraat 46;
Apeldoornschelaan 278; Theresiastraat 77.

N.V. KONINKLIJKE FABRIEKEN v/h PAUL C. KAISER
'S GRAVENHAGE ELANDSTRAAT 142 TEL. 334075
6 LIJNEN
BROOD BANKET CHOCOLADE
PRIMA KWALITEIT

GRONINGEN.

FIRMA A. KWINT
WINSCHOTERDIEP W.Z. 7, 9, 17, GRONINGEN TEL. 113
SPECIALITEIT IN KAMPEERTENTEN, TENT-ZEILEN ENZ, SPECIALE NOTEERINGEN VOOR DE PADVINDERS-ORGANISATIES

TE KOOP AANGEBODEN:

2 dubbeldeks patrouille tenten, 1 leiderstent en 1 groote ronde tent, 2 shelters met tentpennen, haringen en extra stokken, kampbijlen, rookroosters en kampstokken voor totaal ƒ 90.—. Ook in gedeelten te koop. Ook 3 gebruikte cano's.

Adres: **E. BEES, OUDE KLEIWEG 15, OVERSCHIE**

de Kraaien. Met Januari zijn we begonnen met in te stellen „de beste verkenner". Iedere maand wordt door stemming uitgemaakt wie het meest getracht heeft een goed verkenner te zijn. Op 27 April a.s. hopen we in Ons Huis een uitvoering te geven. De groep is er al hard voor aan het oefenen. In Februari is de vierde patrouille weer opgericht die de Zwaluwen heet.

T.L. J. W. KLOOT.

Slochteren (de „Pelikaan-groep") Gezamenlijk met de afdeelingen van het N.P.G. is B. P.'s verjaardag feestelijk door ons doorgebracht, mede doordat ook onze vereeniging precies een jaar had bestaan. Nadat er verschillende liederen gezongen waren werden de droog gezongen kelen van allen gelaafd door heerlijke chocolademelk. Hierna werden 2 nieuwelingen tot verkenner geïnstalleerd, terwijl tevens de oudste verkenners hun eerste jaarster werd uitgereikt. Na afloop hiervan gaf Akeela een gids, na nog plechtig de welpenbelofte te hebben afgelegd, over aan de Hopman. Onze troep die juist een jaar geleden uit 5 verkenners bestond telt er thans 14. Door de kampleidster der padvindsters werd nog een schitterend verhaal voorgelezen en om 7.30 werd de bijeenkomst door de Hopman gesloten.

Vlissingen (C.J.M.V.-groep. Groep II Walcheren). De troep gaat uitstekend vooruit. Het aantal verkenners is in 't laatste jaar bijna verdubbeld. We leren volop voor erste en twede klasse. April gaan we weer beginnen met het koken. Dit zal geschieden in ons nieuwe Loeff-kamp, dat bij Zoutelande ligt. Zaterdag 23 Febr. hadden we een pracht speurwedstrijd. Zaterdagavond hadden we spel knopen-race en seinen-toepassing. Verder onze jaarlijkse uitvoering in 't vooruitzicht.

DICK BIJL. P.L. Haviken.

Frank Rademaker's Hopjes

mogen in geen Kamp ontbreken!

FRARARO
FRANK RADEMAKER ROTTERDAM
CHOCOLADE

Vraagt ook WINDMILLS à 10 Ct.

een voedzame lekkernij!!

Zwervend op den weg naar Levensgeluk.

(Rovering to Success). Een boek voor Jongemannen.
Met 49 illustraties van den schrijver. — Geb. ƒ 2.10.
Sir Robert Baden Powell Bt.

De titelplaat toont het zinnebeeld van uw levensreis en enkele van de grootste klippen, waarop ge dient te letten. Ze doemen donker op, maar vergeet niet, dat de zonnige plaats, waarheen ge stevent, er achter ligt, zoodat de klippen ook hun lichte zijde toonen, als ge er voorbij zijt gekomen. „Nimmer raad ik iemand aan om iets te doen, wat ik zelf niet zou gedaan hebben," zegt de schrijver! Hij begon zijn loopbaan niet met het verkondigen van nieuwe theoriën, maar bereidde zich in allen eenvoud en bescheidenheid — evenwel met eene zeldzame toewijding — op al datgene voor, wat 's levens omstandigheden van hem zouden kunnen eischen of verwachten. Aan deze ervaringswenken ontleent dit boek zijn beteekenis en waarde.

UITGAVE: SCHEFFERDRUKKERIJ — DORDRECHT

OVERAL VERKRIJGBAAR.

Ga niet op pad zonder

„De Lindeboom"

Biscuits

PADVINDERS:

verblindt tegenkomende automobilisten niet. U riskeert ook Uw EIGEN leven! Monteert een Philips „Ex-Focal" rijwiellampje!

PHILIPS "EX-FOCAL"

HET NIET-VERBLINDENDE FIETSLAMPJE

VRAAGT DE BESTE KWALITEIT
DAT IS KWATTA'S
BEROEMDE MANOEUVRE CHOCOLAAD
Zwaargewicht
Melk en puur
MET GELDIGE
KWATTA-SOLDAATJES
5c per reep

Wanneer men voor langeren tijd kampeert wordt de keuken een probleem.

Butagas heeft dit probleem volkomen veilig opgelost.

In het kampeerhuis kan men zijn gasaansluiting hebben, alsof men bij een gasfabriek was aangesloten.

Butagas { veilig zindelijk snel

Overal verkrijgbaar

Vraagt inlichtingen

N.V. BUTAGAS

Wassenaarscheweg 40, Den Haag

Telefoon 117889

NED. FABR.

Het Buitenland

sloot zijn grenzen...

Duizenden Nederlandsche glasarbeiders werkloos....

TOCH:

wordt Nederlandsche melk, Nederlandsche limonade, jam nog wel bij U bezorgd in Engelsche, Duitsche en Tsjechische flesschen.

Verpakkingsglas

VAN

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

IS HERKENBAAR
AAN DIT BODEMMERK

VEREENIGDE GLASFABRIEKEN

TELEF. 69001-4 - SCHIEDAM

HAARLEM

Bloemenmagazijn J. F. Bekker
Wagenweg 78 - Telefoon 11418 - Haarlem
Levering van alle soorten **Bloemwerken** en **Planten**

LEIDEN.

FA. J. J. TAVERNE
Leiden - Tel. 192 - Donkersteeg 17
RUND-, VARKENS- EN KALFSSLAGERIJ
SPECIALITEIT IN FIJNE VLEESCHWAREN

ZEELAND.

Drogisterij Schulte en Thieme
in het Huis met de Roode Pilaren — MIDDELBURG
Snelverbanden, Verbanddoozen in verschillende grootten

VERSCHENEN :

Geluiden uit de Rimboe

EEN BOEK VOOR WELPENLEIDERS

Door VERA C. BARCLAY

De beteekenis van de dingen in de Rimboe. Welpen en de schoonheid van de Natuur. De Psychologie van het Welpenwerk.

Uitsluitend gecartonneerd .. *f* **0.75**

Uitgave :
SCHEFFERDRUKKERIJ - DORDRECHT
Telefoon 5700 - Postrekening 2456

Verkrijgbaar in elken Boekhandel, Leveranciers van P.V.-Artikelen en het Nat. Hoofdkwartier der N.P.V., Alexanderstraat 20, Den Haag.

OFFICIEELE
PADVINDERS-BOEKEN
Uitgave: Schefferdrukkerij, Dordrecht
Telefoon No. 5700
Postrekening 2456

Verkrijgbaar in elken Boekhandel, Leveranciers van P.V.-Artikelen en het Nat. Hoofdkwartier der N.P.V., Alexanderstr. 20, Den Haag

Buitenleven
door M. DE KONING. — Een leiddraad voor Hollandsche jongens die van de natuur houden. Voor stadsjongens is het een fijn boek. Het doceert niet, het vertelt gemoedelijk, bij vele verklarende teekeningen. Voor een zóó compendieus en encyclopaedisch werk is dit boek niet alleen bijzonder onderhoudend maar ook verrassend nieuw en accuraat. gebonden **2,50**
ingenaaid **1,70**

KOOKBOEKJE voor Verkenners door JOHN DE JONG. Bevattende vele nuttige wenken voor het kamp, illustraties van kampkeukens, gebruiksvoorwerpen met opgave hoe deze te maken en alle recepten voor volledige kampmaaltijden en duidelijke omschrijving hoe deze te bereiden enz. Onmisbaar voor kampeerders. Gecartonneerd **0.75**

Het Dorp Evergreen
en andere Schetsen uit de Padvindersbeweging, door LORD HAMPTON. — Voor insiders en werkers in de P.V.-beweging een blijvende bron van inspiratie. Aan buitenstaanders geven deze Schetsen een goed beeld van de padvindersbeweging.
Uitsluitend gebonden **2,50**

Het Welpenhandboek
door LORD BADEN POWELL OF GILWELL, schrijver van „Het Verkennen voor Jongens" enz. — Iedere jongen heeft net als elke jongen Wolf een gezonden eetlust. Dit boek is een maaltijd, door een ouden Wolf aan de jonge Welpen voorgezet. Er is malsch vleesch bij om te eten en er zitten wat taaie beenderen tusschen om op te knabbelen. Maar als iedere Welp die dit maal verslindt, evengoed op de beenderen als op het vleesch aanvalt en zoowel het vette als het magere eet, zal, hoop ik, hij uit iederen hap niet alleen kracht maar ook genoegen en plezier putten.
BADEN POWELL.
Gedrukt op beter papier uitsl. geb. **2.25**
Goedk. uitgave uitsluitend ingen. **1.50**

Karaktervorming
door F. W. W. GRIFFIN. — Een studie over het Karakter en de vorming daarvan. — Uit het Voorwoord. Hij, die zijn eigen karakter ten goede wil vormen of wel het voorrecht wil genieten van het beinvloeden van een ander, moet zich vergewissen, waar de bronnen ontspringen; uit welke gronden de bedding van het klaterende beekje der kindsheid bestaat; var waar de zijrivieren komen, van de vlekkelooze bergsneeuw der goddelijke inspiratie of van de troebele moerassen van menschelijken oorsprong.
Uitsluitend gebonden ... **2,00**

EersteHulp bij Ongevallen
voor Jongens, door „GILCRAFT". — Een nuttig boek over Eerste Hulp, dat geheel vrij is van overbodige theorie en geleerdheid, terwijl het wetenschappelijk toch juist is. Uitsluitend gebonden **0,70**